

Samen een Pad van Dienstbaarheid Bewandelen

Ruhi-instituut

Boek 7

Samen een Pad van Dienstbaarheid Bewandelen

Ruhi-instituut

Boeken in de serie:

Hieronder staan de huidige titels in de serie ontworpen door het Ruhi-instituut. De boeken zijn bedoeld om gebruikt te worden als hoofdreeks van cursussen in een systematische poging om de capaciteit van jongeren en volwassenen te vergroten om hun gemeenschappen te dienen. Het Ruhi-instituut ontwikkelt ook een reeks cursussen die voortbouwen op het derde boek in de serie voor het opleiden van bahá'í-kinderklasbegeleiders, evenals een andere serie cursussen uit Boek 5 voor het opleiden van jeugdgroepbegeleiders. Ook deze zijn in de onderstaande lijst aangegeven. Opgemerkt dient te worden dat de lijst kan veranderen naarmate de ervaring in het veld toeneemt, en dat aanvullende titels zullen worden toegevoegd naarmate een aantal cursuselementen het stadium bereiken waarin zij op grote schaal beschikbaar kunnen worden gesteld.

Boek 1	<i>Bespiegelingen over het Leven van de Geest</i>
Boek 2	<i>Opstaan om te Dienen</i>
Boek 3	<i>Kinderklassen Geven, Niveau 1</i> <i>Kinderklassen Geven, Niveau 2 (vertakkingscursus)</i> <i>Kinderklassen Geven, Niveau 3 (vertakkingscursus)</i> <i>Kinderklassen Geven, Niveau 4 (vertakkingscursus)</i>
Boek 4	<i>De Tweeling-Manifestaties</i>
Boek 5	<i>De Krachten van de Jeugd Vrijmaken</i> <i>Eerste impuls (de eerste vertakking van Boek 5)</i> <i>Vergroting van de Kring (de tweede vertakking van Boek 5)</i>
Boek 6	<i>De Zaak Onderrichten</i>
Boek 7	<i>Samen een Pad Dienstbaarheid Bewandelen</i>
Boek 8	<i>Het Verbond van Bahá'u'lláh</i>
Boek 9	<i>Een Historisch Perspectief Verwerven</i>
Boek 10	<i>Bruisende Gemeenschappen Bouwen</i>
Boek 11	<i>Materiële Middelen</i>
Boek 12	<i>De Familie en de Gemeenschap</i>
Boek 13	<i>Maatschappelijke Actie Ondernemen</i>
Boek 14	<i>Aan het Publieke Discours Deelnemen</i>

Copyright © 2002, 2025 by the Ruhi Foundation, Colombia

Alle rechten voorbehouden. Nederlandse versie 2.1.1.PE gepubliceerd in 2025.

Oorspronkelijk uitgegeven in het Spaans onder de titel *Avancemos en un sendero de servicio*

Copyright © 2005, 2024 by the Ruhi Foundation, Colombia

ISBN 978-628-95545-9-5

Toestemming van de Ruhi Foundation voor vertaling in het Nederlands en verspreiding in beperkte oplage aan Stichting Trainingsinstituut Nederland.

Ruhi Institute
Cali, Colombia
E: instituto@ruhi.org
I: www.ruhi.org

Stichting Trainingsinstituut Nederland
Prinsenlaan 80, 3737 MJ Groenekan
E: info@trainingsinstituut.org
I: <https://trainingsinstituut.org>

Inhoud

Enkele gedachten voor de begeleider	v
De Spirituele Dynamiek van Vooruitgang op het Pad van Dienstbaarheid	1
Dienen als Begeleider van de Instituutscursussen	37
Het Bevorderen van Kunst aan de Basis	135

Enkele gedachten voor de begeleider

De opkomst van een nieuwe beschaving, die zowel materieel als spiritueel welvarend is, vereist een steeds grotere capaciteit van individuen, instellingen en gemeenschappen om te putten uit de maatschappijopbouwende krachten die inherent zijn aan de bahá'í-leringen. Het vergroten van deze capaciteit is het voornaamste doel van de hoofdreeks cursussen van het Ruhi-instituut. Inzichten in de verschillende dimensies van deze capaciteit, en hoe die kan worden bevorderd, worden gezocht in twee primaire bronnen: in de oceaan van Bahá'u'lláh's Openbaring en uit de ervaring die wereldwijd is opgedaan met het in staat stellen van groeiende aantallen mensen om deel te nemen aan de schatten ervan en de levengevende wateren ervan aan te bieden aan allen om hen heen. Zij die dienen als begeleiders van de cursussen brengen in hun inspanningen niet alleen de kennis mee die ze door studie hebben opgedaan, maar ook hun ervaring in het uitvoeren van de daden van dienstbaarheid die de cursussen beschrijven – daden van dienstbaarheid die een proces van individuele en collectieve transformatie op lokaal niveau in gang zetten. En op geen enkel punt wordt hun deelname aan dit proces belangrijker dan hier, bij Boek 7, waar de begeleider, door anderen te helpen deze daad van dienstbaarheid op zich te nemen, de deelnemers zal betrekken bij een verkenning van een pad dat hij of zij goed heeft leren kennen door zijn of haar voortdurende ervaring met het bewandelen ervan.

Deze verkenning begint met een focus op de aard van spirituele groei die veroorzaakt wordt door dienstbaarheid – het onderwerp van het eerste hoofdstuk, “De Spirituele Dynamiek van Vooruitgang op het Pad van Dienstbaarheid”. Het hoofdstuk presenteert een reeks ideeën die de deelnemers in staat zal stellen om te reflecteren over het proces van spirituele transformatie waar ze aan begonnen zijn door Bahá'u'lláh te erkennen en door zich te ontwikkelen om Zijn Zaak en de mensheid te dienen: de toestand van een hart dat naar de Zon van Waarheid gekeerd is, de capaciteit waarmee we elk begiftigd zijn om God te kennen en Zijn eigenschappen te weerspiegelen, de kracht van de liefde van God die ons leven bezielt en de verlichting die we ontvangen uit gehoorzaamheid aan Zijn bevelen, de zekerheid die we krijgen door Zijn kennis en het geloof en de zekerheid die ons tot actie brengen, het gevoel van hoop dat onze harten moet kenmerken en het verlangen om Zijn doel te bereiken dat ze moet beroeren, de noodzaak voor ons om ons in te spannen en offers te brengen en de staat van vreugde die onze stappen moet versnellen.

Voor de deelnemers zal het bestuderen van het hoofdstuk hun bewustzijn vergroten van een concept dat ze al heel goed kennen – dat het in het veld van dienstbaarheid is dat we allemaal in staat zijn om ons door God gegeven potentieel te realiseren en bij te dragen aan de verbetering van de samenleving. Op een dieper niveau zouden ze moeten begrijpen dat, als we dit veld betreden, we worden aangezet tot een staat van dienstbaarheid, een staat waarin ‘zijn’ en ‘doen’ volledig samengaan, een staat die een beroep doet op de krachten van zuiverheid en kennis, van geloof en gehoorzaamheid, van hoop en hunkerend verlangen, van opoffering en vreugde. Het pad van dienstbaarheid bewandelen in zulk een staat creëert een dynamische wisselwerking tussen de krachten die latent aanwezig zijn in de menselijke ziel en de sterke krachten die de komst van Bahá'u'lláh's Openbaring heeft vrijgemaakt. Als beginnende begeleiders moeten de deelnemers verder gaan om in te zien dat het deze dynamiek is die vorm geeft aan onze relaties terwijl we samen het pad bewandelen, die onze vastberadenheid verstevigd en onze capaciteit individueel en collectief vergroot.

Na nagedacht te hebben over deze spirituele dynamieken, krijgen de deelnemers de gelegenheid om te onderzoeken hoe de educatieve benadering van het Ruhi-instituut en zijn cursussen individuen in staat stelt om vooruitgang te boeken op dit pad – een onderzoek dat de kern vormt van het volgende hoofdstuk, “Dienen als Begeleider van de Instituutscursussen”. Paragraaf 15 beschrijft deze benadering kort, schetst enkele gedachten die tot de ontwikkeling ervan hebben geleid en gaat in op enkele van de centrale concepten – het nastreven van een tweeledig moreel doel, gelijktijdige betrokkenheid bij studie en actie, het versterken van capaciteiten – concepten die ten grondslag liggen aan de inhoud van de cursussen en die de manier bepalen waarop het pad van dienstbaarheid moet worden bewandeld. In de daaropvolgende paragrafen worden achtereenvolgens de eerste zes boeken van de hoofdreeks besproken in een poging om licht te werpen op de pedagogische principes die het curriculum vorm geven en om deelnemers te helpen een dieper inzicht te krijgen in wat het materiaal beoogt te bereiken. Om dit te bereiken zijn deze kernparagrafen sterk gebaseerd op de inleidende opmerkingen van elk boek, “Enkele gedachten voor de begeleider”.

Bij het begeleiden van de deelnemers door dit centrale deel van het hoofdstuk moet de begeleider het belang ervan niet onderschatten. De uittreksels uit de inleidende opmerkingen en de bijbehorende oefeningen zullen tot op zekere hoogte dienen als een middel voor de deelnemers om de inhoud van de boeken die ze al bestudeerd hebben te analyseren en na te denken over de daden van dienstbaarheid die ze aanmoedigen. Maar nog belangrijker is dat ze enkele kenmerken leren herkennen die een educatief proces onderscheiden dat dienstbaarheid aan de Zaak en de mensheid als organiserend principe heeft. Wat hen zou moeten opvallen is de rol die in dit proces wordt toegekend aan het kweken van begrip en het ontwikkelen van spirituele kwaliteiten. Het is de aandacht die wordt gegeven aan het hand in hand laten gaan van deze twee vereisten, die het educatieve proces van het Instituut onderscheidt van cursussen die zich alleen richten op het trainen van vaardigheden, waarbij alleen de kennis en informatie wordt overgedragen die nodig is voor het uitvoeren van specifieke taken.

Deelnemers zullen gemakkelijk zien hoe dit thema verweven is in de bespreking van de eerste zes boeken, in paragraaf 16 tot en met 26, en de begeleider moet bereid zijn hen te helpen inzien hoe zoveel van de andere kenmerken van het educatieve proces hier betekenis aan ontleent. Onder deze kenmerken zijn er een aantal die de begeleider in het bijzonder in gedachten zal willen houden.

Ten eerste zou duidelijk moeten worden dat een leven dat toegewijd is aan het nastreven van een tweeledig moreel doel een leven is gericht op God en Zijn Openbaring. Dit is de belangrijkste drijfveer achter de structuur en inhoud van de reeks cursussen, wat al in Boek 1 duidelijk wordt. Toegewijd aan het wekken van een gevoel van hun ware identiteit in degenen die het bestuderen – de identiteit van iemand die het pad van dienstbaarheid bewandelt – begint het boek met de deelnemers te richten op de Heilige Geschriften en op de inspanning die nodig is om ze te begrijpen en toe te passen op hun leven. Alleen in dit licht richt het dan hun aandacht op het leven van de geest en de voeding die hun zielen ontvangen door smeekbede en gemeenschap met Hem. Het is voor te stellen dat een educatief proces dat op deze manier probeert het bewustzijn te verhogen, beter geschikt is om individuen te helpen “het hardnekkige ego” tot rust te brengen dan een proces dat langdurige introspectie aanmoedigt als een primair kanaal voor het vrijmaken van de spirituele krachten die tot hun beschikking staan.

Ten tweede moeten deze paragrafen de nadruk leggen op de centrale plaats die capaciteitsopbouw inneemt in het educatieve proces. Dat dit proces zowel betrekking heeft op kennis – in het bijzonder kennis van de Openbaring van Bahá’u’lláh – als op de praktijk moet scherp naar voren komen. De doeltreffendheid van capaciteitsopbouw berust in de

eerste plaats op het vermogen om ten volle te profiteren van de wederzijdse wisselwerking tussen die twee: er ontstaan nieuwe inzichten wanneer het door studie verkregen begrip wordt verrijkt in het licht van de praktijk, en voortdurende betrokkenheid bij daden van dienstbaarheid vergroot de dorst naar kennis en wakkert het verlangen aan om te zoeken naar de innerlijke betekenissen die in de Geschriften van het Geloof verborgen liggen. Het is de nadruk die op capaciteitsopbouw wordt gelegd die het educatieve proces onderscheidt van de verschillende soorten inspanningen tot verdieping die in de loop der jaren zijn ontstaan en die, hoewel ze op zichzelf nuttig zijn, over het algemeen gericht zijn op het bestuderen van de Geschriften, los van het handelen. Hier wordt de verwerving van kennis daarentegen nagestreefd in de context van het tweeledige doel om aandacht te schenken aan de eigen spirituele en intellectuele groei en bij te dragen aan de transformatie van de samenleving. Zo worden de vooruitgang van het individu en de vooruitgang van het collectief samengebracht in één voorwaartse beweging.

Ten derde zou de verkenning licht moeten werpen op de aard van de capaciteiten die ontwikkeld worden bij het bewandelen van het pad van dienstbaarheid, hoe ze niet alleen op elkaar voortbouwen maar ook onderling verbonden zijn. Het concept van ‘capaciteiten’ werd geïntroduceerd aan de deelnemers in Boek 2, waar ze aangemoedigd werden om hun capaciteit te verhogen om zinvolle en verheffende gesprekken te beginnen en vol te houden. Ze zullen een intuïtief gevoel hebben gekregen van wat deze term inhoudt door het bestuderen van dat boek. En hun waardering voor de betekenis ervan zal zijn toegenomen toen ze in Boek 3, als toekomstige leerkrachten van jonge kinderen, werden geholpen bij het begrijpen van bepaalde fundamentele onderwijsconcepten, bij het nadenken over de spirituele kwaliteiten en houdingen die daarbij horen, en bij het oefenen van de vaardigheden en bekwaamheden die nodig zijn. Ze zullen ook gezien hebben hoe de studie van elk van de volgende cursussen bijdroeg tot een verdere toename van capaciteit, in overeenstemming met de steeds bredere vormen van dienstbaarheid waarin zij zich begaven.

Nu, als beginnende begeleiders, krijgen ze de kans om voor het eerst expliciet na te denken over het concept ‘capaciteit’. Hier moeten ze zich realiseren dat de ontwikkeling van capaciteiten, zoals opgevat in het educatieve proces, vooruitgang inhoudt in een reeks onderling verbonden eigenschappen – in het begrijpen van concepten, in het verwerven van spirituele kwaliteiten, in de vorming van geschikte gewoonten en houdingen en in het aanscherpen van bepaalde vaardigheden en bekwaamheden. Om op deze manier over capaciteiten te denken, moeten de deelnemers het concept zoals het hier gebruikt wordt, onderscheiden van hoe het in het dagelijks taalgebruik gebruikt wordt. Capaciteit ergens voor hebben kan in het dagelijks spraakgebruik verwijzen naar van alles, van bijvoorbeeld brood bakken tot dienstbaar zijn als jeugdgroepbegeleider. Het concept krijgt alleen de bedoelde betekenis in het geval van het laatste, want om als animator te kunnen dienen is een constellatie van bepaalde eigenschappen uit elk van de hierboven genoemde categorieën vereist. Bij het identificeren van clusters van capaciteiten, evenals de eigenschappen die daarvoor het meest essentieel zijn, heeft het Ruhi-instituut vermeden ze precies in kaart te brengen; het besloot al vroeg dat het contraproductief zou zijn om dat te doen. Het leek voldoende dat het educatieve proces zich bewust was van de noodzaak om de benodigde eigenschappen te ontwikkelen op een manier die deelnemers in staat zou stellen om steeds complexere daden van dienstbaarheid uit te voeren voor de vooruitgang van hun gemeenschap.

Dit houdt nauw verband met een ander punt. De daden van dienstbaarheid die in de hoofdreeks van cursussen aan bod komen, vervullen twee gelijktijdige functies: terwijl ze in steeds grotere mate de capaciteiten van het individu ontwikkelen, zorgen de daden van dienstbaarheid ervoor dat zijn of haar inspanningen bijdragen aan het uitbreiden en versterken van levendige patronen van gemeenschapsleven. Dienovereenkomstig moet de

eerste daad van dienstbaarheid – gebeden delen en erover nadenken met anderen, vooral met gezinnen – niet terzijde worden geschoven zodra er enige ervaring is opgedaan na het bestuderen van Boek 1. Ook stopt men niet met het bezoeken van huizen in het eigen dorp of de eigen buurt na enige oefening in het verkennen van verdiepende thema's met gezinnen, zoals in Boek 2 wordt voorgesteld. Het individu, gesterkt door de energie van een groeiende kern van toegewijde vrienden, blijft meer en meer ervaring opdoen en gaat vooruit in de overeenkomstige capaciteiten terwijl hij of zij dat doet. Het individu helpt op deze manier het weefsel van een doelgerichte gemeenschap te weven door voortdurende betrokkenheid en rijping van ervaring.

Voor de begeleider van Boek 7 moeten de bovenstaande gedachten helpen bij het faciliteren van een vruchtbare discussie over de kern van het tweede hoofdstuk. Hoewel er voldoende tijd moet worden uitgetrokken voor het bestuderen van de relevante paragrafen, mag niet worden vergeten dat de deelnemers waarschijnlijk keer op keer zullen terugkeren naar het boek als ze deze daad van dienstbaarheid aangaan. Natuurlijk zullen de inleidende opmerkingen bij elk boek, “Enkele gedachten voor de begeleider”, op zichzelf al een zeer essentiële bron zijn als ze verder inzicht proberen te krijgen in de aard van het educatieve proces, een proces dat zo beslissend afhankelijk is van hun bijdrage voor de gestage ontplooiing ervan.

In dit verband is het nuttig voor de begeleider om de algemene structuur van het hoofdstuk in gedachten te houden en een duidelijk idee te hebben van wat voorafgaat aan en volgt op deze centrale paragrafen. Om de basis te leggen voor het onderzoek dat daar plaatsvindt, worden in het eerste deel van het hoofdstuk twee essentiële thema's behandeld. Paragrafen 2 tot en met 9 gaan in op het thema motivatie en paragrafen 10 tot en met 14 behandelen het thema participatie.

Met betrekking tot het eerste suggereert het hoofdstuk dat, welke andere factoren er ook meespelen, begrip de grootste motivator is. In de mate dat een educatief proces in staat is om begrip te kweken, zal het er dus in slagen om de wortels van motivatie aan te boren die diep in de menselijke ziel liggen. Paragraaf 5 bevat een uittreksel uit de inleiding van Boek 1 waarin het doel van het eerste hoofdstuk, “De Bahá'í-geschriften begrijpen”, wordt beschreven. Op die manier leidt het de aspirant-begeleider door een reflectie op het concept van begrip, in het bijzonder als het gaat om de Geschriften als bron van kennis. De oefeningen in die paragraaf zullen de deelnemers helpen om de verschillende dimensies van begrip te waarderen die de cursussen willen bevorderen, en het zal belangrijk voor hen zijn om deze dimensies in gedachten te houden wanneer ze uiteindelijk met een groep vrienden aan de studie van de cursussen beginnen. Dit gezegd hebbende, moet er nooit geprobeerd worden om de besproken ideeën te nauw toe te passen. Bij het nadenken over hoe een educatief proces begrip kan kweken, heeft het Ruhi-instituut zelf elke vorm van formele aanpak vermeden. Het heeft in plaats daarvan vertrouwen gesteld in het potentieel van de deelnemers om een steeds groter begrip te krijgen van de onuitputtelijke betekenis die in het Heilige Woord ligt besloten, als ze het bestuderen, als ze ernaar streven het toe te passen om hun eigen individuele leven en het leven van hun gemeenschap te verbeteren en, uiteindelijk, als ze het hun gedachten en handelingen laten vormen.

Wat betreft de vraag over ‘participatie’, dit is een diepgaand concept dat ten grondslag ligt aan de hele reeks cursussen. Immers, elk educatief proces dat zich bezighoudt met het vergroten van capaciteit voor het opbouwen van de wereldbeschaving die in het leven is geroepen door Bahá'u'lláh pen, Wiens leringen bedoeld zijn voor de hele mensheid, zou noodzakelijkerwijs een aanpak moeten volgen die participatief van aard is. Paragraaf 10 bespreekt wat dit betekent voor de dynamiek van lesgeven en leren die in de cursussen wordt beoogd, waarbij er voldoende aandacht moet worden besteed aan de punten die aan de orde komen. De cursussen zijn zo ontworpen dat elk individu de leiding kan nemen over

zijn of haar eigen leren. De denkbeeldige gesprekken in paragrafen 12 en 14, die enkele implicaties van deze participatieve aanpak voor de begeleider benadrukken, moeten de waardering voor de eenvoud waarmee de studie van de cursussen benaderd moet worden vergroten. Ze moeten ook de aandacht vestigen op de gevaren die inherent zijn aan het gebruik van technieken om de gewenste deelname te verkrijgen, ook wanneer deze voorrang krijgen op de inhoud. Het probleem ligt niet alleen in de hoeveelheid energie en middelen die besteed worden aan het zoeken naar technieken, maar vooral in hoe het vertrouwen op deze technieken de effectiviteit van de studie vermindert in het bereiken van het hoofddoel – het verhogen van het begrip. Hoewel het waar is dat bepaalde eenvoudige technieken soms nuttig kunnen zijn voor specifieke doeleinden, moeten aspirant-begeleiders erkennen dat het uiteindelijk hun vertrouwdheid met de inhoud van de cursussen is, inclusief de daden van dienstbaarheid waartoe ze leiden, die hen zal helpen bij het creëren van de vereiste dynamiek tussen lesgeven en leren.

Na het concept van participatie te hebben behandeld in relatie tot het bestuderen van de cursussen, gaat het hoofdstuk op een natuurlijke manier over in de verkenning van de hoofdreeds in de kernparagrafen die hierboven besproken werden. In paragraaf 27 wordt daarbij kort ingegaan op de cursussen die aftakken van de hoofdreeds, voordat wordt ingegaan op het systeem om deze cursussen aan te bieden. Het moet duidelijk worden dat het systeem niet willekeurig is. Het bestaat uit drie hoofdelementen – het curriculum, de leerkring en de begeleider – en weerspiegelt een belangrijk principe dat de kern vormt van het educatieve proces, een principe dat evenzeer van toepassing is op studie als op actie; het principe dat individuen, die uiteindelijk verantwoordelijk zijn voor hun eigen leren, in staat moeten worden gesteld om vooruit te komen op het pad van dienstbaarheid in een tempo en stap die passen bij hun persoonlijke omstandigheden. Dat de flexibiliteit die inherent is aan het systeem dit principe ondersteunt, mag niet verloren gaan voor de deelnemers als toekomstige begeleiders. Deze flexibiliteit is vooral te vinden in de manier waarop het systeem werkt – bijvoorbeeld in de manier waarop leerkringen gevormd worden, in de frequentie van hun bijeenkomsten en in de aanvullende manieren van het aanbieden die enige variatie in de intensiteit van de studie mogelijk maken. Dit betekent niet dat de basislogica van de volgorde van de cursussen genegeerd kan worden. Er kunnen zich af en toe specifieke omstandigheden voordoen waarin, als reactie op een tijdelijke behoefte, een of ander boek als een op zichzelf staande cursus wordt bestudeerd of waarin de volgorde van de studie voor een bepaalde tijd wordt aangepast. Toch is het de opeenvolgende beweging van individuen door de cursussen die capaciteit opbouwt. Ze zijn niet alleen in staat om op deze manier met steeds uitdagender inhoud om te gaan en hun begrip van concepten uit te breiden op basis van wat ze hebben geleerd, maar ze zijn ook in staat om veeleisender daden van dienstbaarheid uit te voeren omdat ze bij elke stap op het pad de praktische kennis en inzichten verwerven die nodig zijn om verdere vooruitgang te boeken.

Wat de begeleider betreft, de sleutel tot het hele educatieve systeem, zal de bestudering van het hoofdstuk licht hebben geworpen op de onderling samenhangende eigenschappen die deze daad van dienstbaarheid vereist: op de spirituele kwaliteiten, houdingen, vaardigheden en bekwaamheden die worden aangesproken bij het begeleiden van een groep door de cursussen, naast een diepgaand begrip van de concepten en principes die het curriculum vormgeven. De deelnemers zullen eraan herinnerd worden dat, zoals met alle capaciteiten het geval is, de capaciteiten die nodig zijn om steeds effectiever als begeleider op te treden, zich in de loop van de tijd door ervaring zullen ontwikkelen. Ze worden ook aangemoedigd om gebruik te maken van de vele mogelijkheden die ze krijgen om regelmatig te reflecteren op de inhoud van de cursussen en om te leren van de ervaringen van andere begeleiders tijdens reflectiebijeenkomsten die voor dit doel worden georganiseerd. Om hen te helpen een idee te krijgen van wat hun deelname aan deze bijeenkomsten inhoudt, geven paragraaf 32 tot en met 35 een denkbeeldig gesprek weer tussen enkele begeleiders en een

instituuetscoördinator voor de hoofdreeds cursussen. Hun gesprek gaat in de eerste plaats over het bestuderen van de inhoud; toeh zou het redelijk zijn om aan te nemen dat zulk een bijeenkomst ook een ruimte biedt voor het delen van inzichten die zijn opgedaan bij inspanningen om individuen te helpen bij het uitvoeren van de daden van dienstbaarheid waarvoor de cursussen capaciteit proberen op te bouwen.

Hier verdient een ander idee vermelding. Deelnemers zullen, op de een of andere manier, sinds de openingspagina's van het boek, menigeen een glimp hebben opgevangen van de aard van een educatieve proces dat probeert de spirituele en intellectuele krachten van het individu vrij te maken bij het nastreven van een tweeledig moreel doel. Dat de aandacht die gegeven wordt aan het ontwikkelen van capaciteiten langs een pad van dienstbaarheid in niet geringe mate bijdraagt aan het moreel en spiritueel mondig maken van individuen, zal de deelnemers duidelijk worden wanneer ze het einde van het hoofdstuk bereiken. Wat beginnende begeleiders niet over het hoofd mogen zien – en wat hun toekomstige inspanningen zou moeten stimuleren – is het potentieel dat inherent is aan het proces om een beweging op gang te brengen van een bevolking in de richting van de Wereldorde die Bahá'u'lláh voor ogen heeft. Want het is wanneer individuen, rang na rang, samen een gemeenschappelijk pad bewandelen, elkaar begeleiden en steunen en de deelname van ontelbare anderen betrekken bij het verheffen van hun gemeenschappen, dat geestelijke krachten vrijkomen in de vereiste omvang en de dynamiek van een beweging in gang wordt gezet.

Het derde hoofdstuk van Boek 7 vormt een natuurlijke aanvulling op het tweede. Relatief kort, bouwt “Het Bevorderen van Kunst aan de Basis” voort op de inzichten die deelnemers hebben opgedaan in het educatieve proces, om de rol te onderzoeken die artistieke activiteit kan spelen in het versterken van dit proces en in het versterken van de patronen van het gemeenschapsleven waartoe het leidt. De deelnemers zullen nu een goed begrip hebben van de intieme band tussen de twee en zullen begrijpen dat, vooral in de context van het educatieve proces, collectieve inspanningen zoals instituutscampagnes en kampen een grote speelruimte bieden voor het gebruik van kunst in verschillende vormen – muziek, verhalen vertellen, drama en handvaardigheid. Voordat we deze kunstvormen in detail bekijken, staan de deelnemers stil bij een aantal citaten uit de Geschriften die spreken over de aard van artistieke inspanningen en hun vermogen om in de menselijke ziel de aantrekkingskracht voor schoonheid op te wekken. De impuls om de kunst aan de basis te bevorderen is één manifestatie van deze krachtige kracht, die uiteindelijk slechts een weerspiegeling is van de aantrekkingskracht tot schoonheid die uitgaat van de Openbaring van Bahá'u'lláh, voor “Wiens stralende heerlijkheid zelfs de essentie van schoonheid moet verbleken en verwelken.” Het is dus in het Woord van God dat Hij heeft geopenbaard voor de regeneratie van de mensheid dat we de standaard voor artistieke expressie moeten zoeken, zowel in het verheffen van de menselijke geest als in het creëren van de cultuur die gevormd wordt door de leringen van het Geloof.

De Spirituele Dynamiek van Vooruitgang op het Pad van Dienstbaarheid

Doel

Om een groter bewustzijn te krijgen van de spirituele dynamiek
van het vooruitgaan op een pad van dienstbaarheid aan de Zaak en de mensheid
en om inzicht te krijgen in de krachten die aan het werk zijn

PARAGRAAF 1

Net als anderen die Boek 7 gaan bestuderen, heb je nu de gelegenheid gehad om de vorige zes boeken van het Ruhi-instituut door te nemen. Je deelname aan het instituutproces, zoals al eerder is genoemd, kan beschreven worden in termen van het bewandelen van een pad van dienstbaarheid. Naarmate je verder komt op dit pad, groei je spiritueel en ontwikkelt je capaciteiten die nodig zijn om bij te dragen aan de vooruitgang van je gemeenschap, waarbij je betrokken bent bij steeds complexere activiteiten. Je bent je bewust van de vreugde die inherent is aan het bewandelen van het pad van dienstbaarheid en wilt nu anderen helpen die enthousiast zijn om ditzelfde pad te betreden. Om dit steeds effectiever te kunnen doen, is het belangrijk dat je vaak nadenkt over de aard van spirituele groei – groei die zo nauw verbonden is met het vrijkomen van capaciteit om de Zaak en de mensheid te dienen. Dit hoofdstuk hoopt je bij die reflectie te helpen.

PARAGRAAF 2

Op dit aardse bestaansniveau proberen we de spirituele kwaliteiten te ontwikkelen die we potentieel bezitten. De manier waarop we spirituele kwaliteiten bezitten is heel anders dan de manier waarop we materiële dingen bezitten. Wanneer een spiegel de zon weerspiegelt, bezit hij in zekere zin het beeld van de zon. Maar in feite bevindt de zon zich niet in de spiegel. Onze spirituele kwaliteiten zijn geschenken van God die we ontvangen als we de spiegels van ons hart naar Hem richten. Goddelijke eigenschappen, worden echter slechts zwak gereflecteerd in harten die bedekt en verduisterd zijn door het stof en het vuil van deze wereld. Het lijkt dan ook toepasselijk dat de eerste passage die we in dit hoofdstuk bestuderen, waarin we de aard van geestelijke groei onderzoeken, er een is die het belang benadrukt van het polijsten van de spiegel van het hart. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Het belangrijkste is om de spiegels van de harten te polijsten, zodat ze verlicht worden en ontvankelijk voor het goddelijk licht. Het ene hart kan het vermogen van de gepolijste spiegel bezitten; het andere kan bedekt en verduisterd zijn door het stof en het vuil van deze wereld. Hoewel dezelfde Zon op beide schijnt en zijn majesteit en gloed openbaart, kunt u in de spiegel die gepolijst, zuiver en geheiligd is, de Zon in al zijn volheid, glorie en kracht aanschouwen; maar in de spiegel die verweerd en verduisterd is, is er geen mogelijkheid tot weerspiegeling, hoewel wat de Zon zelf betreft, deze daarop blijft schijnen en noch verminderd noch verduisterd is. Daarom is het onze plicht te trachten de spiegel van ons hart op te poetsen, zodat wij de weerkaatsers van dat licht worden en de ontvangers van de goddelijke gaven die er ten volle door worden geopenbaard.”¹

1. Maak de volgende zinnen af:
 - a. We moeten de spiegel van ons hart _____, zodat ze _____ wordt en het _____ kan ontvangen.
 - b. Het ene hart kan het vermogen van een _____ spiegel _____ een ander kan _____ en _____ zijn door het _____ en het _____ van deze wereld.

- c. Dezelfde Zon _____ zowel op de zuivere spiegel en op de spiegel die is bedekt en verduisterd door het stof en het vuil van deze wereld.
- d. In de spiegel die _____, _____ en _____ is, kunnen we de Zon in al zijn _____, _____ en _____ aanschouwen, Zijn _____ en _____ openbarend.
- e. De Spiegel die _____ en _____ is heeft geen _____ tot _____.
- f. Het is onze plicht te werken aan het poetsen van de spiegel van ons hart opdat we de _____ van het Goddelijke licht _____ en de _____ van de _____ die daardoor ten volle worden _____.

2. Kies of de volgende uitspraken waar of niet waar zijn:

- _____ Een gepolijste spiegel weerkaatst het licht van de materiële zon.
- _____ Een verweerde en verduisterde spiegel weerkaatst het licht van de materiële zon niet.
- _____ De Zon der Waarheid schijnt op een zuiver hart.
- _____ De Zon der Waarheid schijnt op harten die verduisterd zijn door het stof en het vuil van deze wereld.
- _____ Zuivere harten weerkaatsen het licht van de Zon der Waarheid.
- _____ Harten die verduisterd zijn door het stof en vuil van deze wereld weerkaatsen het licht van de Zon der Waarheid.

3. Geef aan wat valt onder “het stof en het vuil” van deze wereld:

_____ eigenliefde	_____ gehechtheid aan aardse bezittingen
_____ liefde voor de mensheid	_____ kennis
_____ hebzucht	_____ liefde voor luxe
_____ jaloezie	_____ arrogantie

4. Geef aan wat van het hier volgende ons helpt “de spiegel van ons hart te polijsten”:

_____ vreugde	_____ anderen boven onszelf verkiezen
_____ geloof	_____ liefde voor de mensheid
_____ vriendelijkheid	_____ liefde van God
_____ kennis	_____ gebed
_____ wedijveren met anderen	_____ voortreffelijke daden
_____ denken over andermans onvolmaaktheden	_____ studie van het Scheppende Woord

5. Om te voorkomen dat het stof en het vuil van deze wereld zich ophopen op de spiegels van onze harten, moeten we ons voortdurend inspannen. Geef aan of de volgende uitspraken waar of niet waar zijn:

- _____ Alleen gebed kan de spiegel van ons hart polijsten.
- _____ Alleen goede daden kunnen de spiegel van ons hart polijsten.
- _____ Gebed en goede daden samen kunnen de spiegel van ons hart polijsten, omdat ze de milddadigheden van God aantrekken.
- _____ Alleen door de milddadigheid van God kunnen we de spiegel van ons hart polijsten.
- _____ Het is mogelijk dat we onze zuiverheid van hart verliezen.
- _____ Op een bepaald punt in ons leven eindigt de taak om de spiegel van ons hart te polijsten.

6. Beantwoord de volgende vragen:

- a. Wat is het doel van een zuiver hart? _____

- b. Wat kan een hart dat niet zuiver is bereiken? _____

- c. Wat is de toestand van een hart dat niet naar de Zon der Waarheid gekeerd is? _____

7. Bespreek de volgende vraag met de andere leden van je groep: Hoe kan iemand die het pad van dienstbaarheid bewandelt zichzelf beschermen tegen het stof en vuil van deze wereld?
8. Misschien wil je het volgende citaat uit je hoofd leren:

“Alle lof en heerlijkheid zij God Die door de kracht van Zijn macht, Zijn schepping heeft bevrijd van de naaktheid van het nietbestaan, en deze bekleedde met de mantel van het leven. Uit al het geschapene heeft Hij als blijk van Zijn bijzondere gunst de zuivere, op een juweel gelijkende werkelijkheid van de mens gekozen, en deze met het ongeëvenaarde vermogen bekleed Hem te kennen en de grootheid van Zijn heerlijkheid te weerspiegelen.”²

PARAGRAAF 3

Ieder van ons is begiftigd met de capaciteit om God te kennen en Zijn namen en eigenschappen te weerspiegelen. We zijn ook begiftigd met ontelbare andere mogelijkheden. De mate van capaciteit is echter niet voor iedereen gelijk en God zal van ons niet vragen wat

onze capaciteit te boven gaat. Wat er van ons gevraagd wordt, is dat we datgene wat we potentieel bezitten ten volle ontwikkelen. Bahá'u'lláh verklaart:

“...aangezien Ik in eenieder van u Mijn schepping heb volmaakt, opdat de voortreffelijkheid van Mijn werk volledig aan de mensen kan worden geopenbaard. Hieruit volgt dat ieder mens in staat is en in staat zal zijn, zelf de Schoonheid van God, de Verheerlijkte, naar waarde te schatten. Ware hij niet met dit vermogen begiftigd, hoe zou hij dan voor zijn falen ter verantwoording kunnen worden geroepen?”³

Om goddelijke eigenschappen te verwerven, moeten we ons bewust zijn van de hoge spirituele staat die God voor ieder van ons heeft bestemd en er gestaag naar toe bewegen. Onze harten moeten aangetrokken worden naar ware schoonheid, de Schoonheid van de Alglorierijke. Dat is de perfecte norm om onze gedachten en daden te sturen; we moeten niet tevreden zijn met middelmatigheid. Leven volgens de maatstaven van de huidige maatschappij verleidt ons tot middelmatigheid. Veel mensen denken dat voortreffelijkheid bereikt wordt door competitie met anderen. Maar in feite verstrikt competitie ons nog verder in de uiterlijke schijn van deze wereld. De kracht die ons naar voortreffelijkheid drijft zou ons vurige verlangen moeten zijn om te bereiken wat God overvloedig voor ons heeft verordend. Streven naar voortreffelijkheid betekent streven naar volledige ontwikkeling van de mogelijkheden waarmee we begiftigd zijn. Zij, vertelt Shoghi Effendi ons, die ernaar verlangen om dichterbij God te komen

“moeten niet kijken naar de verdorven toestand van de samenleving waarin ze leven, noch naar de tekenen van moreel verval en lichtzinnig gedrag die de mensen om hen heen vertonen. Ze moeten zich niet alleen tevreden stellen met relatief onderscheid en uitmuntendheid. Integendeel, zij moeten hun blik richten op nobelere hoogten door de raadgevingen en vermaningen van de Pen van Heerlijkheid als hun hoogste doel te stellen. Dan zal men spoedig beseffen hoe talrijk de stadia zijn die nog moeten worden afgelegd en hoe ver het gewenste doel nog verwijderd is, een doel dat niets anders is dan het tentoonspreiden van hemelse zeden en deugden.”⁴

1. Laten we op basis van het eerste citaat hierboven kort nadenken over het begrip ‘capaciteit’. Beslis of de volgende beweringen waar zijn:

- _____ Alle mensen hebben de capaciteit om God te kennen en om Zijn namen en eigenschappen te weerspiegelen.
- _____ De reden waarom sommigen de Manifestatie van God afwijzen, is dat ze de capaciteit missen om God te kennen en Zijn Schoonheid te waarderen.
- _____ Een onvriendelijk persoon heeft niet de capaciteit om vriendelijk te zijn.
- _____ Iemand die opgevoed is om oneerlijk te zijn, heeft niet de capaciteit om eerlijk te zijn.
- _____ Het is mogelijk om de capaciteit van een ander te kennen.
- _____ Ieder van ons kent zijn of haar eigen capaciteit.
- _____ Alleen God weet hoeveel capaciteit ieder van ons heeft.
- _____ We ontwikkelen onze capaciteiten alleen door persoonlijke inspanningen.
- _____ We ontwikkelen onze capaciteiten door de genade van God terwijl we ernaar streven ons hart te zuiveren en bij te dragen aan de transformatie van de samenleving.

2. Nu we hebben nagedacht over het concept ‘capaciteit’, kunnen we het verwante concept ‘voortreffelijkheid’ onderzoeken om meer inzicht te krijgen in de aard van spirituele groei. Om ons daarbij te helpen, zullen we ons in deze en de volgende oefeningen richten op het tweede citaat hierboven. Vul de lege plekken in de volgende zinnen in:

a. Shoghi Effendi vertelt ons niet te kijken naar

– _____
– _____

b. We moeten ons niet tevreden stellen met

– relatief _____
– relatieve _____

c. In plaats van tevreden zijn met relatieve uitmuntendheid, zouden we _____

d. We moeten onze blik richten op hogere doelen door _____

e. Wanneer we de raadgevingen van de Pen van Heerlijkheid als ons hoogste doel stellen, dan zullen we spoedig beseffen _____

3. Om boven de verdorven omstandigheden en het morele verval van de samenleving uit te stijgen, moeten we hemelse moraal en deugden ontwikkelen. Hieronder staan enkele van de omstandigheden die in de maatschappij voorkomen. Kies voor elk een of meer van de volgende eigenschappen die er het meest direct tegen lijken te verzetten:

kuisheid, gehoorzaamheid aan Gods wetten, allesomvattende liefde, eerlijkheid,
onthechting, morele rechtschapenheid, begrip, rechtvaardigheid, nederigheid

Onderdrukking: _____

Materialisme: _____

Wetteloosheid: _____

Morele laksheid: _____

Corruptie: _____

Vooroordeel: _____

Arrogantie: _____

Haat: _____

Navolging van ongerichte genoegens: _____

4. Wat zijn enkele houdingen en gewoonten die ons beschermen tegen lichtzinnig gedrag? _____

5. De eerste kolom hieronder geeft enkele voorbeelden van relatieve voortreffelijkheid en de tweede enkele voorbeelden van echte voortreffelijkheid. Vergelijk de voorbeelden van relatieve voortreffelijkheid met die van ware voortreffelijkheid.

_____ Hard studeren zodat we voor kunnen lopen op klasgenoten	a. Altijd handelen met rechtschapenheid van gedrag, onder alle omstandigheden
_____ Een deel van het geld dat we overhouden na het betalen van onze maandelijkse uitgaven en het opzij zetten van een deel voor amusement, aan het Fonds te geven	b. Ernaar streven om de onderwerpen die we in de klas bestuderen volledig te begrijpen
_____ Vermijden iets verkeerd te doen omdat we denken dat we betrap kunnen worden	c. Overvloeiende liefde en respect voor de gehele mensheid hebben
_____ Mensen van andere rassen en klassen tolerant behandelen	d. Het welzijn van onze medemensen actief bevorderen
_____ Niemand pijn doen	e. Gul en met opoffering aan het Fonds geven

6. Bespreek de volgende vragen met de leden van je groep:

- Waarom zouden we geen genoegen nemen met “relatief onderscheid en uitmuntendheid”?
- Wat zou onze norm voor voortreffelijkheid moeten zijn?
- Sommige mensen denken dat competitie de enige manier is om voortreffelijkheid te bereiken. In de Verborgene Woorden vertelt Bahá’u’lláh ons: “Van alle mensen is hij de meest nalatige, die nutteloos twist en zich boven zijn broeder tracht te verheffen.” Hoe denk je dat voortreffelijkheid bereikt kan worden, als het niet door competitie is?
- Het nastreven van voortreffelijkheid vereist dat we ernaar streven onze capaciteiten ten volle te ontwikkelen. Kunnen we er ooit van uitgaan dat we het doel bereikt hebben in “het tentoonspreiden van hemelse zeden en deugden”?

PARAGRAAF 4

Het menselijk hart is geschapen om lief te hebben. Het zit in zijn natuur om ergens aan gebonden te zijn. Als het niet gehecht wil zijn aan aardse dingen en het licht van God wil kunnen weerspiegelen, moet het aan Hem gebonden zijn. Er zijn vele manieren om liefde uit te drukken. We houden van onze familie, onze vrienden, onze gemeenschap en ons land. Maar al deze vormen van liefde zijn beperkt. De enige onbegrensde liefde is de liefde van God. Zijn liefde is allesomvattend. Als onze harten zuiver zijn en Zijn liefde weerspiegelen, drukken we onbeperkte en onbaatzuchtige liefde voor de hele mensheid uit. Tenzij onze liefde voor anderen verlicht wordt door de grenzeloze liefde van God, kan ze ongewenste eigenschappen aannemen, zoals jaloezie, bezitsdrang en vooroordelen.

Er is één heel belangrijk kenmerk van liefde dat we allemaal moeten begrijpen. Liefde gaat altijd gepaard met vrees. Dit betekent niet dat we bang zijn voor degenen van wie we houden. Waar we bang voor zijn is dat we onze geliefden verliezen of dat we hun liefde verliezen. Samen met de liefde voor God moeten we dus ook de vrees voor God in ons hart hebben – de angst dat onze daden, onze wandaden, zullen verhinderen dat de liefde van God ons bereikt. Dit wil niet zeggen dat onze daden God ervan zullen weerhouden om van ons te houden, want Zijn liefde is oneindig en houdt nooit op om op de mensheid neer te regenen. Maar de dingen die we doen kunnen als barrières worden waardoor Zijn liefde ons niet kan bereiken. Bahá'u'lláh zegt in de Verborgen Woorden:

“O Zoon van het Bestaan! Heb Mij lief, dat Ik u kan liefhebben. Indien gij Mij niet liefhebt, kan Mijn liefde u op generlei wijze bereiken. Weet dit, o dienaar.”⁵

De ontwikkeling van spirituele kwaliteiten is volledig afhankelijk van zowel de liefde voor God als de vreze Gods. Veel passages uit de Geschriften verduidelijken ons begrip van deze twee essentiële krachten van ons spirituele leven. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Want liefde tot God en geestelijke aantrekkingskracht reinigen en zuiveren het menselijk hart en kleden en tooien het met het smetteloze gewaad van heiligheid; en als het hart eenmaal volledig gehecht is aan de Heer, en zich aan de Gezegende Volmaaktheid heeft gegeven, dan zal de genade van God geopenbaard worden.

Deze liefde is niet van het lichaam maar volledig van de ziel. En die zielen wier innerlijk wezen verlicht is door de liefde van God zijn evenals stralen van licht die zich verspreiden, en schitteren zij als sterren van heiligheid in een zuivere en kristalheldere hemel. Want ware liefde, echte liefde, is de liefde voor God, en deze is geheiligd op een wijze die elk begrip en voorstellingsvermogen van de mens te boven gaat.”⁶

Bahá'u'lláh zegt:

“Degene die in deze Dag een helper van God tracht te zijn, laat hem zijn ogen sluiten voor al wat hij bezit en ze openen voor de dingen van God. Laat hem ophouden zich bezig te houden met hetgeen hem voordeel brengt, en zich datgene ten doel stellen, wat de onweerstaanbare naam van de Almachtige zal verheffen. Hij moet zijn hart zuiveren van alle boze hartstochten en verdorven begeerten, want de vreze Gods is het wapen dat hem kan doen zegevieren, en het voornaamste werktuig waardoor hij zijn doel kan bereiken. De vreze Gods is het schild dat Zijn Zaak beschermt, het schild dat Zijn volk in staat stelt de overwinning te behalen. Het is een maatstaf die door geen mens kan worden

verlaagd, een kracht die zijn weerga niet heeft. Met behulp hiervan, en met het welnemen van Hem die de Heer der Heerscharen is, zijn zij die God zijn genaderd in staat geweest de vesting van 's mensen hart te bedwingen en te veroveren.”⁷

1. Vul de volgende zinnen aan:

- a. Als wij God niet _____, dan kan Zijn liefde ons op generlei wijze _____.
- b. Want liefde tot God en geestelijke aantrekkingskracht _____ en _____ het menselijk hart.
- c. Als het hart eenmaal volledig _____ is aan de Heer, en zich aan de Gezegende Volmaaktheid heeft _____, dan zal de _____ van God geopenbaard worden.
- d. Deze liefde is niet van het _____ maar volledig van de _____.
- e. En de zielen wier innerlijk wezen _____ is door de liefde van God zijn evenals stralen van _____ die zich verspreiden.
- f. En die zielen wier innerlijk wezen verlicht is door de liefde van God _____ evenals _____ van _____ in een zuivere en kristalheldere hemel.
- g. Want _____ liefde, _____ liefde, is de liefde voor _____, en deze is geheiligd op een wijze die elk _____ en _____ van de mens te boven gaat.

2. Beantwoord de volgende vragen:

- a. Wat reinigt en zuivert het menselijk hart? _____

- b. Welke toestand moet het hart bereiken om volledig de genade van God aan te trekken? _____

- c. Is de liefde van God een geestelijke of materiële toestand? _____
- d. Wat worden we als we volledig worden verlicht door de liefde van God? _____

- e. Wat is ware liefde? _____

3. Bespreek de volgende vraag met de leden van je groep: Hoe beïnvloeden zij die innerlijk verlicht zijn door de liefde van God, die schitteren als sterren van heiligheid in een zuivere en kristalheldere hemel, de mensen om hen heen?
4. Alle uitingen van liefde zijn beperkt, tenzij ze worden verlicht door de allesomvattende, grenzeloze liefde van God. Schrijf met behulp van de onderstaande woorden enkele zinnen die dit idee uitdrukken. Er worden een paar voorbeelden gegeven om je te helpen.

Vreugde	De liefde van God brengt vreugde in onze harten.
Vrijheid	De bron van onze ware vrijheid is de liefde voor God en het verbonden zijn met Hem.
Hebzucht	Liefde voor wereldse dingen kan leiden tot hebzucht.
Jaloezie	Als onze liefde voor onze vrienden niet verlicht wordt door de liefde van God, kan het leiden tot jaloezie.
Licht	
Verdriet	
Teleurstelling	
Leven	
Passie	
Verlangen	
Genade	
Verbeeldingen	
Bezitterigheid	
Angst	
Barmhartigheid	
Compassie	
Heiligheid	
Vooroordeel	
Gerechtigheid	
Kennis	
Moed	

5. Maak de volgende zinnen af:
- a. De vreze Gods is de _____ die ons kan doen zegevieren wanneer we ervoor kiezen om een helper van God te zijn op deze Dag.
 - b. De vreze Gods is de _____ waardoor we ons doel kunnen bereiken.
 - c. De vreze Gods is de _____ dat Zijn Zaak beschermt.
 - d. De vreze Gods is de _____ dat Zijn volk in staat stelt de overwinning te behalen.

- e. De vreze Gods is een _____ die niemand kan verlagen.
 - f. De vreze Gods is een _____ waar geen macht tegenop kan.
 - g. De vreze Gods helpt hen die tot Hem genaderd zijn om de _____ van het menselijk _____ te _____ en te _____.
6. Bespreek de volgende vragen met je groep:
- a. Waarom is de liefde voor God belangrijk in de ontwikkeling van geestelijke kwaliteiten?
 - b. Waarom is de vreze Gods belangrijk in de ontwikkeling van geestelijke kwaliteiten?
7. Misschien wil je het volgende citaat uit je hoofd leren:

“De zoeker zal, indien deze ondergedompeld is in de oceaan van de liefde van God, bewogen worden door intens verlangen en zal opstaan om de wetten van God na te leven.”⁸

PARAGRAAF 5

Liefde voor God is de motiverende kracht die ons ertoe aanzet om een pad van dienstbaarheid aan Zijn Zaak te bewandelen. Elke stap die we op dit pad zetten vergroot onze liefde voor Hem. En met elke stap worden de spiegels van ons hart meer gepolijst en ontwikkelen we onze spirituele kwaliteiten verder. Dat wat onze gedachten verlicht en onze handelingen op dit pad leidt, is de Wet van God. Als we Zijn wetten niet gehoorzamen, zullen we ons in duisternis bevinden en de weg kwijtraken. In de Kitáb-i-Aqdas spreekt Bahá'u'lláh aldus over onze tweeledige plichten, Gods Manifestatie te erkennen en Zijn geboden op te volgen:

“De eerste plicht die God Zijn dienaren voorschrijft is de erkenning van Hem Die de Dageraad van Zijn Openbaring en de Bron van Zijn wetten is, Die het Opperwezen vertegenwoordigt in het Koninkrijk van Zijn Zaak alsmede in de wereld der schepping. Al wie deze plicht nakomt is tot al het goede gekomen, en al wie zich daaraan onttrekt heeft zich op dwaalwegen begeven, ook al handelt hij nog zo rechtvaardig. Het betaamt een ieder die deze zeer verheven staat, deze hoogste top van alles te boven gaande heerlijkheid bereikt, elk gebod van Hem Die het Verlangen der wereld is in acht te nemen. Deze twee plichten zijn niet van elkaar te scheiden. De ene is niet aanvaardbaar zonder de andere. Aldus is bevolen door Hem Die de Bron van goddelijke inspiratie is.”⁹

Over de wetten van God zegt Bahá'u'lláh ons:

“O gij volkeren der wereld! Weet voorzeker, dat Mijn geboden de lampen zijn van Mijn liefderijke voorzienigheid te midden van Mijn dienaren en de sleutels van Mijn barmhartigheid voor Mijn schepselen.”¹⁰

In een van Zijn tafelen zegt Hij:

“Voorwaar, de wetten van God zijn met recht te vergelijken met de oceaan en de mensenkinderen met de vissen, wisten zij het slechts.”¹¹

Bahá'u'lláh verklaart verder:

“Zijn geboden vormen voorwaar de machtigste vesting voor de bescherming van de wereld en de beveiliging van haar volkeren; een licht voor hen die de waarheid erkennen en herkennen, en een vuur voor diegenen die zich afkeren en ontkennen.”¹²

“Zeg: Bij God! Zijn wet is een vesting voor u, kon u het maar begrijpen.”¹³

Met betrekking tot de Kitáb-i-Aqdas, die de wetten en verordeningen van Zijn Beschikking, vermaant Hij ons:

“Zeg: Houd eraan vast, o mensen, en neem datgene in acht wat erin is neergezonden van de wonderbaarlijke voorschriften van uw Heer, de Vergevende, de Milddadige. Het zal u waarlijk tot voordeel strekken zowel in deze wereld als in de volgende en zal u zuiveren van al wat u slecht betaamt.”¹⁴

En in een van Zijn Geschriften lezen we:

“De voorschriften Gods zijn uit de hemel van Zijn verhevenste Openbaring neergezonden. Allen moeten deze met onverflauwde ijver naleven. Des mensen hoogste onderscheiding, zijn werkelijke vooruitgang en zijn uiteindelijke overwinning waren steeds hiervan afhankelijk en zullen hiervan afhankelijk blijven. Al wie de geboden van God nakomt, zal eeuwige gelukzaligheid bereiken.”¹⁵

1. Bovenstaande citaten impliceren dat:

- _____ Onze eerste plicht is om de Manifestatie van God te erkennen.
- _____ Nadat we Hem hebben erkend, is onze volgende plicht om Hem te gehoorzamen.
- _____ Erkenning van de Manifestatie van God is belangrijker dan gehoorzaamheid aan Zijn wetten.
- _____ Gehoorzaamheid aan de wetten is belangrijker dan erkenning van de Manifestatie van God.
- _____ Erkenning van de Manifestatie van God en gehoorzaamheid aan Zijn wetten zijn even belangrijk; geen van beide is aanvaardbaar zonder het andere.
- _____ God heeft ons wetten gegeven omdat Hij van ons houdt.
- _____ God heeft ons wetten gegeven zodat we Hem zullen vrezen.
- _____ We moeten Gods wetten gehoorzamen uit angst voor straf.
- _____ We moeten Gods wetten gehoorzamen omdat we van Hem houden.
- _____ We moeten Gods wetten gehoorzamen om Zijn genade aan te trekken.
- _____ God houdt alleen van hen die Hem gehoorzamen.
- _____ Zij die God gehoorzamen openen hun hart om Zijn liefde te ontvangen.

_____ We kunnen niet buiten de oceaan van Gods wetten leven.

2. In de bovenstaande citaten worden de wetten van God beschreven als

- de _____ van Gods liefderijke voorzienigheid.
- de sleutels van Zijn _____ .
- de _____ waarin alle mensen zijn ondergedompeld.
- de machtigste vesting voor de _____ van de wereld en de _____ van haar volkeren.
- een _____ voor hen die de waarheid erkennen en herkennen, en een _____ voor diegenen die zich afkeren en ontkennen.
- een _____ voor ons.

3. Noem nu hieronder, na de twee gegeven voorbeelden, enkele van de wetten en verordeningen van God. Hoe vergroot het zien van elk van hen in het licht van de bovenstaande zinnen ons begrip van hun betekenis voor ons leven en voor de doeltreffendheid van onze inspanningen op de weg van dienstbaarheid?

Elke ochtend en avond het Woord van God lezen en overdenken

Elke dag het verplichte gebed reciteren

4. Wat betekent het om een gehoorzame dienaar van God te zijn?

_____ De wijsheid van wat God heeft verordend voortdurend in twijfel trekken

_____ Voortdurend protesteren tegen de beslissingen van bahá'í-instellingen of deze negeren

_____ Om blindelings andere dienaren van God te volgen

_____ De waarheid onderzoeken met de intentie deze te aanvaarden en ernaar te leven

_____ Om op Gods wegen te treden met standvastige voeten

_____ Ernaar streven om onze gedachten en handelingen af te stemmen op de leringen van God

_____ De Wet van God met vreugde hoog houden en Zijn Woord verheerlijken

_____ Constant zijn in onze trouw aan Gods wetten, ongeacht de omstandigheden

_____ Niet stilstaan bij onze zwakheden en zwakheden, maar ons hele vertrouwen stellen in Gods genade en overvloed

5. Leer de volgende passage uit de Kitáb-i-Aqdas uit je hoofd, als je dat nog niet eerder hebt gedaan:

“De Tong van Mijn gezag heeft, vanuit de hemel van Mijn almachtige heerlijkheid, deze woorden tot Mijn schepping gericht: ‘Neem Mijn geboden in acht uit liefde voor Mijn schoonheid.’”¹⁶

PARAGRAAF 6

Erkenning van de Manifestatie van God opent onze ogen. We komen te weten wat tot onze verheffing leidt en wat tot onze vernedering. Als we de Openbaring bestuderen die de Manifestatie ons brengt, worden we ons bewust van Gods doel voor de mensheid. In alles zien we een teken van Zijn macht en Zijn ondoorgrondelijke wijsheid. De kennis die we opdoen door de Manifestatie van God en de liefde die we voor Hem voelen, geven ons zekerheid. Onze harten twijfelen en wankelen niet langer.

Als we nederig het pad van dienstbaarheid bewandelen, groeien we in geloof en zekerheid. En naarmate de maat van ons geloof toeneemt, groeit ook onze capaciteit om de giften van God te ontvangen en onze spirituele kwaliteiten te ontwikkelen. We richten onze blik op de Zon der Waarheid en ontvangen voortdurend verlichting. Zo is het dat elke handeling op dit pad wordt ondernomen met bewuste kennis – kennis van God, van Zijn Openbaring en van Zijn doel voor de mensheid. Dit is wat wordt geïmpliceerd door geloof. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Hoe aangenaam en welgevallig iemand ook is die rechtvaardig handelt voor Gods heilige drempel, toch moeten zijn daden uit kennis voortkomen. Hoe prachtig en voortreffelijk het handwerk van een blinde ook is, hij kan het zelf niet zien. Hoe hard werken sommige dieren voor de mens, welke lasten dragen zij voor hem, hoe groot is hun bijdrage aan zijn gemak en comfort, en toch, omdat zij zich daarvan niet bewust zijn, ontvangen zij geen beloning voor al hun inspanningen. De wolken regenen overvloedig neer, voeden de planten en bloemen, en geven frisheid en betovering aan de vlakte en de prairie, het bos en de tuin, maar toch, onbewust als ze zijn van de resultaten en vruchten van hun uitstortingen, winnen ze geen lof of eer, noch verdienen ze de dankbaarheid en goedkeuring van enig mens. De lamp geeft licht, maar omdat ze zich daar niet van bewust is, is niemand haar iets verschuldigd. Echter, een man met rechtschapen daden en goed gedrag zal zich zeker naar het Licht wenden, in welke richting hij het ook ziet. Het punt is dit, geloof omvat beide, zowel kennis als het verrichten van goede werken.”¹⁷

Bahá’u’lláh vermaant ons:

“Zeg, o mensen! Onttrek u niet aan de genade van God en Zijn barmhartigheid. [...] Hij is het Die voor uw ogen de schatten van Zijn kennis heeft ontsluit, en u deed opstijgen naar de hemel van zekerheid – de zekerheid van Zijn onweerstaanbaar, Zijn onweerlegbaar, en meest verheven Geloof.”¹⁸

“Tooi u, o mensen, met het gewaad van zekerheid, opdat het u moge beschermen tegen de pijlen van nutteloze verbeelding en ijdele waan, opdat u in deze dagen tot de gelovigen mag worden gerekend, dagen waarin niemand zekerheid of standvastigheid kan bereiken in de Zaak van God behalve door afstand te doen van wat gangbaar is onder de mensen en door zich te wenden tot deze geheiligde en schitterende Schoonheid.”¹⁹

1. Vul de volgende zinnen aan op basis van het eerste citaat hierboven:
 - a. Het handwerk van een blinde kan voortreffelijk en prachtig zijn, maar _____
 - b. Sommige dieren werken erg hard voor de mens, dragen zijn lasten, en hebben een grote bijdrage aan zijn gemak en comfort, maar _____
 - c. De wolken regenen overvloedig neer, voeden de planten en bloemen, en geven frisheid en betovering aan de vlakte en de prairie, het bos en de tuin, maar toch _____
 - d. De lamp geeft licht, maar _____
 - e. Een mens vertoont rechtschapen en goed gedrag, maar zijn daden moeten voortkomen uit _____
2. Maak nu de volgende zinnen af op basis van de laatste twee citaten:
 - a. We moeten ons niet onttrekken van _____.
 - b. God heeft voor onze ogen de _____ ontsluit en deed ons _____ naar _____ – de zekerheid van Zijn _____, Zijn _____, en _____.
 - c. We moeten ons _____ met het gewaad van _____, opdat het ons mag _____ tegen de pijlen van _____ en _____.
 - d. Dit zijn de dagen waarin niemand _____ of _____ kan bereiken in de Zaak van God behalve door _____ van wat gangbaar is onder de mensen en door _____ deze geheiligde en schitterende Schoonheid.

3. Schrijf voor elk van de onderstaande woorden een zin waarin het woord ‘geloof’ voorkomt. Er wordt een voorbeeld gegeven om je te helpen.

Onwrikbaar	<u>Zijn geloof in het Verbond was onwrikbaar als een berg.</u>
Onvoorwaardelijk	_____
Vitaliteit	_____
Ferm	_____
Toenemen	_____
Nieuw ontwaakt	_____
Waar	_____
Standvastig	_____
Onbetwist	_____
Oprecht	_____
Onwankelbaar	_____

4. Bepaal welke van de volgende uitspraken waar zijn:

_____ De bron van geloof is kennis van God en erkenning van Zijn Manifestatie.

_____ Geloof in Bahá'u'lláh houdt in dat je Zijn geboden gehoorzaamt.

_____ Als men geloof heeft in de Manifestatie van God, zal men altijd Zijn geboden gehoorzamen.

_____ Geloven betekent nooit vragen stellen.

_____ Geloof neemt toe naarmate iemands kennis van God toeneemt.

_____ Geloof neemt toe naarmate men handelt in overeenstemming met de leringen van de Manifestatie van God.

_____ Een onwankelbaar geloof hebben is hetzelfde als fanatiek zijn.

_____ Geloof is niet iets dat je kunt verliezen.

_____ Als we geloof hebben, zullen we nooit twijfelen aan ons eigen begrip van de leringen.

_____ Als we geloof hebben, zullen we nooit twijfelen aan de waarheid van de leringen van de Manifestatie van God.

_____ De waarheid van de Openbaring kennen en aarzelen om ernaar te handelen toont zwakheid van geloof.

_____ We doorlopen van nature fasen van twijfel om de staat van zekerheid te bereiken.

_____ Als we groeien in geloof, zijn we in staat om nutteloze verbeeldingen en ijdele waan achter ons te laten.

_____ Om een staat van zekerheid in de waarheid van Gods Openbaring te bereiken is geloof nodig.

5. Schrijf een aantal dingen op waarvan je zeker bent. Er worden twee voorbeelden gegeven om je te helpen.

a. Ik ben er zeker van dat de Wereldorde van Bahá'u'lláh zal worden gevestigd.

- b. Ik ben ervan overtuigd dat het Geloof alle obstakels op haar pad zal overwinnen en haar hoge doel zal bereiken.
- c. _____
- d. _____
- e. _____
- f. _____

6. Bespreek het volgende met je groep:
- a. Als je in de leringen van Bahá'u'lláh gelooft, maar in een moeilijke situatie en onder grote druk besluit dat het niet in je voordeel is om volgens het principe van eerlijkheid te handelen, waar twijfel je dan aan?
 - b. Is het vergaren van kennis alleen voldoende om ons geloof te versterken? Hoe helpen bewuste kennis en actie ons samen om ons te ontdoen van twijfel en zekerheid te krijgen?
 - c. Zijn we in staat om geloof en zekerheid te bereiken zonder oprechte smeebeden tot de Almachtige en de uitstorting van Zijn genade?

PARAGRAAF 7

Geloof is het fundament waarop we ons spirituele bestaan bouwen. We geloven in de waarheid van Gods Openbaring en aarzelen niet om te handelen in overeenstemming met Zijn wetten en vermaningen. We zijn standvastig in onze liefde voor God en Zijn Manifestatie. We zijn er zeker van dat de Wil van God zal worden gedaan en onderwerpen onze eigen wil aan de Zijne. Toch is onze kennis van Gods geestelijke en materiële schepping beperkt en weten we nooit wat er van de ene op de andere dag zal gebeuren. Dus, met harten vol hoop, anticiperen we voortdurend op de uitstorting van Gods overvloed over ons. We vertrouwen op Gods genade en zijn altijd hoopvol over het ontvangen van Zijn zegeningen. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Verlies nooit uw vertrouwen in God. Blijf altijd vol hoop, want God zal nooit ophouden Zijn milddadige gunsten over de mens uit te storten... De mens is onder alle omstandigheden ondergedompeld in een zee van Gods zegeningen. Wees daarom in geen geval wanhopig, maar wees daarentegen standvastig in uw hoop.”²⁰

“Wanneer het hart zich afkeert van de zegeningen die God ons geeft, hoe kan men dan geluk verwachten? Wanneer het geen hoop en vertrouwen heeft in Gods barmhartigheid, waar kan het dan rust vinden? O, vertrouw op God, want Zijn milddadigheid is eeuwigdurend en Zijn zegeningen zijn oneindig groot. O, stel uw vertrouwen op de Almachtige, want Hij faalt niet en Zijn

goedheid is oneindig! Zijn Zon geeft onafgebroken licht en de wolken van Zijn genade zijn vol van de wateren van mededogen, waarmee Hij het hart van allen die op Hem vertrouwen laaft. Op de vleugels van Zijn verfrissende bries wordt steeds genezing gebracht naar de verschraalde mensenziel!”²¹

En over de bron van onze hoop zegt Hij:

“Het vreugdevolle nieuws van de Openbaring werd verkondigd, en de zengende vlam en het gloedvolle vuur van de Brandende Braamstruik straalden schitterend. De golven van de oceaan van eenheid, evenals de heerscharen van de leiding, sloegen op de kusten van onenigheid en wierpen de kostbare parels van eenheid en eendracht wijd en zijd. De goddelijke lentetijd omringde de aarde, hemelse bloemen bloeiden, lentebuiën regenden neer, en levengevende winden waaiden van alle kanten, totdat tenslotte allen vervuld waren van hoop dat de schoonheid van het Een-zijn onthuld zou worden in de verenigde wereld, en dat de helderheid van haar gelaat zou schijnen in alle gebieden.”²²

1. Maak de volgende zinnen af:

- a. We moeten vol hoop zijn, want God zal nooit _____ Zijn _____ over de mens uit te storten.
- b. We moeten in geen geval wanhopig zijn, maar daarentegen juist _____ zijn in onze _____.
- c. We moeten _____, maar daarentegen juist standvastig zijn in onze hoop.
- d. De wolken van Zijn _____ zijn vol van de wateren van _____.
- e. Met de wateren van _____, laaft God _____ van allen die op Hem _____.

2. Bepaal of de volgende stellingen waar of niet waar zijn:

- _____ Vertrouwen in God is een onfeilbare bron van hoop.
- _____ De ware bron van hoop is vertrouwen in je eigen vaardigheden.
- _____ Hoop ontspringt aan vertrouwen in Gods alomvattende genade.
- _____ Geloof in de waarheid van de leringen van Gods Manifestatie is een grenzeloze bron van hoop.
- _____ De grootste bronnen van hoop zijn materiële bezittingen en connecties met mensen met macht.
- _____ Alleen naïeve mensen zijn hoopvol. Een realistisch persoon heeft reden om aan alles te twijfelen.
- _____ Hoop ontspringt alleen uit de harten van dwazen.
- _____ We blijven altijd hoopvol als we tevreden zijn met de Wil van God onder alle omstandigheden.

- _____ We blijven altijd hoopvol als we volledig vertrouwen hebben dat de gaven van God onophoudelijk over ons zullen worden uitgestort.
- _____ We zullen nooit hoop verliezen als we vertrouwen hebben dat de Wereldorde van Bahá'u'lláh uiteindelijk gevestigd zal worden.
3. Hoopvolheid impliceert dat, wanneer we spirituele kwaliteiten willen ontwikkelen,
- _____ we er zeker van zijn dat we daarin zullen slagen, ongeacht hoeveel moeite we doen.
- _____ we onszelf er voortdurend aan moeten herinneren dat we daarin misschien niet zullen slagen.
- _____ we geen enkele moeite hoeven te doen.
- _____ we alleen maar vertrouwen moeten hebben in ons eigen vermogen om dit te doen, aangezien dit de belangrijkste factor zal zijn bij het bepalen van ons succes.
- _____ we er zeker van zijn dat we, als we oprechte moeite doen, zullen slagen door Gods overvloed en genade.
4. Welke van de volgende zinnen worden uitgesproken door een hoopvol persoon?
- _____ Ik ben waardeloos en het heeft geen zin om te proberen te veranderen.
- _____ Ondanks dat ik weet dat ik tekortkomingen heb, probeer ik altijd mijn best te doen.
- _____ Tijdens de moeilijkste tijden van mijn leven bid ik om goddelijke bijstand en vertrouw ik erop dat ik zal worden bijgestaan in overeenstemming met Gods wil.
- _____ De lagere natuur van de mens overwint altijd de hogere natuur, en ik zal nooit de dag zien waarop mensen nobel handelen.
- _____ Het is de overtuiging in de nobelheid van elk mens die ons in staat stelt toegewijd te blijven aan dienstbaarheid.
- _____ Sommige kinderen in mijn klas misdragen zich, maar ik weet dat als ik ze geduldig help, ze vooruitgang zullen boeken.
- _____ De negatieve sociale krachten die op de jeugd inwerken, zijn zo sterk dat het geen zin heeft om ze te helpen hun invloed te weerstaan.
- _____ Ondanks de krachten die passiviteit bij de jeugd aanmoedigen, zullen velen van hen, met de juiste en voortdurende begeleiding, leren hun invloed te weerstaan en zich in te zetten voor dienstbaarheid aan de gemeenschap.
- _____ De obstakels die we tegenkomen op het pad van dienstbaarheid kunnen vaak worden omgezet in stapstenen voor vooruitgang.
- _____ Onze gemeenschap maakt op dit moment een crisis door, maar ik weet zeker dat we in staat zullen zijn om alle moeilijkheden te overwinnen en vooruitgang te blijven boeken door gebruik te maken van de krachten die inherent zijn aan de Zaak.
- _____ Er is zoveel verdeeldheid in de samenleving dat gemeenschappen nooit in staat zullen zijn om eenheid te bereiken.

_____ Hoewel het soms een formidabele taak lijkt, kunnen we putten uit spirituele principes om meer eenheid op te bouwen.

5. Leer het volgende gebed uit je hoofd:

“Hij is de Meedogende, de Almilddadige! O God, mijn God! Gij ziet mij, Gij kent mij; Gij zijt mijn schuilplaats en mijn toevlucht. Niemand heb ik gezocht noch zal ik zoeken buiten U; geen pad heb ik begaan noch zal ik begaan dan het pad van Uw liefde. In de duistere nacht van wanhoop richt ik mijn blik vol verwachting en hoop op de morgen van Uw grenzeloze gunst, en bij het aanbreken van de dag wordt mijn kwijnende ziel verkwikt en gesterkt door het gedenken van Uw schoonheid en volmaaktheid. Hij die met de gunst van Uw genade wordt geholpen zal, al ware hij slechts een druppel, tot een grenzeloze oceaan worden, en het kleinste atoom dat door de uitstorting van Uw goedertierenheid wordt bijgestaan, zal schijnen als een stralende ster.

“Beschut deze geboeide, in vuur geraakte dienaar onder Uw bescherming, o Gij Geest van zuiverheid, Gij die de almilddadige Verzorger zijt. Help hem in deze bestaanswereld standvastig en trouw te blijven in Uw liefde en laat deze vleugellamme vogel een schuilplaats en toevlucht vinden in Uw goddelijk nest dat in de hemelse boom rust.”²³

PARAGRAAF 8

Een nauwe metgezel van hoop is vurig verlangen. Een hart dat niet verlangt om de genadegaven van God te ontvangen is levenloos. Een ziel die niet brandt van verlangen om de aanwezigheid van God te bereiken, kan alleen maar dwalen in de woestijn van eigenzinnigheid. Verlangen is een eigenschap van het menselijk hart. Maar het object van verlangen moet hemelse kwaliteiten, spirituele vreugde, acceptatie aan de Goddelijke Drempel en nederige dienst aan Zijn Zaak zijn. Want als de dictaten van zelf en passie verlangen naar de wereld en haar ijdelheden, zal de kracht die de vooruitgang van de ziel stimuleert uitgeput raken. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“De bron van goddelijke edelmoedigheid stroomt voort, maar wij moeten dorsten naar de levende wateren. Tenzij er dorst is, zal het heilzame water niet lessen. Tenzij de ziel hongert, zullen de heerlijke spijsen van de hemelse tafel niet voeden. Tenzij de ogen van waarneming geopend worden, zal het licht van de zon niet aanschouwd worden. Tenzij de neusgaten schoon zijn, zal de geur van de goddelijke rozentuin niet ingeademd worden. Tenzij het hart gevuld is met verlangen, zullen de gunsten van de Heer niet duidelijk zijn... Als een oceaan van heilzaam water aanzwellt en wij niet dorstig zijn, welk voordeel ontvangen we dan? Als de kaars brandt en we hebben geen ogen, hoe genieten we er dan van? Als melodieuze hymnen opstijgen naar de hemel en we zijn verstoken van gehoor, hoe kunnen we er dan van genieten?”²⁴

In een brief geschreven namens Shoghi Effendi lezen we:

“Denk daarom niet meer aan uw eigen zwakheden; vertrouw volkomen op God; laat uw hart vervuld zijn van verlangen zijn Zending te dienen en Zijn roep te verkondigen, en u zult bemerken hoe welsprekendheid en de kracht om het menselijk hart te veranderen als vanzelfsprekend zal komen.”²⁵

1. Maak de volgende zinnen af:
- a. De bron van goddelijke edelmoedigheid _____ voort, maar wij moeten _____ naar de levende wateren.
 - b. De bron van _____ stroomt voort, maar wij moeten dorsten naar _____ .
 - c. De heerlijke spijsen van de hemelse tafel zullen niet voeden, tenzij de ziel _____ .
 - d. De _____ van de hemelse tafel zullen niet voeden tenzij de ziel hongert.
 - e. De gunsten van de Heer zullen pas duidelijk zijn wanneer ons hart gevuld is met _____ .
 - f. De _____ van de Heer zullen pas _____ zijn wanneer ons hart gevuld is met verlangen.
 - g. We moeten niet meer denken aan onze eigen _____ .
 - h. Onze harten moeten _____ zijn van _____ Zijn zending te dienen en Zijn roep te verkondigen.
 - i. Onze harten moeten vervuld zijn van verlangen _____
_____ en _____
_____ .
 - j. Welsprekendheid en de kracht om het menselijk hart te veranderen zullen als vanzelfsprekend komen wanneer we _____
_____ en onze _____
_____ .
2. Schrijf, op basis van het eerste citaat hierboven, vijf zinnen die beginnen met het woord 'tenzij'.
- a. Tenzij _____

 - b. Tenzij _____

 - c. Tenzij _____

 - d. Tenzij _____

e. Tenzij _____

3. Bepaal of de volgende stellingen waar zijn:

- _____ Alle verlangen is prijzenswaardig.
- _____ Verlangen naar hemelse volmaakheden is prijzenswaardig.
- _____ Als we niet naar hemelse volmaakheden verlangen, zullen we ze niet bereiken.
- _____ We zouden veel gelukkiger zijn als we geen verlangens hadden.
- _____ Het verlangen om ieder hart ware vreugde te brengen is prijzenswaardig.
- _____ Onze harten zijn vervuld van vreugde als we alleen verlangen naar wat God voor ons verlangt.
- _____ Zelfzuchtige verlangens zijn altijd in strijd met wat God voor ons verlangt.
- _____ Wanneer we handelen met harten gevuld met een vurig verlangen om de Zaak te onderrichten, ontvangen we goddelijke bevestigingen.
- _____ Vurig verlangen is een voorwaarde voor het ontvangen van Gods gunsten.
- _____ Het verlangen om iemands materiële omstandigheden te verbeteren is aanvaardbaar, op voorwaarde dat het iemands verlangen om God te behagen niet overschaduwet.
- _____ We moeten er altijd voor waken dat wereldse verlangens ons leven niet beheersen.
- _____ Als we onze harten zuiveren van zelfzuchtige verlangens, komen we dicht bij God.
- _____ Het ultieme verlangen is om de aanwezigheid van God binnen te gaan.

4. Welke van de volgende verlangens zijn niet aanvaardbaar? Waarom niet?

- _____ Uitmuntendheid bereiken in je beroep
- _____ Om vrede op aarde te zien
- _____ De Zaak onderrichten
- _____ Een gelukkig gezin hebben
- _____ Om te groeien in geloof en zekerheid
- _____ Standvastig blijven in het verbond
- _____ De zaak en de mensheid belangeloos dienen
- _____ Om bekend te staan als iemand die de Zaak en de mensheid dient
- _____ Geestelijke kwaliteiten ontwikkelen
- _____ Werken voor het geluk van anderen
- _____ Verkozen worden voor de plaatselijke raad
- _____ Getuige zijn van de vooruitgang van de Zaak
- _____ Een hoge status in de gemeenschap bereiken

- _____ Macht uitoefenen over anderen
- _____ Getuige zijn van de vooruitgang van anderen
- _____ Persoonlijke belangen behartigen
- _____ Onbaatzuchtig de belangen van het Geloof bevorderen

5. Bespreek met de andere deelnemers in je groep de volgende twee stellingen:
- a. Mediteren over het leven na de dood helpt ons dorst te krijgen naar spiritualiteit.
 - b. Het ultieme verlangen is het verlangen om de sluier van het zelf volledig weg te branden en de aanwezigheid van God binnen te gaan.

PARAGRAAF 9

Kennis, geloof en zekerheid, hoop en vurig verlangen zijn onmisbaar voor wie het pad van dienstbaarheid bewandelt. Maar ze zijn niet voldoende; we moeten de wil om te handelen versterken en ons voortdurend inspannen, als we belangrijke stappen willen zetten op dit pad en ons tweeledige doel willen vervullen om geestelijk en intellectueel te groeien en bij te dragen aan de vooruitgang van de samenleving. Bahá'u'lláh zegt:

“Eenieder is met voorbestemde mogelijkheden en talenten begiftigd, zoals in Gods machtige en welbehoede Tafelen is bepaald. Al hetgeen gij potentieel bezit kan echter slechts als een gevolg van uw eigen wil zichtbaar worden. Uw eigen daden getuigen van deze waarheid.”²⁶

‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Verwen uw lichaam niet met rust maar werk met uw gehele ziel, en roep God aan met geheel uw hart en smee Hem om u Zijn steun en genade te schenken. Aldus kunt u deze wereld tot het Abhá-paradijs maken en deze planeet tot het evenbeeld van het rijk in den hoge. Als u zich maar inspant dan zal deze pracht zeker stralen, zullen deze wolken van genade hun regen laten vallen, zal deze opwekkende wind opsteken en zal deze zoetgeurende muskus zich wijd en zijd verspreiden.”²⁷

1. Maak de volgende zinnen af:
- a. Al hetgeen wij _____ bezitten kan _____ als een gevolg van onze eigen wil zichtbaar worden.
 - b. Al hetgeen wij potentieel bezitten kan slechts _____ .
 - c. We moeten niet ons lichaam _____ met _____ , maar moeten _____ met onze _____ en moeten God _____ met heel ons _____ en Hem _____ om ons Zijn _____ en _____ te schenken. Aldus kunnen

wij deze wereld tot het _____ maken en deze planeet tot
het _____ van het _____ in _____ .

d. Als we ons maar inspannen _____

e. Als we ons maar inspannen _____

f. Als we ons maar inspannen _____

g. Als we ons maar inspannen _____

2. Welke van de volgende dingen worden geïmpliceerd door het eerste citaat?

_____ Omdat onze capaciteiten door God zijn voorbestemd, zullen ze worden ontwikkeld, ongeacht de keuzes die we in ons leven maken.

_____ Omdat onze capaciteiten door God zijn voorbestemd, zullen ze worden ontwikkeld, of we ons nu wel of niet inspannen.

_____ God heeft ons allemaal bepaalde capaciteiten gegeven, maar die kunnen alleen ontwikkeld worden door onze eigen wil te gebruiken.

_____ Door de kracht van onze wil zullen we elk in staat zijn om alle menselijke beperkingen te overwinnen en een staat van absolute perfectie te bereiken.

_____ Hoe ver we spiritueel ook vooruitgaan, niemand van ons kan ooit de mogelijkheden die God voor ons heeft voorbestemd volledig tot ontplooiing brengen; daarom moeten we ons voortdurend inspannen om ze verder te ontwikkelen.

3. Beantwoord elk van de volgende vragen en leg de reden van je antwoord uit:

a. Betekent het feit dat God ons vermogen om hemelse volmaakheden te verwerven al kent, dat het verwerven ervan niet in onze macht ligt maar in die van Hem?

b. Hebben we de vrije wil om onze spirituele capaciteiten wel of niet te ontwikkelen?

- c. Betekent het feit dat we een vrije wil hebben dat we tegenover God verantwoordelijk zijn voor de keuzes die we in ons leven maken?

- d. Stel dat een student niet studeert voor zijn examens en ervoor zakt. Kan hij dan zeggen dat het het lot was dat ervoor zorgde dat hij zakte?

- e. Stel dat een student heel doelgericht en vastberaden studeert en uitstekende cijfers haalt. Kan zijn succes worden toegeschreven aan 'geluk'?

- f. Als je weerstand ondervindt bij het proberen te bereiken van een van de vele even waardevolle doelen, betekent dat dan dat het niet de bedoeling was en dat je moet opgeven? Als je je blijft inspannen zonder succes, betekent dat dan dat je moet opgeven? Hoe weet je wanneer je moet stoppen met het proberen een bepaald doel te bereiken en in plaats daarvan andere doelen moet nastreven?

- g. Betekent het feit dat we ons moeten inspannen om onze spirituele kwaliteiten te ontwikkelen dat we dit kunnen doen zonder God om Zijn hulp te smeken?

- h. Is de inspanning die iemand levert op het pad van de dienstbaarheid – zowel om zijn eigen capaciteiten te ontwikkelen als om bij te dragen aan de transformatie van de samenleving – even belangrijk als de prestaties die onderweg worden behaald?

-
-
4. Bespreek op basis van de onderstaande passage de relatie tussen de menselijke wil en inspanning en de kracht van goddelijke hulp:

“Bovendien is de stilstand of beweging van de mens zelf afhankelijk van de hulp van God. Als deze hulp hem niet bereikt, kan hij goed noch kwaad doen. Maar wanneer de hulp van de almilddadige Heer de mens het bestaan schenkt, is hij tot zowel het goede als het kwade in staat. En mocht de hulp onthouden worden, dan zou hij volstrekt machteloos worden. Daarom worden in de Heilige Geschriften de hulp en bijstand van God genoemd. Deze toestand kan vergeleken worden met die van een schip dat beweegt door de kracht van wind of stoom. Valt deze kracht weg, dan kan het schip helemaal niet meer manoeuvreren. Niettemin, in welke richting het roer ook wordt gedraaid, de kracht van de stoom stuwt het schip in die richting. Als het roer naar het oosten wordt gedraaid, beweegt het schip naar het oosten en als het naar het westen wordt gedraaid, beweegt het schip naar het westen. Deze beweging ontstaat niet door het schip zelf, maar door de wind of de stoom.

“Op dezelfde manier worden alle daden van de mens ondersteund door de macht van goddelijke hulp, maar de keuze voor goed of kwaad behoort alleen hem toe.”²⁸

PARAGRAAF 10

Terwijl we het pad van dienstbaarheid bewandelen, moeten we ons er scherp van bewust blijven dat hemelse volmaaktheden niet verworven worden zonder opoffering. Het mysterie van opoffering ligt in het afstand doen van alles wat tot het rijk van het zelf behoort om dat te bereiken wat tot het hogere behoort rijken van het Goddelijke. ‘Abdu’l-Bahá legt ons het mysterie van opoffering uit aan de hand van het voorbeeld van ijzer dat in het vuur wordt gegooid. Het ijzer is grijs, koud en hard. Het moet deze eigenschappen opgeven om de eigenschappen van vuur te verkrijgen om rood, heet en vloeibaar te worden. Opoffering betekent afstand doen van dingen waaraan we gehecht zijn en daarom brengt het pijn met zich mee. Maar voor het wetende hart is de pijn zoet, want het is de drager van ware vreugde. ‘Abdu’l-Bahá vertelt ons:

“...kijk naar Mij, volg Mij, wees zoals Ik ben; denk niet aan uzelf of aan uw leven, of u eet of slaapt, of u het naar uw zin hebt, of het goed met u gaat of dat u ziek bent, of u met vrienden of vijanden bent, of u lof of blaam treft; om al deze dingen moet u zich in het geheel niet bekommeren. Kijk naar Mij en wees zoals Ik ben; u moet sterven aan uzelf en aan de wereld, zo zult u opnieuw geboren worden en het Koninkrijk der hemelen binnengaan. Zie de kaars, hoe zij licht geeft. Zij weent haar leven weg, druppel voor druppel, om haar vlam van licht te verspreiden.”²⁹

Bij een andere gelegenheid legt Hij uit:

“...nabijheid tot God vereist opoffering van het zelf, loslaten en opgeven van alles aan Hem. Nabijheid is gelijkenis.”³⁰

En als we de vruchten van onze hoogste verwachtingen willen zien, moeten we bereid zijn ons in te spannen en de nodige offers te brengen. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Dit is de tijd van blijdschap, de dag van vreugde en opwinding, want, God zij geprezen, alle deuren zijn door de milddadigheid van de Abhá-schoonheid wijd geopend. Maar er is grote inspanning, zelfopoffering en concentratie van gedachten nodig voor de boom van hoop om vrucht te dragen en resultaten te boeken.”³¹

1. Maak de volgende zinnen af:

Als we wensen ‘Abdu’l-Bahá te volgen moeten we niet _____ aan _____ of aan _____, of we _____ of _____, of we _____, of het _____ of dat we _____, of we met _____ of _____ zijn, of we _____ of _____ treffen; Om al deze dingen moeten we ons in het geheel niet bekommeren. We moeten _____ aan _____ en aan de _____, zodat we opnieuw zullen worden _____ en het koninkrijk der hemelen _____.

2. Beantwoordt de volgende vragen:

- a. Wat gebeurt er met een kaars als hij brandt? _____
- b. Kan een kaars licht geven zonder op te branden? _____
- c. Wat is een kaars waard die nooit brandt? _____
- d. Kan een zaadje zijn potentieel bereiken door de vorm van een zaadje te behouden? _____
- e. Wat offert een zaadje op om een boom te worden? _____
- f. Wat zijn enkele van de dingen die we moeten opgeven om ons door God gegeven potentieel te realiseren? _____

- g. Kunnen we tot God naderen zonder opoffering? _____
- h. Kunnen we spirituele kwaliteiten ontwikkelen zonder opoffering? _____

i. Van welke waarde zijn onze levens als we er niet naar streven om spirituele kwaliteiten te ontwikkelen? _____

j. Waarom zijn zelfopoffering en concentratie van onze gedachten nodig als onze inspanningen de vruchten moeten opleveren waar we op hopen? _____

3. Het doel van opoffering is

_____ om het eeuwige leven te bereiken

_____ om dichterbij God te komen

_____ om onze materiële rijkdom kwijt te raken

_____ om van onze egoïstische verlangens af te komen

_____ om onszelf te testen

_____ om spirituele kwaliteiten te ontwikkelen

_____ om te lijden

_____ om het voorbeeld van 'Abdu'l-Bahá te volgen

_____ om het licht van leiding naar mensenharten te brengen

4. De rang van opoffering is inderdaad groot. We moeten ervoor zorgen dat we het niet trivialisieren door voortdurend op te scheppen dat elk klein ding dat we doen een grote offerdaad is. Laten we eens nadenken over zinnen waarin het woord 'opoffering' misschien niet de juiste keuze is, bijvoorbeeld: 'Ik heb het kijken naar mijn favoriete tv-programma opgeofferd om naar het negentiendaagsfeest te gaan.' Is het gebruik van het woord 'offer' hier gerechtvaardigd? Het is waar dat er iets is opgegeven, maar bagatelliseren we het station van opoffering niet door naar zoiets te verwijzen als 'offer'? Laten we een ander voorbeeld nemen: 'Ik heb mijn weekend opgeofferd om deel te nemen aan een intensieve campagne om de Zaak te onderrichten in mijn buurt.' Wat impliceert deze zin? Betekent het dat we de ware vreugde erkennen die voortkomt uit het onderrichten van de Zaak? Wat hebben we opgegeven? Is het te vergelijken met de gulheid van het ontvangen van Gods genade en gunst? Schrijf een aantal zinnen op waarin het gebruik van het woord 'offer' onterecht is.

a. _____

b. _____

c. _____

- d. _____

- e. _____

- f. _____

- g. _____

5. Bespreek de volgende bewering met je groep:

Vanaf het begin van ons Geloof, zelfs tot meer recente tijden, hebben duizenden zielen het ultieme offer gebracht door hun leven op te offeren voor de Zaak van God. De meesten van ons zijn niet geroepen om martelaren te worden, maar we moeten bezielde worden door dezelfde opofferingsgezindheid bij het bewandelen van het pad van dienstbaarheid. Opoffering is het kenmerk van een leven van dienstbaarheid.

6. Bespreek de relatie tussen opoffering, pijn en vreugde.

7. Leer de volgende citaten uit je hoofd:

“Hij is waarlijk mens die zich heden ten dage in dienst stelt van de gehele mensheid. Het Verheven Wezen zegt: Gezegend en gelukkig is degene die opstaat om de hoogste belangen van de volkeren en geslachten der aarde te bevorderen.”³²

“...spoor ik u allen aan al uw gedachten, woorden en daden te offeren, teneinde de kennis van de Liefde Gods naar een ieder te brengen.”³³

PARAGRAAF 11

Gedurende deze cursus hebben we de spirituele dynamiek van het bewandelen van een pad van dienstbaarheid onderzocht. We hebben de voorwaarden onderzocht van een hart dat de eigenschappen van God weerspiegelt. We hebben gemediteerd over de liefde voor God en de vrees voor God en over de onmisbaarheid van het gehoorzamen van Zijn geboden. We hebben nagedacht over de absolute noodzaak van geloof, hoop en vurig verlangen in vooruitgang boeken op dit pad. We hebben gezien hoe het nastreven van de eigen intellectuele en spirituele ontwikkeling en het bijdragen aan de verbetering van de samenleving wilskracht, vastberadenheid en inspanning vereist en opoffering vraagt. Wat we moeten onthouden is dat we, ongeacht ontberingen en momenten van crisis, het pad bewandelen in een staat van vreugde. Vreugde is een eigenschap van de menselijke ziel en geen emotie die het gevolg is van invloeden van buitenaf. Natuurlijk zijn er momenten waarop we verdrietig zijn en zijn er momenten waarop we blij zijn. Maar de fundamentele toestand van ons hart is er een van vreugde – de vreugde om God te kennen, de vreugde om Zijn Manifestatie te herkennen, de vreugde om ondergedompeld te worden in de oceaan van Zijn barmhartigheid, de vreugde om te dienen op Zijn Heilige Drempel.

‘Abdu’l-Bahá was de essentie van vreugde. Gedurende je hele leven zou je regelmatig de woorden van ‘Abdu’l-Bahá moeten lezen, ze uit je hoofd leren en nadenken over hun betekenis terwijl je het voorbeeld van Zijn leven herinnert. Je moet Zijn woorden en uitspraken zo intens bestuderen dat ze een integraal onderdeel van je denken worden. Op elk moment, of je nu blij of verdrietig bent, in moeilijkheden of rust, op je werk of in je vrije tijd, zou je in staat moeten zijn om Zijn woorden in gedachten te roepen, aan Hem te denken en vervuld te zijn van vreugde. In dit licht wil je misschien nadenken over de volgende citaten uit de Geschriften van ‘Abdu’l-Bahá en er zoveel mogelijk uit je hoofd leren:

“...U moet in deze kwestie, dat wil zeggen, het dienen van de mensheid, uw leven opgeven en terwijl u zich overgeeft, zich verheugt.”³⁴

“Als u slechts kon weten welk een hoge staat bestemd is voor die zielen die, onder de beschuttende schaduw van Bahá’u’lláh, van de wereld zijn losgemaakt, krachtig tot het Geloof zijn aangetrokken en onderrichten! Hoe u zich dan zou verheugen, hoe u, in uitgelatenheid en verrukking, uw vleugels zou uitslaan en hemelwaarts zweven, omdat u zulk een weg volgt, en een reiziger bent naar zulk een Koninkrijk.”³⁵

“Houd u vast aan de zoom van Gods mantel en richt al uw inspanningen op het bevorderen van Zijn Verbond, en brand steeds stralender met het vuur van Zijn liefde, zodat uw hart zal opspringen van vreugde door de adem van dienstbaarheid die opwelt uit de borst van ‘Abdu’l-Bahá.”³⁶

“Laten wij alle gedachten aan onszelf opzij zetten; laten wij onze ogen sluiten voor alles wat op aarde is, laten wij geen gewag maken van ons leed, noch ons beklagen over onze tekortkomingen. Laten wij veeleer ons eigen ik vergeten, en terwijl we de wijn van hemelse genade drinken, onze vreugde uitroepen en onszelf verliezen in de schoonheid van de Alglorierijke.”³⁷

“Te allen tijde spreek ik van u en herinner ik mij u. Ik bid tot de Heer en met tranen in de ogen smee ik Hem al deze zegeningen over u uit te storten en uw hart te verblijden en uw ziel gelukzalig te maken en u bijzondere vreugde en hemelse verrukkingen te schenken.”³⁸

“Mijn enige vreugde in deze snel voorbijgaande wereld was het betreden van Gods pad vol stenen en het verdragen van zware beproevingen en alle materiële zorgen. Want anders zou dit aardse leven leeg en zinloos blijken en zou de dood beter zijn. De boom van het bestaan zou geen vruchten voortbrengen; het ingezaaide veld van dit bestaan zou geen oogst opleveren. Zo hoop ik dat door enig voorval mijn beker van smart opnieuw zal overlopen en die prachtige Liefde, die Doder van zielen, de toeschouwers opnieuw zal verblinden. Dan zal dit hart gelukzalig, deze ziel gezegend zijn.”³⁹

“Toen verrees de Zon van Waarheid en de schitteringen van het Koninkrijk werden over Oost en West uitgestort. Zij die ogen hadden om te zien verheugden zich over de blijde tijding en riepen uit: ‘O hoe gezegend, gezegend zijn wij!’, en zij waren getuige van de innerlijke werkelijkheid van alle dingen en ontdekten de geheimen van het Koninkrijk. Toen zij verlost waren van hun waanbeelden en twijfels, zagen zij het licht van de waarheid en werden zo opgewekt van het drinken van de kelk van Gods liefde dat ze de wereld en hun eigen ik volkomen vergaten. Dansend van vreugde haastten zij

zich naar de plaats van hun eigen martelaarschap en daar, waar mensen sterven uit liefde, legden zij hun hoofd en hart neer.”⁴⁰

REFERENTIES

1. Uit een toespraak van 24 april 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), alinea 4
2. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk XXXIV, alinea 1.
3. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk LXXV, alinea 1.
4. Uit een brief van 30 oktober 1924 van Shoghi Effendi aan de Plaatselijke Geestelijke Raad van Teheran, gepubliceerd in *Chaste and Holy Life: Extracts from the Bahá'í Writings*, samengesteld door de Afdeling Onderzoek van het Universele Huis van Gerechtigheid (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2021), nr. 7.
5. Bahá'u'lláh, *De Verborgene Woorden* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1994), Arabisch nr. 5.
6. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 174, alinea 2-3.
7. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk CXXVI, alinea 4.
8. *Light of the World: Selected Tablets of 'Abdu'l-Bahá* (Haifa: Bahá'í World Centre, 2021), nr. 6, alinea 7; eveneens in *The Importance of Obligatory Prayer and Fasting: Extracts from the Bahá'í Writings*, samengesteld door de Afdeling Onderzoek van het Universele Huis van Gerechtigheid (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2021), nr. 23.
9. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1997), K1.
10. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1997), K1.
11. Het Universele Huis van Gerechtigheid in het voorwoord van *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1997).
12. *Tafelen van Bahá'u'lláh, geopenbaard na de Kitáb-i-Aqdas* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2022), hoofdstuk 5, alinea 10.
13. Bahá'u'lláh in *The Importance of Obligatory Prayer and Fasting: Extracts from the Bahá'í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2021), nr. 14.
14. *Tafelen van Bahá'u'lláh, geopenbaard na de Kitáb-i-Aqdas* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2022), hoofdstuk 17, alinea 109.
15. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk CXXXIII, alinea 1.

16. Bahá'u'lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1997), K4.
17. Uit een Tafel van 'Abdu'l-Bahá.
18. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk LII, alinea 1.
19. *Days of Remembrance: Selections from the Writings of Bahá'u'lláh for Bahá'í Holy Days* (Haifa: Bahá'í World Centre, 2016), nr. 29.9.
20. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 178, alinea 1.
21. Uit een toespraak van 21 november 1911, aangehaald in *De Toespraken van 'Abdu'l-Bahá in Parijs* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1984).
22. *Light of the World: Selected Tablets of 'Abdu'l-Bahá* (Haifa: Bahá'í World Centre, 2021), nr. 4, alinea 3.
23. 'Abdu'l-Bahá in *Bahá'í-gebeden* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2017), nr. 128.
24. Uit een toespraak van 'Abdu'l-Bahá van 16 juni 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), alinea 1.
25. Uit een brief van 31 maart 1932, geschreven namens Shoghi Effendi aan een gelovige, gepubliceerd in de compilatie *De Kracht van Goddelijke Bijstand* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1984), nr. 66.
26. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk LXXVII, alinea 1.
27. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 200, alinea 9.
28. 'Abdu'l-Bahá in *Beantwoorde Vragen* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 2023), hoofdstuk 70, alinea 6-7.
29. 'Abdu'l-Bahá in *Bahá'í Scriptures: Selections from the Utterances of Bahá'u'lláh and 'Abdu'l-Bahá* (New York: Bahá'í Publishing Committee, 1928), nr. 969.
30. *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), alinea 2.
31. Uit een Tafel van 'Abdu'l-Bahá, gepubliceerd in "Additional Tablets, Extracts and Talks", Bahá'í Reference Library (www.bahai.org)
32. *Tafelen van Bahá'u'lláh, geopenbaard na de Kitáb-i-Aqdas* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2022), hoofdstuk 11, alinea 12.

33. Uit een toespraak van 9 november 1911, aangehaald in *De Toespraken van 'Abdu'l-Bahá in Parijs* (Den Haag: Bahá'í Uitgeverij Nederland, 1984).
34. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 35, alinea 9.
35. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 64, alinea 2.
36. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 42, alinea 3.
37. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 195, alinea 5.
38. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 17, alinea 8.
39. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 190, alinea 10.
40. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 16, alinea 1.

Dienen als Begeleider van de Instituutscursussen

Doel

Enkele concepten begrijpen en enkele spirituele kwaliteiten,
houdingen en vaardigheden verwerven die bijdragen aan de
capaciteiten die nodig zijn om een groep vrienden te helpen
om de instituutscursussen te doorlopen

PARAGRAAF 1

Deelnemers aan het educatieve proces dat door het Ruhi-instituut is opgezet voor mensen van vijftien jaar en ouder, volgen een reeks cursussen die bedoeld zijn om hen voor te bereiden op het uitvoeren van daden van dienstbaarheid – daden die bijdragen aan een levendig patroon van gemeenschapsleven. Hiervan is één daad van dienstbaarheid onmisbaar, want zonder deze zal het uiteindelijk onmogelijk blijken om dit patroon in stand te houden en te versterken. Sterker nog, de ontplooiing van het educatieve proces zelf hangt ervan af – dat wil zeggen dat steeds meer individuen de capaciteit ontwikkelen om als begeleider van de instituutscursussen te dienen en de deelnemers op weg te helpen op het pad van dienstbaarheid. De reeks cursussen wordt vaak bestudeerd door een groep vrienden die regelmatig samenkomt in een buurt of dorp in de vorm van een leerkring. Soms worden groepen gevormd als onderdeel van een intensieve studiecampagne of tijdens een kamp in de schoolvakanties. Wat de gelegenheid ook is, een lid van de groep treedt op als begeleider.

Om de capaciteiten van een effectieve begeleider te ontwikkelen is enige initiële training nodig, gevolgd door deelname aan periodieke bijeenkomsten voor reflectie, waarin de inhoud van de cursussen wordt onderzocht en ervaringen worden geanalyseerd. We weten dat spirituele kwaliteiten de basis vormen van al onze capaciteiten en uiteindelijk de mate van onze effectiviteit bepalen. Daarom richtte het eerste hoofdstuk van dit boek zich op de aard van de spirituele dynamiek die ontstaat door het bewandelen van het pad van dienstbaarheid dat door de cursussen is uitgestippeld. In dit tweede hoofdstuk zullen we ons meer richten op enkele onderwijsconcepten die we moeten begrijpen, de benaderingen en methoden die we moeten toepassen en de spirituele kwaliteiten, houdingen, vaardigheden en capaciteiten die we moeten ontwikkelen door voortdurende ervaring, als we in staat willen zijn om groep na groep door de opeenvolging van cursussen te leiden.

PARAGRAAF 2

Laten we onze discussie beginnen met het concept motivatie. Zonder motivatie zullen de deelnemers aan de cursussen weinig leren en zal hun aantal slinken. Hoe de wortels van motivatie aan te boren en een hoog niveau van enthousiasme te behouden, is een vraag die je jezelf vaak zult stellen. Je zult voor deze uitdaging komen te staan telkens als je vrienden en anderen in de gemeenschap uitnodigt om samen met jou de cursussen te bestuderen en, later, telkens als je met hen samenkomt als groep.

Als eerste stap in ons onderzoek naar deze vraag kunnen we de factoren die mensen motiveren in twee categorieën verdelen: voorbijgaand of blijvend. In de eerste categorie vallen die factoren die mensen kortstondig opwinden en aanzetten tot actie, meestal voor een korte periode. De tweede categorie bestaat uit die factoren die motivatie opwekken, met wortels diep in iemands hart en ziel. Je zult uit het derde hoofdstuk van Boek 2 het rijke gesprek tussen Alejandra en Beatrice herinneren dat Beatrice ertoe bracht om aan het instituutproces deel te nemen. Stel je voor dat Alejandra in plaats daarvan gewoon de volgende uitnodiging aan haar vriendin had gegeven:

“Ik wil je graag uitnodigen om lid te worden van een leerkring die we onlangs in onze gemeenschap hebben opgericht. Er zitten al twaalf mensen in onze groep en ik weet zeker dat je ze allemaal leuk zult vinden. We hebben veel plezier samen. We studeren twee keer per week een paar uur, maar doen ook andere activiteiten. Aanstane zaterdag hebben we bijvoorbeeld een picknick, waar je van harte welkom bent, en sommigen van ons denken eraan om daarna te gaan volleyballen.”

In welke categorie zou je het type motivatie plaatsen waar deze oproep om vraagt? Er is natuurlijk niets mis met de uitnodiging zoals hierboven geformuleerd. De genoemde buitenschoolse activiteiten zijn geschikt voor een studiekekring, zeker voor een studiekekring bestaande uit jongeren. Dat dergelijke activiteiten iemand over de streep trekken om lid te worden van een leerkring is ook niet onomstreden. Wat hier echter gesuggereerd wordt, is dat dit type motivatie meestal van voorbijgaande aard is. Het werkt een tijdje, maar houdt uiteindelijk op effectief te zijn. Als je alleen afhankelijk bent van enthousiasme dat op deze manier wordt gegenereerd, breng je jezelf in een zeer moeilijke positie. Je moet voortdurend ‘leuke dingen om te doen’ verzinnen, tot je uiteindelijk uitgeput raakt. Dat leren plezierig moet zijn, betekent niet dat onderwijs hetzelfde is als vermaak.

Om het doel van de cursussen te bereiken, namelijk de geestelijke en morele bekrachtiging van de deelnemers, moet je op zoek gaan naar meer permanente motivatiebronnen. Veel van deze bronnen kent je al en zal je gemakkelijk kunnen herinneren als je nadenkt over jouw eigen redenen om deel te nemen aan het instituutproces. Wat heeft je ertoe aangezet om de verschillende cursussen te volgen en wat creëert nu in jou het verlangen om de capaciteiten te ontwikkelen die je nodig hebt om als begeleider van diezelfde cursussen op te treden?

PARAGRAAF 3

Je hebt wel eens gehoord dat enthousiasme besmettelijk is. De ijver en de kracht waarmee je deze daad van dienstbaarheid benadert, zullen je vrienden dus helpen motiveren in hun studie van de cursussen. Dit enthousiasme moet niet worden opgevat als louter opwindings, als een kortstondige en oppervlakkige emotie. Het is de natuurlijke uitdrukking van innerlijke vreugde, een vreugde die een eigenschap van iemands ziel is en niet het resultaat van voorbijgaande omstandigheden. In de onderdelen die je al hebt afgerond en die je binnenkort met geïnteresseerden gaat bestuderen, wordt vaak naar deze vreugde verwezen – bijvoorbeeld in het eerste onderdeel van Boek 2, dat de vreugde van het lesgeven als onderwerp heeft. Paragraaf 11 van het vorige hoofdstuk gaat ook over vreugde. Lees die paragraaf nog eens. Hoe zijn de opmerkingen die daar gemaakt zijn op jou van toepassing in jouw verlangen om als begeleider te dienen? Bespreek met de groep waarin je dit hoofdstuk bestudeert hoe het nadenken over het leven van ‘Abdu’l-Bahá, het lezen en onthouden van zijn woorden, en het herinneren aan zijn onuitputtelijke liefde een bron van blijvende vreugde voor jullie zal zijn.

Het is duidelijk dat de vreugde waaruit jouw ijver om als begeleider te dienen voortkomt, en die dus enthousiasme zal opwekken bij de deelnemers van een leerkring, een eigenschap is van een zuiver hart. Nogmaals, zuiverheid van hart is bij verschillende gelegenheden onderwerp van onze discussie geweest, waaronder in het eerste hoofdstuk van dit boek. In het tweede hoofdstuk van Boek 6 bespraken we drie onzuiverheden die onze inspanningen om les te geven beïnvloeden: een verlangen naar erkenning, een gevoel van superioriteit en ambitie. Laten we eens nadenken over hoe deze de effectiviteit van een begeleider kunnen verminderen:

1. Denk je dat deelnemers de zuiverheid van de bedoelingen van een begeleider kunnen voelen?

2. Hoe zou de motivatie van de deelnemers worden beïnvloed als ze het gevoel hadden dat de begeleider van de groep zich superieur aan hen voelde?

3. Hoe zou hun motivatie worden beïnvloed als ze de indruk kregen dat de begeleider de daad van dienstbaarheid uitvoerde omdat hij of zij status hoopte te verwerven in de gemeenschap?

Om verder na te denken over de kwestie van zuiverheid, kun je de onderstaande lijst bekijken. Het geeft een aantal mogelijke redenen die iemand kan hebben om als begeleider te werken. Een paar zijn absoluut onaanvaardbaar en zijn hier alleen opgenomen omwille van het contrast. Markeer eerst met de letter 'O' diegenen die zonder twijfel onaanvaardbaar zijn. Denk dan na over de redenen die overblijven en bespreek met de andere leden van je groep waarvan ze onthechting vereisen, rekening houdend met zaken als persoonlijke ambitie, verlangen naar succes en erkenning, de ijdelheden van de wereld en de ingevingen van het zelf.

Iemand kan als begeleider optreden omdat hij of zij

- ☐ het leuk vindt om mensen vooruitgang te zien boeken.
- ☐ spiritueel wil groeien en wil bijdragen aan gemeenschapsopbouwende activiteiten in zijn of haar dorp of buurt.
- ☐ hoopt uiteindelijk regionale coördinator te worden en een kleine toelage te ontvangen.
- ☐ Indruk wil maken op het hulpraadslid.
- ☐ wil dat anderen hem of haar nastreven.
- ☐ door anderen aardig gevonden wil worden.
- ☐ door anderen gerespecteerd wil worden.
- ☐ graag dingen onderneemt en graag resultaten boekt.
- ☐ beschouwd wil worden als een leider in de gemeenschap.
- ☐ verrukt is van de Welbeminde.
- ☐ verrukt is door de oproep van God.
- ☐ wil bijdragen aan de wereldwijde plannen die het Universele Huis van Gerechtigheid aan de bahá'í-wereld heeft gegeven.
- ☐ de geur van belangeloze dienst aan de Zaak heeft ingeademd.
- ☐ de zegeningen van God naar zijn of haar gemeenschap wil trekken.
- ☐ geen andere wens heeft dan God te behagen.

PARAGRAAF 4

Terwijl je ernaar streeft om anderen te helpen bij het bestuderen van de cursussen van het Ruhi-instituut, zul je er steeds meer van overtuigd raken dat begrip op zich de grootste drijfveer is. Er is een verlangen in elk menselijk hart naar betekenis; er is een natuurlijk verlangen naar kennis van de uiterlijke en innerlijke werkelijkheid van de schepping. Educatie moet dit verlangen aanspreken. Als het dat doet, slaagt het erin om de wortels van motivatie aan te boren. We stellen voor dat je mediteert over de volgende woorden uit een tafel van ‘Abdu’l-Bahá waarin Hij de inspanningen prijst van een eminente bahá’í om, door middel van wat Hij de “onderrichtsbijeenkomst” noemt, degenen op te leiden die opstaan om de Zaak te onderrichten:

“O gemeenschap van God! De Aloude Soevereiniteit heeft ieder geschapen ding begiftigd met zijn eigen volmaaktheid, zijn bijzondere verdiensten en speciale voortreffelijkheid, opdat elk op eigen niveau een symbool kan worden dat duidt op de verhevenheid van de ware Opvoeder der mensheid en eenieder evenals een kristalheldere spiegel gewag kan maken van de genade en pracht van de Zon van Waarheid.

En uit alle schepselen heeft Hij de mens uitgekozen, hem Zijn wonderbaarlijkste gave geschonken en hem de milddadigheid van de Schare in den hoge deelachtig doen worden. Dat kostbaarste geschenk is het bereiken van Zijn onfeilbare leiding, zodat de innerlijke werkelijkheid van de mensheid wordt als een nis om deze lamp erin te plaatsen; en wanneer de zich verspreidende pracht van dit licht het heldere glas van het hart raakt, zal de zuiverheid van het hart de stralen nog feller doen schijnen dan voorheen en in heerlijkheid over de geest en de ziel van de mensen doen schitteren.

Het bereiken van de grootste leiding is afhankelijk van kennis en wijsheid en van het doordringen zijn van de mysteriën van de heilige woorden. Daarom moeten de geliefden van God, of ze nu jong of oud, man of vrouw zijn, eenieder overeenkomstig zijn talenten, zich inspannen om zich de verschillende takken van kennis eigen te maken, hun begrip van de mysteriën van de heilige Boeken en hun vaardigheid in het uiteenzetten van de goddelijke bewijzen te vergroten.

De eminente Şadru’s-Şudúr die waarlijk een zeer verheven staat heeft bereikt in de verblijven van gelukzaligheid, heeft de onderrichtsbijeenkomst ingesteld. Hij was de eerste gezegende ziel die de grondslag legde voor dit zeer belangrijke instituut. God zij geprezen, tijdens zijn leven heeft hij mensen opgeleid die thans krachtige en welsprekende pleitbezorgers zijn van de Heer God, leerlingen die daadwerkelijk zuivere en geestelijke afstammelingen zijn van hem die de heilige Drempel zo dicht was genaderd. Na zijn overlijden hebben bepaalde gezegende personen stappen ondernomen zijn onderrichtswerk voort te zetten en toen deze gevangene hiervan hoorde heeft dat zijn hart verblijd.”¹

Deze woorden van ‘Abdu’l-Bahá bieden ons een waardevol inzicht in de gewenste dynamiek van een leerkring. Volgens de bovenstaande passage is het grootste geschenk dat God ons schenkt het geschenk van het bereiken van Zijn leiding. Om deze “grootste leiding” te bereiken, hebben we kennis en wijsheid nodig en moeten we op de hoogte zijn van de mysteries die in de Heilige Woorden zijn vervat. Het is dan ook logisch dat het ontvangen van de overvloed van Zijn onfeilbare leiding en het onderzoeken van de mysteries van de Heilige Woorden op zichzelf een primaire bron van motivatie vormen. Het is jouw

uitdaging om ervoor te zorgen dat deelnemers aan een leerkring daadwerkelijk betrokken zijn bij zo'n opwindende verkenning en dit wonderbaarlijke geschenk ontvangen.

Om dit punt beter te begrijpen, kan je nu naar het eerste boek in de reeks cursussen gaan en minstens drie paragrafen aanwijzen die jouw begrip van een spiritueel onderwerp meetbaar hebben vergroot. Noem enkele van de inzichten die je kreeg door het bestuderen van elke paragraaf.

1.

2.

3.

In dezelfde tafel die hierboven aan jou is gepresenteerd, onthult 'Abdu'l-Bahá een gebed van bijzondere schoonheid. Misschien wil je het uit je hoofd leren en het elke keer dat je opstaat om als begeleider te dienen in gedachten houden.

“O God, o Gij die Uw luister over de schitterende werkelijkheid der mensen hebt uitgestort, hen met het luisterrijke licht van kennis en leiding hebt beschenen, hen uit al het geschapene voor deze hemelse genade hebt uitverkoren en hebt gezorgd dat zij alle dingen bevatten, de diepste essentie ervan begrijpen en hun mysteriën onthullen door ze uit de duisternis in de zichtbare wereld te brengen! ‘Hij toont Zijn bijzondere genade waarlijk aan al wie Hij wil.’

O Heer, help Uw geliefden om kennis te verwerven, zich de wetenschappen en kunsten eigen te maken, en de geheimen te ontrafelen die als een schat diep binnenin de werkelijkheid van alle geschapen wezens bewaard liggen. Laat hen de verborgen waarheden horen die diep in de kern van alle bestaan geschreven staan. Laat hen tekenen van leiding worden onder alle schepselen, en doordringende stralen van de geest die hun licht uitstorten in dit “eerste leven. Maak hen loodsen naar U, gidsen naar Uw pad, boodschappers die de mensen oproepen tot Uw Koninkrijk

Gij zijt waarlijk de Krachtige, de Beschermmer, de Sterke, de Verdediger, de Machtige, de Edelmoedigste.”²²

PARAGRAAF 5

Wanneer je de cursussen met een kleine groep bestudeert, moet je beoordelen of de deelnemers een redelijke mate van begrip van het materiaal hebben verworven. In deze context moet je jezelf ervan bewust zijn dat, in het algemeen, begrip niet iets is dat men bereikt en dan klaar is. Het is waar dat er veel ideeën zijn die voor eens en altijd worden begrepen. Maar een diepgaand begrip van de meeste zaken ontwikkelt zich over een lange periode. De vraag die je jezelf vaak moet stellen is dus niet of deelnemers een bepaald onderwerp ‘begrepen hebben’, maar of ze ‘verder gekomen zijn in hun begrip’. Lees en denk na over de volgende paragrafen uit het inleidende gedeelte van Boek 1, “Enkele gedachten voor de begeleider”, die zich richten op het concept begrip. Verwijs daarbij naar de relevante paragrafen uit het eerste hoofdstuk van het boek die genoemd worden.

Het pad van dienstbaarheid dat de cursussen van het instituut aangeven, vraagt om een steeds diepgaander begrip van de leer van Bahá’u’lláh, die in de boeken ondubbelzinnig wordt uiteengezet...

Het is dan ook niet verwonderlijk dat dit eerste hoofdstuk begint met de kwestie begrip, die zo centraal staat in alle boeken in de reeks. Lezen uit de Heilige Schrift is niet hetzelfde als het lezen van de vele duizenden pagina’s die een mens in zijn leven onder ogen krijgt, en met het hoofdstuk “Het begrijpen van de Bahá’í-geschriften” wordt geprobeerd de gewoonte aan te leren om elke dag passages uit de Heilige Schrift te lezen en over de betekenis ervan te mediteren, een gewoonte die de deelnemers enorm zal helpen wanneer ze het pad van dienstbaarheid gaan betreden. Om hen te gidsen bij het bestuderen ervan moet de begeleider goed nadenken over de kwestie begrip.

De Bahá’í-geschriften bevatten diepe geestelijke waarheden en terwijl wij streven naar het steeds verder verdiepen van ons begrip van de oneindige betekenissen ervan, weten we dat er nooit een definitief einde aan komt. Wel krijgen we over het algemeen een basisbegrip van de directe betekenis van een passage als we deze voor het eerst lezen, en dit is het uitgangspunt van paragraaf 1 van dit hoofdstuk. Daarom wordt de deelnemers na het lezen van het citaat “De verbetering van de wereld kan worden verwezenlijkt door zuivere en voortreffelijke daden, door lofwaardig en betamelijk gedrag”, eenvoudigweg gevraagd: “Hoe kan de verbetering van de wereld worden bereikt?” Op het eerste gezicht lijken de meeste van dit soort vragen en oefeningen te eenvoudig. Maar de jarenlange ervaring rechtvaardigt het besluit van het Instituut om zo te beginnen. We moeten er allemaal aan herinnerd worden dat de geest, in zijn haast om onderliggende waarheden van een passage te vinden, niet aan de voor de hand liggende betekenis ervan voorbij moet gaan. Voor consultatie in de groep blijkt aandacht voor dit eerste niveau van begrip ook van vitaal belang; het versterkt de eenheid van denken, wat gemakkelijk te bereiken is wanneer persoonlijke meningen mogen worden verhelderd door de Goddelijke wijsheid.

Het is belangrijk om hier op te merken dat het begrijpen van de directe betekenis van de meeste passages niet bevorderd wordt door een lange discussie over losse woorden buiten context. Toch kan het soms nodig zijn dat een groep een woord opzoekt in het woordenboek. Maar wat misschien nog vruchtbaarder is, is als de deelnemers leren hoe ze de betekenis van een woord uit de hele zin en paragraaf kunnen opmaken.

Om het begrip te verder te verbreden dan alleen het domein van de directe betekenis kunnen voorbeelden waarmee wordt aangetoond hoe ideeën concreet gestalte krijgen nuttig zijn. Het enige wat daarvoor nodig is, zijn eenvoudige oefeningen. In paragraaf 2 wordt de deelnemers bijvoorbeeld gevraagd om aan de hand van een zojuist gelezen passage te bepalen of bepaalde karaktertrekken prijzenswaardig zijn. In een soortgelijke oefening in paragraaf 4 worden ze aangemoedigd om vijf deugden te benoemen en vervolgens te beslissen of het mogelijk is om een van deze deugden te verwerven zonder waarheidsliefde, wat in de geschriften wordt beschreven als “het fundament van alle menselijke deugden”.

Om het doel van dit hoofdstuk te bereiken wordt er getracht een dieper begrip bij de deelnemers te bewerkstelligen door hen uit te dagen eens na te denken over enkele implicaties van de geboden passages. In paragraaf 2 moeten ze bijvoorbeeld bepalen of de uitspraak “Er zijn zo weinig goede mensen op de wereld dat hun activiteiten geen effect hebben” waar is. Het is hier niet de bedoeling om slechts een mening te horen. De begeleider moet vragen naar, en stilstaan bij de reden van de antwoorden van de deelnemers. Dat de uitspraak noodzakelijkerwijs onjuist moet zijn omdat deze in tegenspraak is met het eerste citaat in de vorige paragraaf is de conclusie waar de groep op moet uitkomen. De vraag of bahá’ís hun zonden aan anderen mogen opbiechten is ook een voorbeeld van dit soort oefening. Dit gaat over dat biechten als middel tot vergeving van zonden in de leer verboden is, wat niet uitdrukkelijk is genoemd in een van de bestudeerde passages, maar gedistilleerd kan worden uit het onderzoeken van de betekenis van het vers: “Geef u iedere dag rekenschap van uw doen en laten, eer gij ter verantwoording wordt geroepen.”

Beantwoord nu, in het licht van jouw overwegingen over het concept begrip, de onderstaande vragen.

1. Hoe draagt het focussen op de onmiddellijke betekenis van passages uit de Geschriften bij tot het opbouwen van eenheid van denken in een groep?

2. Waarom is het nodig om verder te kijken dan de onmiddellijke betekenis van een passage en na te denken over hoe die concreet tot uitdrukking komt in ons leven?

3. Hoe helpt het verkrijgen van inzicht in de bredere implicaties van passages uit de Geschriften ons om onze gedachten en daden af te stemmen op de leringen van het Geloof?

PARAGRAAF 6

Je vermogen om begrip te kweken vereist dat je voortdurend eigenschappen als gevoeligheid, onthechting en vrijgevigheid ontwikkelt en de kracht van spirituele waarneming aanwendt. Je zult aandachtig naar iedereen moeten luisteren. Soms heeft iemand, terwijl hij of zij het onderwerp waarover gesproken wordt eigenlijk heel goed begrijpt, niet genoeg woorden om zijn of haar gedachten uit te drukken. Je moet je niet alleen op woorden concentreren, maar op zoek gaan naar de bedoelde betekenis. Om dit te doen, moet je vertrouwen hebben in je vrienden en ervan overtuigd zijn dat ieder van hen belangrijke dingen te zeggen heeft.

Om na te denken over het vermogen om begrip te kweken, lees de onderstaande zinnen en markeer met welke je het eens bent.

- _____ Als ik samen met anderen een passage uit de Geschriften bestudeer, is het mijn plicht als begeleider om ervoor te zorgen dat zij de passage op dezelfde manier begrijpen als ik.
- _____ Als ik samen met anderen een passage uit de Geschriften bestudeer, moet ik hun begrip respecteren, maar wel vasthouden aan mijn eigen ideeën, omdat die de juiste zijn. Ik ben tenslotte de begeleider en heb een duidelijker begrip dan anderen.
- _____ Als ik samen met anderen een passage uit de Geschriften bestudeer, leer ik veel van onze discussies, hoeveel ik ook al weet.
- _____ Als ik samen met anderen een passage uit de Geschriften bestudeer, moet ik mijn begrip nederig en open delen.
- _____ Als ik als begeleider optreed, moet ik, hoewel ik er nooit van uit mag gaan dat mijn eigen begrip van de stof volledig is, ervoor zorgen dat de deelnemers niet tot conclusies komen die in strijd zijn met de expliciete betekenis van een passage uit de Geschriften.
- _____ Als begeleider mag ik nooit mijn eigen opvattingen en overtuigingen naar voren brengen.

- _____ Het doel van de discussie in onze leerkring is dat ik de juiste betekenis van het materiaal bijbreng.
- _____ Het doel van de discussie in onze leerkring is dat iedereen kan uiten wat er in hem of haar opkomt, omdat zelfexpressie de hoogste waarde is die we koesteren.
- _____ Het doel van de discussie in een leerkring is dat de leden elkaar helpen om dieper te begrijpen wat er bestudeerd wordt.
- _____ Onthechting van mijn eigen mening betekent dat ik de discussie tussen de deelnemers door moet laten gaan, zelfs als ik zie dat het nergens toe leidt.
- _____ Als ze echt onthecht zijn van hun eigen mening, zullen leden van een leerkring alles wat iedereen zegt als waar aanvaarden.
- _____ Onthechting van persoonlijke opvattingen vergemakkelijkt een open, hoffelijke en openhartige discussie bij het bestuderen van de leerstof.
- _____ Wanneer ik als begeleider optreed, moet ik God dringend bidden om de poorten van waar begrip te openen.

PARAGRAAF 7

Nauw verbonden met dorst naar kennis en begrip is een krachtige spirituele kracht: aantrekkingskracht voor schoonheid. Overweeg de volgende passage uit de Geschriften van Bahá'u'lláh:

“Hoor naar Mij, gij sterfelijke vogels! In de Rozengard van onveranderlijke pracht begon een Bloem te bloeien, waarmede vergeleken iedere andere bloem slechts een distel is, en voor Wiens stralende heerlijkheid zelfs de essentie van schoonheid moet verbleken en verwelken. Verhef u daarom en tracht met de volle geestdrift van uw hart, met al het verlangen van uw ziel, de volle ijver van uw wil en de op één doel gerichte inspanning van uw gehele wezen het paradijs van Zijn nabijheid te bereiken. Streef ernaar de welriekende geur van de onvergankelijke Bloem in te ademen, de lieflijke reuk van heiligheid op te nemen en een deel van deze geuren van hemelse heerlijkheid te verkrijgen. Al wie deze raad opvolgt zal zijn ketenen afwerpen, de overgave van zielvervoerende liefde smaken, zijn hartsverlangen bereiken en zijn ziel in de hand van zijn Geliefde leggen. Hij zal uit zijn kooi breken en gelijk de vogel van de geest zijn vlucht nemen naar zijn heilige en eeuwige nest...

De eeuwige Kaars schijnt in haar onverhulde pracht. Zie hoe ze iedere aardse sluier heeft verteerd. O gij, op motten gelijkende minnaars van Zijn licht! Trotseer elk gevaar en wijd uw ziel aan zijn verterende vlam. O gij die naar Hem dorst! Ontdoe u van iedere aardse genegenheid en haast u uw Geliefde te omhelzen. Ga met ongeëvenaard élan snel voort om Hem te bereiken. De Bloem die tot nu toe was verborgen voor 's mensen oog is voor u ontsluit. In de onverholen pracht van Zijn luister staat Hij voor u. Zijn stem roept alle godvruchtige en vergeestelijkte wezens op om tot Hem te komen en met Hem te worden verenigd. Gelukkig is degene die zich daarnaar toekent; wel ga het

**hem die met gespannen aandacht het licht van zulk een wonderbaarlijke
verschijning deelachtig werd.”³**

Je moet er in je hart zeker van zijn dat degenen met wie je de cursussen bestudeert, een natuurlijke aantrekkingskracht hebben voor schoonheid. Als ze tijdens het bestuderen van de instituutscursussen geholpen worden om de sublimiteit van Gods Openbaring te zien en de schoonheid van het geopenbaarde Woord te waarderen, zal de vreugde die ze bij elke sessie zullen voelen een zeer krachtige bron van motivatie voor hen zijn. Terwijl je over dit punt nadenkt, zal je het nuttig vinden om Boek 1 door te nemen en drie of vier paragrafen te kiezen die je een glimp gaven van de Schoonheid van de Geliefde. Zeg voor elke paragraaf een paar woorden over datgene wat je zo aantrok.

1.

2.

3.

4.

PARAGRAAF 8

De diepe betekenis en schoonheid van het geopenbaarde Woord, vervat in de vele passages die in het materiaal worden aangehaald, zullen de sterkste bron van aantrekkingskracht zijn

voor de deelnemers. Maar de omgeving die de deelnemers aan een leerkring creëren, met de hulp van de begeleider, zal ook belangrijk zijn. Aantrekking tot schoonheid is een kracht die wordt opgewekt binnen een groep mensen die samenwerken in een liefdevolle sfeer. Je zult je dus voortdurend bewust moeten zijn van de sfeer van de leerkring en ervoor moeten zorgen dat deze bijdraagt aan de spirituele verheffing van de deelnemers.

Een belangrijke factor is de fysieke omgeving waarin de groep samenkomt. Helaas wordt fysieke schoonheid in de wereld van vandaag vaak geassocieerd met rijkdom. Maar een weelderige omgeving is niet wat nodig is. Er is schoonheid in de natuur, in ordelijkheid, in netheid. Je zult ervoor willen zorgen dat de omgeving waarin elke groep studeert er een is die het verlangen van het individu naar schoonheid en perfectie bevredigt, of de groep nu in de schaduw van een boom zit of samenkomt in een duur versierde woonkamer, een nederige hut of een instituutsgebouw.

Je eigen gedrag is een andere factor die bijdraagt aan de sfeer. Gedrag kan mooi zijn en kan daarom de kracht hebben om aan te trekken. Er zit schoonheid in vriendelijkheid, in zachtheid, in respect voor anderen. Om hier verder over na te denken, denk eens aan verschillende gelegenheden waarbij je gevoel voor schoonheid werd beledigd. Helaas gebeurt dit maar al te vaak op het werk, in ontspanningsgelegenheden, in vriendenkringen, bij familiebijeenkomsten en zelfs in onderwijsinstellingen. Voorbeelden van dit soort gedrag zijn:

- Mensen die naar elkaar schreeuwen
- Mensen die beledigende taal gebruiken
- Iemand die een andere persoon in verlegenheid brengt in het bijzijn van anderen
- Mensen die naar anderen kijken en hen behandelen alsof ze seksobjecten zijn
- Mensen die onder invloed van alcohol handelen

Het is moeilijk voor te stellen dat het bovengenoemde lelijke gedrag ooit vertoond zou worden door de deelnemers van een leerkring. Maar een begeleider zal moeten letten op subtielere vormen van gedrag die de sfeer van liefdevolle vriendelijkheid kunnen ondermijnen. Hier zijn, bijvoorbeeld, een aantal moeilijke situaties. Voor elk, wordt je gepresenteerd met een ongepaste reactie, die je wordt gevraagd om te corrigeren.

- a. Een van de deelnemers zakt onderuit en krabbelt op zijn materiaal. Een ongepaste reactie zou zijn: ‘Je bent inactief en haalt de rest van de groep naar beneden.’ Je zou zeggen:

- b. Een van de deelnemers spreekt zo zacht dat de anderen het niet kunnen horen. Een ongepaste reactie zou zijn: ‘Kun je niet wat harder praten?’ Je zou zeggen:

- c. Een van de deelnemers geeft een duidelijk verkeerd antwoord op een vraag. Een ongepast antwoord zou zijn: 'Heeft iemand het goede antwoord?' Je zou zeggen:

- d. Twee van de deelnemers fluisteren tegen elkaar en giechelen. Een ongepaste reactie zou zijn: 'Wil je de grap met de rest van ons delen?' Je zou zeggen:

- e. Een van de deelnemers stelt een vraag die geen verband houdt met wat de groep bestudeert. Een ongepaste reactie zou zijn: 'Dat heeft niets te maken met waar we het over hebben.' Je zou zeggen:

- f. Twee deelnemers beginnen ruzie te maken over een van de oefeningen, waarbij ze elk volhouden dat hun mening juist is. Een ongepaste reactie zou zijn: 'Hou op. Jullie hebben het allebei mis.' Je zou zeggen:

- g. Een van de deelnemers geeft een antwoord dat niet overeenkomt met het citaat dat bestudeerd wordt. Een ongepaste reactie zou zijn: 'Begrijp je het citaat niet dat je net hebt gelezen?' Je zou zeggen:

- h. Een van de deelnemers dwaalt af van het onderwerp. Een ongepaste reactie zou zijn: 'Blijf alsjeblieft bij het onderwerp.' Je zou zeggen:

We stellen voor dat je het volgende citaat uit je hoofd leert, uit een veel grotere passage uit *God Schrijdt Voorbij* waarin Shoghi Effendi de belangrijkste kenmerken van de Kitáb-i-Aqdas beschrijft. Denk daarbij na over hoe het naleven van de aansporingen in dit citaat onontbeerlijk is voor het creëren van een geschikte sfeer in een leerkring.

biistand.”⁴

PARAGRAAF 9

kennis, het bereiken van Gods onfeilbare leiding, aantrekkingskracht voor schoonheid.

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

PARAGRAAF 10

Het volgende onderwerp dat we moeten bespreken is participatie, wat natuurlijk aansluit bij het vorige thema, want alleen als degenen die de cursussen volgen zich actief bezighouden met leren, zullen ze een hoog niveau van motivatie behouden.

Er wordt vaak gezegd dat de cursussen van het Ruhi-instituut participatief zijn. In dit verband heb je waarschijnlijk wel eens de uitdrukking ‘participerende methode’ gehoord. ‘Methode’, ‘aanpak’, ‘techniek’ en ‘procedures’ zijn woorden die op verschillende gebieden gebruikt worden, maar voor ons is het belangrijk om de betekenis van zulke woorden in de context van onderwijs te waarderen. Wat hier benadrukt moet worden is dat de fundamentele zorg van het Ruhi-instituut over participatie niet op het niveau van techniek en procedures ligt. Wat we willen is dat de deelnemer de leiding neemt over zijn of haar eigen leren. Dit kan zelfs gebeuren als de lesmethode strikt genomen niet participatief is. Een voorbeeld kan helpen om dit punt te verduidelijken.

Stel dat je een lezing bijwoont van een hoogleraar op een conferentie over een onderwerp dat je interesseert. De hoogleraar houdt een vrij lang betoog, maar legt de ideeën volledig en op een duidelijke en samenhangende manier uit. Gezien de grote omvang van het publiek kan de spreker slechts enkele vragen beantwoorden en is het niet mogelijk om een discussie te houden waarbij iedereen betrokken is. Het is duidelijk dat de methode die bij deze gelegenheid wordt gebruikt niet echt participatief is. Toch ben je gedurende de hele lezing volledig betrokken bij het leren, omdat je graag je eigen begrip van het onderwerp wilt uitbreiden tot meer dan wat je al weet. Je luistert, je denkt na over elk idee dat de spreker presenteert, je organiseert een reeks vragen in je hoofd en later doorzoekt je verschillende betrouwbare bronnen om antwoorden te vinden.

Stel je nu duizenden en duizenden studenten voor die over de hele wereld in klaslokalen zitten, zich vervelen, geeuwen en luisteren naar leraren die hen lesgeven. Dit is niet het beeld dat je op elke school aantreft, maar er bestaan genoeg van zulke klaslokalen zodat je er vast wel eens een of twee gezien hebt. Wat is het verschil tussen deze twee situaties, waarin dezelfde lesmethode wordt gebruikt?

Het verschil zit hem natuurlijk in de mate van deelname. In het eerste geval ben je actief betrokken. De hoogleraar geeft een lezing, maar je bent verantwoordelijk voor je eigen leerproces. Je hebt de verantwoordelijkheid op je genomen om de gepresenteerde ideeën te onderzoeken en in die zin neem je volledig deel aan de onderwijsactiviteit. In de tweede situatie gebeurt het tegenovergestelde. De leerlingen zijn passief. De leerkracht is weliswaar actief, maar slaagt er niet in de leerlingen tot deelname aan te zetten.

Deze korte vergelijking van twee onderwijssituaties maakt duidelijk wat we bedoelen met de uitspraak dat de aanpak van het Ruhi-instituut participatief is. Dit houdt in dat je als begeleider van de cursussen de deelnemers helpt om eigenaarschap te nemen van hun educatie. Tijdens de uren dat je samen studeert, moeten hun gedachten volledig bezig zijn met het onderzoeken van de gepresenteerde inhoud en elke deelnemer moet een groot gevoel van verantwoordelijkheid voelen voor zijn of haar eigen leren.

In tegenstelling tot het voorbeeld van je eigen aanwezigheid bij een conferentie, is het hoogst onwaarschijnlijk dat het vereiste participatieniveau in een leerkring bereikt kan worden als je simpelweg de leden de les leest. De boeken van het Ruhi-instituut zullen je voorzien van de hulpmiddelen die het je mogelijk maken om de participerende aanpak te volgen.

Voor we dit onderwerp verder bespreken, vragen we je om bepaalde beelden voor de geest te halen en erover na te denken in de context van een leerkring. Hoewel geen van de onderstaande beelden een volledig beeld schetst van de dynamiek tussen lesgeven en leren die hier nodig is, zullen ze je waardevolle inzichten verschaffen. Enkele van deze beelden zijn totaal ongepast. Streep ze door en geef de reden daarvoor. Leg voor de resterende metaforen uit in welk opzicht ze nuttig zijn.

- a. Een vuur dat je voedt: _____

- b. Lege glazen die je vult: _____

- c. Spaarrekeningen bij een bank waarop je geld stort: _____

- d. Kaarsen die je aansteekt: _____

- e. Vriendschappen die je koestert: _____

- f. Een team waarmee je iets opbouwt: _____

- g. Het fundament van een groot bouwwerk dat jullie samen leggen: _____

- h. Mijnen vol kostbare edelstenen die je aan het polijsten bent: _____

- i. Een voetbalwedstrijd waar je scheidsrechter bent: _____

- j. Een wedstrijd die je beoordeelt: _____

k. Planten die je water geeft: _____

PARAGRAAF 11

Wat we hebben gezegd over participatie houdt in dat iedereen die betrokken is bij het educatieve proces dat wordt bevorderd door de cursussen van het Ruhi-instituut een actieve rol moet spelen in zijn of haar eigen leren. We hebben ook aangegeven dat de boeken je voorzien van hulpmiddelen die het voor jou als begeleider mogelijk maken om de participerende aanpak te volgen. We moeten onze aandacht dus richten op het bestuderen van de boeken en proberen inzicht te krijgen in hoe de begeleider de beoogde dynamiek van lesgeven en leren kan bevorderen.

Ten eerste moet het je duidelijk zijn dat de relatie tussen de begeleider en de andere deelnemers er niet een is van leraar tot leerling. Maar dit betekent niet dat hij of zij een afstandelijke en passieve gespreksleider kan zijn. De begeleider moet de hele tijd alert, aandachtig en observerend zijn. Zijn of haar gedachten moeten altijd gericht zijn op hoe hij of zij elk van de deelnemers kan helpen een completer begrip te krijgen van wat er bestudeerd wordt.

Bij het bestuderen van een bepaald hoofdstuk met een groep zal de begeleider beginnen met het doel ervan uit te leggen, waarbij hij vaak de belangrijkste concepten die worden behandeld zal benadrukken. De deelnemers lezen en bespreken dan elke paragraaf en voeren de bijbehorende oefeningen uit, individueel of als groep. De oefeningen zijn een belangrijk hulpmiddel om begrip te kweken en de deelnemers te helpen actief deel te nemen aan het leerproces. Sommige oefeningen kunnen zonder veel hulp van de begeleider worden uitgevoerd, maar het kan voorkomen dat hij of zij opmerkingen moet geven om de deelnemers te helpen een idee beter te begrijpen. Het volgende fragment uit de paragraaf “Enkele opmerkingen voor de begeleider” van Boek 1 laat zien hoe de oefeningen benaderd kunnen worden:

Met de oefeningen in dit hoofdstuk wordt geenszins getracht het betekenisbereik te omvatten dat in de betreffende passages besloten ligt. Een kwestie die elke begeleider moet overwegen is hoeveel discussie er bij een bepaalde oefening gevoerd moet worden. Hierbij is het van belang om in gedachten te houden dat langdurige beraadslaging door er allerlei verwante maar niet direct relevante concepten bij te halen de effectiviteit van het materiaal veelal vermindert. Elke groep moet een redelijk ritme van vooruitgang aanhouden; de deelnemers moeten echt het gevoel hebben dat ze gestaag vooruitgaan, naar eigen kunnen. De begeleider moet echter wel blijven opletten dat er paragrafen niet snel en oppervlakkig worden doorgenomen zonder dat de oefeningen aandachtig worden geanalyseerd; groepen die zo te werk zijn gegaan, en alleen maar antwoorden hebben ingevuld, hebben nooit blijvende resultaten bereikt.

Welke twee tendensen moet een begeleider vermijden als hij of zij een groep door elke paragraaf leidt om ervoor te zorgen dat het doel van het materiaal wordt bereikt?

Wat nu handig voor je kan zijn, is om een paar paragrafen uit de drie hoofdstukken van Boek 1 te kiezen en de oefeningen door te nemen. Beslis welke waarschijnlijk discussies zullen uitlokken die enige begeleiding van jou als begeleider nodig hebben. Schrijf ze hieronder op.

PARAGRAAF 12

Laten we, om enkele van de kwesties die we bespreken te verduidelijken, eens kijken naar een denkbeeldig gesprek tussen de begeleider die je helpt Boek 7 te bestuderen en een van de deelnemers tijdens een pauze.

- *Deelnemer: Ik begin het concept van participatie op een nieuwe manier te begrijpen. Eerst dacht ik dat de aanpak voor het bestuderen van de instituutscursussen simpelweg was dat de leden van een leerkring passages uit de geschriften lazen, wat vragen beantwoordden en dan rondgingen om hun individuele mening te geven.*
- *Leerkringbegeleider: Ik heb in het verleden ook zo 'n ongenueanceerde beschrijving gehoord. Helaas wekt het de indruk dat participatie een soort formule is.*
- *Deelnemer: Maar al snel nadat je het instituutproces bent ingegaan, realiseer je je dat er veel meer bij komt kijken dan je op het eerste gezicht zou denken.*

- *Leerkringbegeleider: Wat natuurlijk waar is, is dat het materiaal dat we bestuderen sterk afhankelijk is van bahá'í-teksten en een sterke nadruk legt op het lezen en begrijpen van passages uit de Geschriften. Het is ook waar dat de vragen en oefeningen van de deelnemers vragen om relevante ideeën onder elkaar te bespreken.*
- *Deelnemer: Maar sommigen zeggen dat discussie niet aangemoedigd moet worden – dat we, in een poging om trouw te blijven aan het materiaal, iedereen gewoon de vragen moeten laten beantwoorden en dan verder moeten gaan met de volgende. Ik zie nu in dat het doel van de oefeningen niet bereikt kan worden als ze behandeld worden als werkbladen. Hoewel de antwoorden op veel vragen op het eerste gezicht duidelijk zijn, zijn ze bedoeld om elke deelnemer aan te zetten tot nadenken en reflectie.*
- *Leerkringbegeleider: Je hebt helemaal gelijk. Daarom moet een begeleider bijzonder attent zijn. Hij of zij moet enig idee hebben van wat de bedoeling is van het doornemen van elk van de paragrafen van een bepaald hoofdstuk en op gepaste momenten een discussie op gang brengen tussen de deelnemers om hen te helpen verder na te denken over de toepassing en implicaties van de gepresenteerde concepten en ideeën. Sommige ideeën verdienen een korte consultatie, andere een wat langere.*
- *Deelnemer: Een paar keer heb ik tijdens het bestuderen van een cursus gemerkt dat bepaalde oefeningen met een zekere starheid werden behandeld. Er werd bijvoorbeeld aangedrongen op het geven van een correct 'ja' of 'nee' antwoord bij oefeningen die ons vragen om uit een lijst met stellingen die stellingen te kiezen die waar zijn.*
- *Leerkringbegeleider: Als het antwoord op zo'n oefening niet zo eenduidig is, dan is dat met opzet zo, zodat deelnemers door discussie en reflectie inzicht krijgen in complexe kwesties in het licht van de Geschriften. Nogmaals, een leerkringbegeleider moet verkenning aanmoedigen.*
- *Deelnemer: Ik denk dat ik als nieuwe begeleider in het begin misschien terughoudend zou zijn om dit te doen, uit angst dat de discussie alle kanten op zou kunnen gaan en ik misschien niet in staat zou zijn om het goed te begeleiden of de vragen die deelnemers opwerpen te beantwoorden.*
- *Leerkringbegeleider: Het is heel natuurlijk om je zo te voelen, maar ik verzeker je dat je, met de ervaring, zult leren om deelnemers te helpen om gedisciplineerd aan consultatie te doen. Ze zullen zien dat het uiten van willekeurige gedachten het begrip niet vergroot. Je zult leren om de discussie gefocust te houden zonder te rigide te zijn. Mensen mogen zeggen wat ze willen, ook al zijn hun bijdragen soms niet zo relevant voor de consultatie. Als je echter ziet dat de groep te lang en totaal afdwaalt van het onderwerp, dan moet je je vrienden helpen om terug te keren naar de studie van de stof. Dit is eigenlijk niet zo moeilijk, omdat je relatie met de groep gebaseerd is op hoffelijkheid en vriendelijkheid.*
- *Deelnemer: Maar het zal niet altijd gemakkelijk zijn. In de leerkringen waaraan ik heb deelgenomen, waren er soms mensen die niet konden ophouden met praten. Dan waren er een paar die geen woord zeiden.*
- *Leerkringbegeleider: Het gaat natuurlijk niet om de lengte of beknoptheid van de bijdrage van een individu aan een discussie, maar of de geuite ideeën bijdragen*

aan het collectieve begrip van de groep. Je moet dit punt duidelijk voor ogen houden. Hoe dan ook, het is heel belangrijk om te onthouden dat je nooit iemand in verlegenheid mag brengen, noch de prater noch de zwijger. Je moet ervoor zorgen dat je niet gefrustreerd raakt door degenen die veel tijd van de groep in beslag nemen. Vaak denken ze dat ze de discussie vooruit helpen en hebben ze niet door wanneer ze te ver gaan. Natuurlijk kan het ook zijn dat ze gewoon te gehecht zijn aan hun eigen ideeën. Hoe dan ook, als je een band van liefde en vriendschap hebt opgebouwd met de leden van de groep, zul je manieren vinden om het gesprek te heroriënteren en anderen bij de discussie te betrekken zonder dat de praters zich beledigd voelen.

- *Deelnemer: En de zwijgers?*
- *Leerkringbegeleider: Dat is eigenlijk een heel interessant onderwerp. Soms hechten we namelijk te veel belang aan praten. Als iemand stil is, worden we nerveus. We denken zelfs dat degenen die stil of verlegen zijn niet erg intelligent zijn of dat ze niet opletten. Praten is niet noodzakelijk een indicatie van deelname. Als je de groep observeert, die per slot van rekening niet zo groot is, kun je zien wie betrokken is bij het leren, wie luistert, nadenkt en de oefeningen met ijver uitvoert. De verlegen leden van de groep zullen geleidelijk aan zelfvertrouwen opbouwen en deelnemen aan de discussies, maar laat dit op een natuurlijke manier gebeuren.*

Schrijf, met de bovenstaande discussie in gedachten, in de ruimte hieronder enkele van je gedachten over wat het betekent voor een begeleider om volledig betrokken te zijn bij het hele proces van lesgeven en leren.

PARAGRAAF 13

Het is geen gemakkelijke uitdaging om de discussie gefocust te houden en toch in een rustig tempo te blijven doorgaan, en je zult je vermogen om dit te doen versterken naarmate je meer praktische ervaring opdoet. Hieronder staan enkele situaties. De twee voorgestelde reacties zijn beide geldig, maar onder verschillende omstandigheden. Beschrijf de omstandigheden waarin elke reactie het meest effectief zou zijn. Kan je een andere reactie bedenken die geschikt zou kunnen zijn, afhankelijk van de omstandigheden?

1. Je vraagt een van de deelnemers om een paar gedachten te geven over een vraag, maar het duurt lang voordat hij of zij reageert.
 - a. Je wacht rustig tot hij of zij eindelijk antwoordt:

- b. Je stelt de vraag voorzichtig aan een andere deelnemer en vraagt hem of haar naar zijn of haar gedachten:

c.

2. Een van de deelnemers geeft altijd als eerste antwoord op een vraag, waardoor het voor de anderen moeilijk wordt om aan het woord te komen.

- a. Je richt sommige vragen aan individuele leden van de groep en noemt hen bij naam:

- b. Op een bepaald moment, wanneer je buiten de groep bent en een vriendschappelijk gesprek met de deelnemer hebt, vraagt je welke inzichten hij of zij heeft opgedaan door te luisteren naar de bijdragen van anderen aan de discussies:

c.

3. Een van de deelnemers heeft lange tijd geen bijdrage geleverd aan de discussie.

- a. Als je merkt dat de deelnemer iets te zeggen heeft, stel je hem of haar een directe vraag:

- b. Je laat de deelnemer alleen en laat hem of haar stil blijven zolang hij of zij dat wil:

- c.

4. Bij het uitvoeren van een van de oefeningen brengen een paar deelnemers een aantal perifere ideeën naar voren, waardoor de discussie ontspoot.

- a. Je helpt de deelnemers terug te keren naar het besproken thema door ze te herinneren aan het doel van de oefening:

- b. Je roept een van de deelnemers op die het doel van de oefening beter lijkt te begrijpen en stelt hem of haar een directe vraag om de groep terug te brengen naar het besproken thema:

- c.

PARAGRAAF 14

De discussie in de vorige paragraaf zal je geholpen hebben in te zien dat er geen formules zijn die een begeleider kan volgen bij het bestuderen van de boeken van het Ruhi-instituut met een groep. Sterker nog, elke begeleider moet de verleiding weerstaan om de studie van de cursussen te reduceren tot een reeks eenvoudige stappen die gevolgd moeten worden. Dit is niet zo gemakkelijk als we voortdurend technische recepten voorgeschoteld krijgen die een oplossing beloven voor bijna elke uitdaging waarmee we geconfronteerd worden, inclusief die met betrekking tot educatie. We moeten vooral voorzichtig zijn om te voorkomen dat we, in ons enthousiasme om het proces van lesgeven en leren te verrijken, onbedoeld technieken en procedures in de studie introduceren die de inspanningen van de deelnemers om zich op een zinvolle manier met het materiaal bezig te houden belemmeren.

Een basale eenvoud kenmerkt het educatieve proces dat door de cursussen van het Ruhi-instituut wordt bevorderd. Elke omgeving waarin de materialen worden bestudeerd moet worden beheerst door een geest van gemeenschap en vreugde. Uiteindelijk zijn het niet rituelen, procedures en technieken die het leren bevorderen, maar de motivatie om kennis te zoeken en dienstbaar te zijn.

Het bovenstaande betekent niet dat er geen technieken zijn die het leerproces kunnen vergemakkelijken. Maar ‘techniek’ mag het proces niet gaan domineren. Evenmin mag het ons serieuze streven naar begrip bagatelliseren of de waardigheid van het Heilige Woord, dat zo centraal staat in het educatieve proces, ondermijnen. Het volgende denkbeeldige gesprek tussen iemand die als begeleider van Boek 7 fungeert en een groep deelnemers die deze paragrafen net bestudeerd hebben, kan je helpen om mogelijke valkuilen te identificeren en te leren om ze te vermijden:

- *Deelnemer 1: Het is zo nuttig om te weten dat er geen rituelen zijn of een vaste reeks stappen die gevolgd moeten worden bij het bestuderen van de cursussen van het Ruhi-instituut. Er zijn dingen die me opvielen in de manier waarop hun studie soms wordt uitgevoerd, waarvan ik aannam dat ze deel uitmaakten van de ‘methode’ van het Instituut, maar nu realiseer ik me dat dat niet het geval is.*
- *Deelnemer 2: Zoals hoe memoriseren soms wordt behandeld. Begeleiders van kinderklassen helpen de kinderen een gebed of citaat uit het hoofd te leren met behulp van een eenvoudige techniek, waarbij de kinderen de eerste zin of zin van een citaat herhalen totdat ze die uit het hoofd kennen en dan de volgende zin of zin toevoegen, en op die manier het hele citaat uit het hoofd leren. Dat is een eenvoudige maar effectieve techniek, die ik zelfs als volwassene vaak gebruik om lange passages uit de Geschriften uit mijn hoofd te leren. Maar ik heb gemerkt dat er veel energie kan worden gestoken in het zoeken naar technieken die deelnemers helpen om citaten uit het hoofd te leren terwijl ze ‘plezier’ hebben.*
- *Deelnemer 3: Ik heb bijvoorbeeld gezien dat een begeleider het citaat soms voluit op een wit bord schrijft en een deelnemer vraagt om het hardop voor te lezen. Dan gumt de begeleider een of meer woorden weg en leest een andere deelnemer het citaat voor door het ontbrekende woord op te roepen. Dit proces gaat door tot er nog maar heel weinig woorden over zijn. Deze manier van onthouden kan onnodig lang duren.*
- *Deelnemer 4: Ik herinner me dat, toen ik Boek 1 bestudeerde, we allemaal werden gevraagd om een tekening te maken bij elk citaat. Eerlijk gezegd begreep ik het nut hiervan niet, en sommigen van ons vonden deze activiteit niet leuk, omdat het moeilijker was om ons te concentreren en de volgorde van de concepten te volgen. We hadden ons liever in een vlot tempo door het materiaal bewogen. Pas vele maanden later leerde ik dat dit geen deel uitmaakt van de studiemethode van de cursussen.*
- *Deelnemer 2: Ik zie dat de kwestie van ‘techniek’ niet altijd eenvoudig is, en als leerkringbegeleiders moeten we erop kunnen vertrouwen dat deelnemers plezier beleven aan het serieuze streven naar begrip. Uit alles wat we in deze paragrafen hebben besproken, blijkt dat het belangrijk is dat we, in onze gretigheid om deelnemers te helpen bij het leerproces, niet terugvallen op activiteiten die ritueel kunnen worden en die uiteindelijk de effectiviteit van de cursussen ondermijnen.*
- *Leerkringbegeleider: Jullie hebben allemaal een belangrijke conclusie getrokken. Hoewel het natuurlijk is dat sommige begeleiders bepaalde activiteiten opnemen in*

de studie van de cursussen, wanneer we ernaar verwijzen als elementen van een 'Ruhi-methode', introduceert dit starheid in een proces dat anders eenvoudig, vreugdevol en gevoelig voor een verscheidenheid aan behoeften is. Je zult ongetwijfeld begrijpen dat het Ruhi-instituut geen reeks do's en don'ts kan uitvaardigen, omdat dit zelf tot starheid zou leiden. Veel wordt daarom overgelaten aan het oordeel van de begeleider om te beslissen wat bijdraagt aan het verbeteren van het begrip, terwijl de techniek de inhoud van het materiaal dat wordt bestudeerd niet mag overschaduwen of de eenvoud van het proces mag versluieren.

PARAGRAAF 15

Het zal je nu wel duidelijk zijn dat begeleiders, naast het vermogen om discussies te leiden, het materiaal dat ze bestuderen goed moeten kennen als ze deelnemers willen helpen om de inhoud beter te begrijpen en hun eigen leerproces in handen te nemen. Natuurlijk heb je zelf de eerste zes boeken van het Ruhi-instituut voltooid met de hulp van een begeleider en heb je veel ervaring opgedaan in het uitvoeren van de daden van dienstbaarheid die ze aanbevelen – dit als deel van een groeiende kern van individuen in je dorp of buurt die werken aan de verbetering ervan. Nu moet je als aspirant-leerkringbegeleider echter verder gaan en nadenken over enkele centrale concepten en onderliggende principes die hebben bijgedragen aan de inhoud van de cursussen. Lees om te beginnen het volgende fragment uit de inleidende opmerkingen voor begeleiders van Boek 1:

Vanaf het begin moet het elke deelnemer duidelijk zijn dat de cursussen van het Ruhi-instituut een pad van dienstbaarheid aan de mensheid navolgen, wat we elk in ons eigen tempo bewandelen, terwijl we anderen bijstaan en zelf worden bijgestaan door anderen. Dit pad begaan impliceert het nastreven van een tweeledig moreel doel: het zorgen voor de eigen geestelijke en intellectuele groei en het bijdragen aan de transformatie van de samenleving. Vooruitgang op het pad houdt in het ontwikkelen van een aantal bekwaamheden die begrip en kennis vergen, en geestelijke kwaliteiten en een prijzenswaardige houding, evenals een groot aantal vermogens en vaardigheden. De bronnen van kennis waar de boeken van het Instituut op zijn gebaseerd zijn enerzijds de leer van het Bahá'í-geloof en anderzijds de toenemende ervaring van de wereldwijde bahá'í-gemeenschap in het bevorderen van de materiële en geestelijke beschaving. Het Instituut wordt geïnspireerd door Bahá'u'lláh's visie op het individu dat we kunnen worden en op de beschaving die we kunnen opbouwen.

Eerder in dit boek kreeg je de gelegenheid om de spirituele aard te onderzoeken van het pad dat je nu al een tijdje bewandelt. Al die tijd heeft het nastreven van een tweeledig moreel doel je stappen versterkt en je toewijding aan dienstbaarheid versterkt. Je hebt met eigen ogen gezien hoe je capaciteit om te dienen toeneemt naarmate je vorderingen maakt op dit pad en je hebt veel waardevolle inzichten verkregen in de dynamiek van individuele en collectieve transformatie.

Het is belangrijk om hier op te merken dat het Ruhi-instituut aanvankelijk een aantal keuzes had bij het ontwerpen van cursussen die bij mensen de vereiste capaciteit zouden ontwikkelen. Het kon bijvoorbeeld de meer gebruikelijke aanpak van bahá'í-verdiepingsprogramma's kiezen, namelijk de student voldoende kennis bijbrengen over het

Geloof: de beginselen, de spirituele en sociale leringen, de geschiedenis, de wetten en het bestuur. Men zou dan verwachten dat deze kennis op zichzelf individuen zou motiveren om op te staan en de Zaak te dienen. Wat zou moeten worden toegevoegd is enige training in specifieke vaardigheden, versterkt door voortdurende aanmoediging.

Na verschillende alternatieven te hebben onderzocht, besloot het Instituut te kiezen voor een educatieve benadering waarin studie en actie samengaan. Het raakte ervan overtuigd dat door de integratie van kennis en ervaring capaciteit voor dienstbaarheid aan de Zaak en de mensheid wordt opgebouwd. In het bijzonder kon geen enkele benadering die ernaar streefde capaciteit te ontwikkelen om het soort individuele en collectieve transformatie te bewerkstelligen dat in de Bahá'í-geschriften wordt bedoeld, de betekenis van actie voor het bevorderen van begrip negeren. Studie alleen – het nastreven van kennis buiten het veld van dienstbaarheid – zou niet voldoende zijn.

Uiteraard zou er sterk de nadruk moeten worden gelegd op de studie van passages uit de geschriften. Maar evenveel nadruk zou moeten worden gelegd op de toepassing van de bahá'í-leringen op het eigen leven en op het leven in het dorp of de buurt. Het educatieve proces zou deelnemers niet alleen in contact moeten brengen met de openbaring van Bahá'u'lláh, maar ook met de bahá'í-ervaring in het toepassen van de leerstellingen en principes van het Geloof. Bovendien zou het ervoor moeten zorgen dat deelnemers bijdragen aan de verdere ontplooiing van deze ervaring en aan de verspreiding ervan.

Uiteindelijk koos het Ruhi-instituut voor een pedagogische benadering die tegelijkertijd aandacht besteedt aan kennis en gewoonten, vaardigheden en bekwaamheden, houdingen en spirituele kwaliteiten die geleidelijk moeten worden verworven door degenen die hun energie willen steken in de vooruitgang van hun gemeenschappen. Zo ontstond het concept van 'capaciteit', dat al deze vereisten samenbracht. Om de capaciteiten van een groeiend aantal mensen om de Zaak en de mensheid te dienen te vergroten, besloot het Ruhi-instituut zijn cursussen te organiseren in een reeks die werd gedefinieerd in termen van een 'pad van dienstbaarheid'. Het Instituut was van mening dat het op deze manier de deelnemers kon helpen om het pad van individuele en collectieve transformatie te leren kennen terwijl ze dat pad bewandelden door specifieke daden van dienstbaarheid te verrichten.

Het pad zou zo moeten worden uitgestippeld dat deelnemers er systematisch op vooruitgang konden boeken naarmate ze hun capaciteit voor dienstbaarheid ontwikkelden. Daden van dienstbaarheid zouden dus op elkaar moeten voortbouwen en van cursus tot cursus in complexiteit toenemen. En waar individuen zich ook bevonden op het pad van dienstbaarheid, ze zouden ook anderen die zich eerder op het pad bevonden begeleiden in hun inspanningen en hen helpen vooruitgang te boeken. Het werd duidelijk dat dit inherent was aan het proces van capaciteitsopbouw. Degenen met meer ervaring helpen degenen met minder ervaring terwijl ze zich inspannen om het pad te bewandelen en na verloop van tijd te leren anderen te helpen.

Het kan nuttig zijn om op dit punt te pauzeren en de onderstaande ideeën met je groep te bespreken. Schrijf vervolgens over elk van deze ideeën een paar gedachten op. Na verloop van tijd kun je zien hoe jullie begrip van deze ideeën evolueert.

- a. Het belang dat de cursussen geven aan kennis van Bahá'u'lláh's Openbaring en de toepassing ervan op het individuele en collectieve leven: _____

b. De rol van actie, gecombineerd met studie, in het bevorderen van begrip: ____

c. De ontwikkeling van capaciteiten op een pad van dienstbaarheid: _____

d. Het proces van individuele en collectieve transformatie dat wordt gestimuleerd door het pad van dienstbaarheid dat door de cursussen is uitgestippeld: _____

PARAGRAAF 16

Om verder te onderzoeken hoe de hierboven besproken educatieve benadering en de onderliggende concepten vorm hebben gegeven aan het materiaal van het Ruhi-instituut, zullen we kijken naar het pad van dienstbaarheid dat wordt geschetst in de eerste zes cursussen, waarmee je goed bekend bent. Om dat te doen, zullen we de zin ‘Ik bewandel een pad van dienstbaarheid’ bekijken. Wat is de werkelijke identiteit van het ‘ik’ in deze zin? Wat is de aard van het pad en wat houdt het bewandelen ervan in?

Boek 1 behandelt de eerste van deze vragen. Drie aspecten van iemands ware identiteit worden onderzocht: ‘De realiteit van mijn bestaan is mijn ziel die door deze wereld gaat om de eigenschappen te verwerven die zij nodig heeft voor een eeuwige en glorieuze reis naar God. Mijn meest gekoesterde momenten zijn die welke ik doorbreng in gemeenschap met God, want gebed is de dagelijkse voeding die mijn ziel moet ontvangen om haar verheven doel te bereiken. Mijn voornaamste bezigheid is het bestuderen van Bahá’u’lláh’s Openbaring, het verdiepen van mijn begrip van Gods leringen voor dit tijdperk en het leren toepassen ervan in mijn eigen leven en in het leven van de gemeenschap.’ Het doel van *Bespiegelingen over het Leven van de Geest* is om het besef te creëren dat dit in feite de centrale elementen zijn van iemands ware identiteit.

Je realiseert je natuurlijk al dat de drie bovengenoemde ideeën in het boek in omgekeerde volgorde worden behandeld. Het Instituut heeft ontdekt dat dit een visie op het leven opbouwt die gericht is op God en Zijn Openbaring, in plaats van op onszelf. De opmerkingen en oefeningen in deze en de volgende twee paragrafen zullen jou en de andere leden van je groep helpen bij het verkennen van dit onderwerp.

a. Eenvoudig en oppervlakkig c. Complex en oppervlakkig
b. Eenvoudig en diepgaand d. Complex en diepgaand

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are approximately 20 lines visible. The paper has a slight shadow on the right side, suggesting it's resting on a surface.

Hieronder staan twee reeksen uitspraken. De uitspraken in de eerste kolom beschrijven houdingen die, hoewel ongewenst, niet ongewoon zijn. Die in de tweede kolom zijn gewenste doelen die bereikt dienen te worden. Door het pad van dienstbaarheid te bewandelen, bewegen we ons allemaal in de richting van deze doelen. Trek een pijl van elke uitspraak in de linker kolom naar die in de rechter kolom om deze beweging aan te geven.

Wereldvisies worden gevormd door louter tijdelijke meningen.

Het is moeilijk om onderscheid te maken tussen goed en kwaad, juist en onjuist; alles lijkt relatief.

Ons begrip van vrijheid maakt ons wantrouwig tegenover alles wat beperkingen stelt aan wat we zeggen en doen.

Besluiten worden volledig ingegeven door emoties van het moment.

Het is moeilijk weerstand te bieden aan de boodschappen die ons aansporen al onze verlangens te volgen, ongeacht de gevolgen.

Ons eigenbelang krijgt voorrang boven het welzijn van het geheel.

Besluiten worden genomen in het licht van de leringen van het Geloof

Individuele behoeften en aspiraties worden in harmonie gebracht met wat bevorderlijk is voor het collectieve welzijn.

De maatstaf van het Geloof wordt consequent gehanteerd om de waarde van woorden en daden te bepalen.

Er wordt een raamwerk gevormd, geïnspireerd door de Openbaring van Bahá'u'lláh, van waaruit de wereld wordt gezien.

Er wordt erkend dat ware vrijheid wordt verkregen door de eigen wil over te geven aan de Wil van God.

Bewustzijn van de gevolgen van het toegeven aan verlangens wordt ontwikkeld, evenals de discipline om te handelen op een wijze die strookt met de waardigheid van de menselijke staat.

PARAGRAAF 17

Het tweede hoofdstuk van Boek 1 heeft tot doel begrip te kweken voor het belang van gebed en mensen te helpen de gewoonte te ontwikkelen om regelmatig te bidden. Sinds je het pad van dienstbaarheid bent ingeslagen, heb je deze gewoonte ongetwijfeld in je eigen leven versterkt en heb je kansen aangegrepen om gebeden te delen met leden van huishoudens in jouw dorp of buurt en heb je alles in het werk gesteld om het devotionele karakter van jouw gemeenschap te versterken. Op dit moment zou het de moeite waard zijn om het volgende fragment uit “Enkele opmerkingen voor de begeleider” in Boek 1 te lezen en het hoofdstuk door te nemen met de ideeën die hierin naar voren komen in gedachten:

Het tweede hoofdstuk van het boek gaat, net als het eerste hoofdstuk, over een gewoonte die essentieel is voor het geestelijk leven: het regelmatig bidden. In de openingsparagraaf wordt het begrip “pad van dienstbaarheid” duidelijk gemaakt, waarbij wordt aangegeven dat we, om dit pad te bewandelen, van een tweeledig doel moeten zijn doordrongen. De deelnemers onderzoeken een eerste reeks citaten die inzicht geven in de aard van dit doel, een thema dat in volgende cursussen wordt uitgewerkt.

Tegen de achtergrond van dit thema gaan we in dit hoofdstuk op zoek naar het belang van gebed. Gekozen is voor een benadering die vergelijkbaar is met die van de voorgaande paragrafen. Er worden vragen en oefeningen geformuleerd om het begrip van de betekenis van de passages uit de geschriften die bestudeerd worden te bevorderen. Naarmate de groep in het hoofdstuk vordert, kan de begeleider zich genoodzaakt zien twijfels weg te nemen door het analyseren van begrippen die geworteld zijn in interpretaties en praktijken uit het verleden. In sommige tradities hebben ritueel en vorm geleidelijk het belang van de innerlijke toestand overschaduwd en velen negeren de noodzaak van gebed, dat voor de menselijke ziel net zo cruciaal is als voedsel voor de voeding van het lichaam.

In dit hoofdstuk wordt er dus vooral naar gestreefd om bij de deelnemers het verlangen te wekken om “met God te spreken” en nader tot Hem te komen. Onder de ideeën die aan de orde komen zijn wat het betekent om in een staat van gebed te komen, de houding van ons hart en onze geest daarbij, en de voorwaarden die we daarbij in onze omgeving moeten scheppen, of we nu alleen zijn of in een bijeenkomst. Nadat er is nagedacht over de krachten die vrijkomen door gezamenlijke aanbidding, wordt de deelnemers daadwerkelijk gevraagd om te overwegen een gebedsbijeenkomst te houden.

1. Welk verband tussen gebed, persoonlijke groei en inspanningen om bij te dragen aan de verbetering van de samenleving wordt in de eerste twee paragrafen van het hoofdstuk gelegd?

2. Welke concepten helpt het hoofdstuk de deelnemers te begrijpen over de aard van het gebed?

-
-
3. Wat zijn enkele misvattingen over gebed die in jouw samenleving veel voorkomen en die door de studie van dit hoofdstuk kunnen worden weggenomen?

4. Denk na over de betekenis van de uitspraak van ‘Abdu’l-Bahá: “De mens moet leven in een staat van gebed”. Zoek in dat hoofdstuk de passages die volgens jou het meest bijdragen aan de inspanningen van de deelnemers om deze staat van zijn te bereiken.

5. Het is de hoop dat deelnemers na afloop van dit hoofdstuk zich inzetten om het devotie karakter van hun gemeenschap te versterken, bijvoorbeeld door huisbezoeken te doen om samen met de bewoners gebeden te zeggen, door een devotie bijeenkomst in hun dorp of buurt enthousiast te ondersteunen en uiteindelijk door zelf een dergelijke bijeenkomst te organiseren. Op deze manier roept het hoofdstuk deelnemers onmiddellijk op om de opgedane kennis niet alleen toe te passen in hun eigen leven, maar ook in het leven van hun gemeenschap – door middel van een reeks kleine acties die een basis vormen voor de daden van dienstbaarheid die later van hen worden gevraagd. Om na te denken over het belang van het helpen van deelnemers om al zo vroeg in het educatieve proces in actie te komen, kan je reflecteren op wat er zich in je eigen dorp of buurt afspeelt.

- a. Een gebed met iemand delen lijkt eenvoudig, maar is niet altijd gemakkelijk voor de deelnemers. Wat wordt er in jouw dorp of buurt geleerd over het delen van gebeden met vrienden en familie, met jong en oud, en over het nadenken over de betekenis ervan?

- b. Hoe leidt deze ogenschijnlijk eenvoudige stap, naarmate deze door steeds meer individuen in een gemeenschap wordt ondernomen, tot het ontstaan van ruimtes waar steeds meer mensen samenkomen voor aanbidding en verheffende gesprekken?

- c. Hoe verloopt het in jouw dorp of buurt om deelnemers aan Boek 1 te helpen bij het delen van gebeden met individuen en gezinnen?

- d. Hoe zou je het devotionele karakter van jouw gemeenschap omschrijven?

PARAGRAAF 18

We gaan nu onze aandacht richten op het derde hoofdstuk van Boek 1. Lees elk van de onderstaande fragmenten uit “Enkele opmerkingen voor de begeleider” en voer de oefeningen uit die erop volgen.

Het bestuderen van het derde hoofdstuk van het boek, “Leven en Dood”, zal, naar men hoopt, de inzet versterken om het pad van dienstbaarheid te bewandelen en het een diepere betekenis geven. Dienstbaarheid in deze wereld kan het best worden begrepen in de volledige context van het leven, dat zich uitstrekt tot voorbij ons aardse bestaan en eeuwig voortduurt, terwijl onze ziel zich verder ontwikkelt in de werelden van God. In een opvoedingsproces moeten de deelnemers, in tegenstelling tot bij een vakopleiding, zich steeds bewuster worden van het belang en de draagwijdte van wat ze doen. Alleen als dit bewustzijn groeit, zo leert de ervaring, zullen ze zichzelf gaan zien als actieve, verantwoordelijke “eigenaren” van hun eigen leerproces.

1. Het besef dat het leven van de ziel verder reikt dan dit fysieke bestaan, versterkt onze toewijding om het pad van dienstbaarheid te bewandelen en geeft wat we op dit pad doen een diepe betekenis. Lees de volgende stellingen, die dit idee verder uitwerken, en schrijf vervolgens zelf een paar andere stellingen op:
 - Het besef dat het leven niet bestaat uit de veranderingen en toevalligheden van deze wereld helpt ons om door te zetten in onze inspanningen, ondanks de

tegenslagen die we ongetwijfeld zullen tegenkomen op het pad van dienstbaarheid.

- Door te onthouden dat het leven op aarde slechts één fase is van onze eeuwige reis, helpt God ons om ons te blijven richten op het ontwikkelen van de spirituele kwaliteiten die ons dichterbij Hem brengen en om ons in te zetten voor het bevorderen van de mensheid op weg naar haar beoogde bestemming.

- ---

- ---

- ---

- ---

- ---

- ---

- ---

Elke paragraaf van dit hoofdstuk opent met één tot drie citaten uit de Bahá'í-geschriften, gevolgd door een paar oefeningen. De taal van de passages die in dit hoofdstuk worden aangehaald vergt meer van de lezer dan in de eerdere delen. De groep hoeft natuurlijk niet stil te staan bij moeilijke woorden; de begeleider zorgt er wel voor dat iedereen de centrale gedachte van elk onderdeel meekrijgt, en dat is precies waar de oefeningen voor zijn.

Gezien de aard van het onderwerp zijn er zeer weinig oefeningen met concrete voorbeelden. De meeste oefeningen zijn van conceptueel niveau. Waar op gelet moet worden is dat sommige vragen die in de oefeningen gesteld worden niet snel of eenduidig beantwoord kunnen worden. Ze worden gepresenteerd om het bewustzijn over het onderwerp te vergroten; als de deelnemers alleen al nadenken over dergelijke vragen, is het leerdoel bereikt.

2. Ga terug naar het hoofdstuk en bekijk de verschillende onderdelen ervan. Schrijf in de daarvoor bestemde ruimte enkele van de belangrijkste ideeën op die daarin worden geïntroduceerd.

3. Zoek een paar oefeningen in het hoofdstuk die vragen oproepen waarop geen eenduidig antwoord te geven is. Hieronder volgen twee voorbeelden.

-
-
-

De eerste paragrafen gaan over de relatie tussen de ziel en het lichaam, die samen de mens uitmaken in dit vlak van bestaan. De centrale gedachte die in deze paragrafen naar voren wordt gebracht is dat de ziel geen fysieke entiteit is; het samengaan met het lichaam kan worden vergeleken met licht dat in een spiegel verschijnt. De schittering van het licht zelf ondervindt geen enkele invloed van het stof dat het oppervlak van de spiegel bedekt, noch van de mogelijke vernietiging van de spiegel. De dood is slechts een verandering van toestand als het samengaan van lichaam en ziel wordt verbroken; daarna gaat de ziel eeuwig vooruit richting zijn Schepper.

Vervolgens gaat dit hoofdstuk het over de kwestie van het doel van het leven; God te kennen en Zijn tegenwoordigheid te bereiken. De discussie draait hier rond twee brede thema's. Het eerste is het doel van ons leven in deze wereld, en het tweede is de reis van de ziel na de dood. De ziel is een teken van God en kan al Zijn namen en hoedanigheden weerspiegelen. Maar dit menselijk potentieel is latent; het kan alleen ontwikkeld worden met behulp van de Manifestaties van God, die geheiligde Wezens Die van tijd tot tijd komen om de mensheid te gidsen. Door de geestelijke opvoeding die zij bieden, kunnen de schatten die in ons verborgen liggen geopenbaard worden.

Wat betreft de reis van de ziel na de dood, wordt er een reeks ideeën tentoongespreid die de deelnemers kunnen overwegen: dat zij die God trouw zijn tot waar geluk zullen komen; dat niemand van ons ooit zijn eigen einde kan kennen en dat we elkaar daarom moeten vergeven en ons niet superieur moeten voelen aan anderen; dat de ziel in de volgende wereld, net als in deze, verder vooruit zal blijven gaan en dat de geestelijke vermogens die we hier hebben ontwikkeld ons daar tot nut en bijstand zullen zijn; dat we onze geliefden in de rijken aan gene zijde zullen herkennen, dat we ons het leven op deze wereld zullen herinneren en zullen genieten van het gezelschap van heilige en verheven zielen.

4. De bovenstaande drie alinea's geven een overzicht van de belangrijkste ideeën die je al hebt genoteerd tijdens je bestudering van het hoofdstuk. Deze ideeën vertegenwoordigen spirituele waarheden, en de begeleider moet ervoor zorgen dat de deelnemers niet in de war raken door onnodige conclusies te trekken. Bekijk met dit in gedachten de onderstaande paren. Bepaal voor elk paar wat een begeleider moet doen om de deelnemers duidelijkheid te brengen over het besproken concept. Neem geen genoegen met alleen het markeren van je keuze, die misschien voor de hand ligt, maar schrijf ook een paar gedachten op over je redenering.

_____ Bepaalde andere ideeën over het leven na de dood, die in de cultuur bestaan en vaak het onderwerp van speculatie zijn, ter sprake brengen in de discussie

_____ Uit de buurt blijven van bepaalde andere ideeën over het leven na de dood die in de cultuur bestaan en die vaak het onderwerp zijn van speculatie

_____ Een vraag van een deelnemer afwijzen omdat deze verband houdt met een onjuist idee, zoals reïncarnatie

_____ Een vraag verduidelijken die een deelnemer stelt en die verband houdt met een onjuist idee, zoals reïncarnatie, terwijl een lange discussie wordt vermeden

_____ Antwoord geven op een vraag over de tijd die het begin van het leven van de ziel markeert door in veel verwante onderwerpen te duiken, zowel juridisch als medisch

_____ De deelnemers eenvoudig terug verwijzen naar het relevante citaat uit de geschriften in antwoord op een vraag over de tijd die het begin van het leven van de ziel markeert

Tot slot, zoals je weet, herinnert het laatste deel van het hoofdstuk de deelnemers aan het concept van een tweeledig moreel doel dat in het tweede hoofdstuk is geïntroduceerd. Het vraagt hen om na te denken over het belang van aandacht voor de twee aspecten van dit doel, in het licht van de inzichten die ze hebben opgedaan in de ontwikkeling van de ziel. Ze worden aangemoedigd om de volgende thema's in hun discussies op te nemen:

1. Ontwikkelen van geestelijke eigenschappen
2. Gehoorzamen van de wetten van God
3. Bijdragen aan het welzijn van de mensheid
4. Het vooruitgaan op het pad van dienstbaarheid

Waarom is het belangrijk voor een begeleider om ervoor te zorgen dat de deelnemers een rijke discussie voeren rond de bovengenoemde thema's?

PARAGRAAF 19

We hebben al gezien hoe Boek 1 ons uitnodigt om na te denken over de betekenis van het woord ‘ik’ in de zin ‘Ik bewandel een pad van dienstbaarheid’. Hoewel het grotendeels gaat over identiteit, zou het, zoals we hebben besproken, degenen die het bestuderen tot bepaalde activiteiten moeten aanzetten, met name het delen van gebeden met leden van huishoudens in hun gemeenschap. Boek 2, *Opstaan om te Dienen*, is bedoeld om hen te helpen de volgende stappen op dit pad te zetten en hun capaciteit om te dienen verder te ontwikkelen.

De inleidende opmerkingen bij Boek 2, “Enkele gedachten voor de begeleider”, gaan over de vaardigheden die in dit boek aan bod komen en de doelstellingen van elk van de drie delen. Hoewel je deze inleiding grondig wilt bestuderen ter voorbereiding op het begeleiden van een groep door de cursus, raden we je voor onze doeleinden hier aan om het volgende fragment te lezen, waarin het algemene doel van het boek en de structuur ervan worden beschreven:

Dit boek, het tweede in de hoofdreeks van cursussen die het Ruhi-instituut aanbiedt, gaat over capaciteiten die ons in staat stellen bij te dragen aan betekenisvolle en verheffende gesprekken. De specifieke vorm van dienstbaarheid waar dit boek op is gericht, wordt beschreven in het derde hoofdstuk. In een wereld waarin gemeenschapsbanden door sterke krachten worden ondermijnd, kan de gewoonte vrienden en burens thuis te bezoeken om onderwerpen uit te diepen die centraal staan in het maatschappelijk leven, als die een prominent kenmerk van de cultuur wordt, bepaalde kwalen die voortkomen uit toenemend isolement verhelpen. De vriendschapsbanden die aldus ontstaan, zo wordt gesteld in het hoofdstuk, versterken het opbouwproces van levendige en harmonieuze gemeenschappen.

Een lopend programma van huisbezoeken in een wijk of dorp vraagt een zekere mate van organisatie, met een kern van toegewijde vrienden die wordt ondersteund door de nodige bestuurlijke instituten en instellingen. De begeleiders moeten bij het door het boek gidsen van een groep in gedachten houden dat de deelnemers voorbereid worden om zich aan te

sluiten bij zo'n voortdurende inspanning. Bezoeken die voor hen georganiseerd worden als onderdeel van hun studie moeten leiden tot een verbintenis om jaar na jaar deel te nemen aan deze inspanningen, een belangrijk aspect van een leven van dienstbaarheid.

De gewoonte bezoeken af te leggen met het expliciete doel om onderwerpen van geestelijke en maatschappelijke betekenis te verkennen, verrijkt de cultuur van een gemeenschap zichtbaar. Even cruciaal zijn in dit opzicht de vele informele gesprekken die thuis en op het werk, op school en op de markt plaatsvinden. Het zo nu en dan in alledaagse gesprekken introduceren van geestelijke principes is dan ook een vaardigheid die aandacht verdient. Het ontwikkelen daarvan staat centraal in het tweede hoofdstuk, en vormt zo de basis voor het bestuderen van het derde hoofdstuk.

Als we willen dat onze gesprekken met vrienden en burens verheffend zijn, moeten we vreugde kunnen overbrengen in onze omgang met hen. Dit onderwerp wordt in het eerste hoofdstuk, "De vreugde van onderrichten", besproken. Alle vormen van dienstbaarheid die het Ruhi-instituut aanbeveelt gaan in feite over het met anderen delen van de parels van goddelijke wijsheid die we in de oceaan van Bahá'u'lláh's Openbaring ontdekken. Het bestuderen van het eerste hoofdstuk is bedoeld om bewuster te worden van de vreugde die inherent is aan dit streven. De deelnemers wordt in opvolgende paragrafen gevraagd om na te denken over het Woord van God, en wat een zegen het is om dit aan anderen te vertellen. Dit veroorzaakt volgens dit hoofdstuk de vreugde waardoor onze stappen versnellen bij het bewandelen van het pad van dienstbaarheid.

Zoals hierboven aangegeven, gaat het tweede hoofdstuk, "Verheffende Gesprekken", over een aantal van de kennis, vaardigheden en gewoonten die essentieel zijn om zinvolle gesprekken te voeren in verschillende sociale ruimtes. Deelnemers wordt gevraagd een aantal korte uitspraken te bestuderen over verschillende principes van het Geloof die zijn gebaseerd op de uitspraken van 'Abdu'l-Bahá. Hierdoor leren ze gebruik te maken van Zijn uitleg en worden ze aangemoedigd om een houding aan te nemen waarin ze naar Hem kijken in hun pogingen om de betekenis en implicaties van de leringen van Bahá'u'lláh beter te begrijpen en deze met anderen te delen. Hoe versterkt het ondernemen van elk van de volgende activiteiten bij de deelnemers de capaciteiten die nodig zijn om zinvolle en verheffende gesprekken op gang te brengen en gaande te houden?

- a. De volgorde van ideeën in elk van de uitspraken vaststellen en deze vervolgens om beurten in de groep aan elkaar vertellen, totdat ze deze met gemak kunnen uitdrukken

- b. Nadenken over hun interacties met vrienden, familieleden en kennissen en enkele onderwerpen identificeren die hen bezighouden, onderwerpen die de mogelijkheid bieden om de ideeën in de uitspraken te delen

- c. Terwijl het boek nog wordt bestudeerd, een of meer uitspraken kiezen en proberen met een paar vrienden of familieleden te praten over de ideeën die daarin staan

Nu kun je aan de groep waarmee je vandaag studeert een paar voorbeelden geven van momenten waarop je op een natuurlijke manier enkele spirituele principes uit het tweede hoofdstuk van Boek 2 in je gesprek hebt kunnen verwerken.

Het derde hoofdstuk richt zich op de daad van dienstbaarheid die in Boek 2 aan bod komt: vrienden en burens bezoeken om thema's te bespreken die van vitaal belang zijn voor het leven van de gemeenschap. Er wordt een overzicht gegeven van de inhoud van drie soorten gesprekken. Uit je studie van het boek weet je dat het grootste deel van het hoofdstuk gewijd is aan het eerste van deze drie. Er wordt een reeks thema's uitgewerkt die met gezinsleden kunnen worden besproken als onderdeel van een systematisch programma van huisbezoeken, met als voornaamste doel hen te helpen hun kennis van het Geloof te verdiepen. De inhoud voor het tweede type gesprek sluit aan bij de wereldwijd groeiende ervaring met het regelmatig bezoeken van ouders van kinderen in klassen voor hun geestelijke opvoeding en in groepen voor hun geestelijke bekrachtiging – een werkwijze die nu een integraal onderdeel is van het streven naar gemeenschapsopbouw. Ten slotte schetst het hoofdstuk een reeks ideeën die kunnen worden opgenomen in gesprekken met jongeren die op zoek zijn naar manieren om dienstbaar te zijn. Dergelijke gesprekken leiden er vaak toe dat jongeren zich aansluiten bij de instituutscursussen om de vereiste capaciteiten te ontwikkelen. Bespreek de volgende vragen met de andere leden van je groep:

- a. Veel van degenen die Boek 2 bestuderen, zullen hun begrip van de benaderingen en onderliggende concepten van de educatieve programma's voor kinderen en jongeren verder verdiepen wanneer ze doorgaan met het bestuderen van Boek 3 en 5, en sommigen van hen zullen ervoor kiezen om deze specifieke daden van dienstbaarheid uit te voeren. Hoe versnelt het besef van het belang van deze programma's, dat al in Boek 2 wordt gesuggereerd, en het voeren van gesprekken met ouders in het bijzijn van begeleiders en animatoren, zoals daar wordt voorgesteld, de stappen van de deelnemers op het pad van dienstbaarheid?

-
-
- b. Hoe kan het leren van de inhoud van het gesprek tussen Alejandra en Beatrice, twee jonge mensen die graag hun gemeenschap willen dienen, nuttig zijn voor iedereen die het pad van dienstbaarheid bewandelt?

- c. Naarmate het bezoeken van gezinnen en het voeren van zinvolle en verheffende gesprekken met hun leden een onderdeel wordt van de cultuur van een buurt of dorp, wordt het spirituele en sociale weefsel van het gemeenschapsleven versterkt. Hoe vergroot het leren delen van belangrijke spirituele thema's met gezinsleden – te beginnen met de thema's die in het derde hoofdstuk worden geïntroduceerd – de capaciteit van degenen die een pad van dienstbaarheid bewandelen om bij te dragen aan het proces van gemeenschapsofbouw?

Toen het Ruhi-instituut voor het eerst de inhoud van wat nu het derde hoofdstuk is aanbood, merkte het dat sommigen die gezinnen bezochten volhardend waren in hun inspanningen, terwijl anderen al snel stopten. Het verschil leek te liggen in het feit dat degenen die volhardden vreugde vonden in het onderrichten zelf, los van de onmiddellijke resultaten. Het eerste hoofdstuk van Boek 2 is ontworpen om deze kwestie aan te pakken. Het volgt de onderstaande reeks ideeën. Lees de ideeën door en denk erover na in het licht van je inspanningen om als begeleider te dienen. Schrijf vervolgens een korte alinea waarin je uitlegt op welke manier deze daad van dienstbaarheid een constante bron van vreugde zal zijn.

- De Openbaring van Bahá'u'lláh kan vergeleken worden met een oceaan in de diepte waarvan parels van goddelijke leiding liggen. Wanneer we de parels van wijsheid ontdekken die in Bahá'u'lláh's Openbaring liggen en ze met anderen delen, wordt ons hart met vreugde vervuld.
- We ontvangen de voordelen van de oceaan van Bahá'u'lláh's Openbaring in verhouding tot de inspanning die we leveren.
- De oceaan van Bahá'u'lláh's Openbaring is verbazingwekkend dichtbij. Als we het maar willen, kunnen we de kust ervan in een oogwenk bereiken.
- Nadat we de overvloed van de erkenning van Bahá'u'lláh hebben ontvangen, putten we uit de schatten van de oceaan van Zijn Openbaring en delen we vrijgevig en onvoorwaardelijk de parels van goddelijke leiding met anderen.

Lees nu, in het licht van je verkenningen hierboven, het volgende fragment uit de inleidende gedachten voor de begeleider van Boek 2:

Merk op dat de vormen van dienstbaarheid die in deze reeks boeken worden beschreven weliswaar van groot belang zijn voor de groei en ontwikkeling van een gemeenschap, maar bovenal onderdelen zijn van een proces om persoonlijke vaardigheden te verhogen door studie en actie. Wat elke begeleider zich moet realiseren is dat deze onderdelen op elkaar voortbouwen, en van boek tot boek steeds complexer worden. Het doeltreffend leren uitvoeren van elke vorm van dienstbaarheid blijkt van cruciaal belang voor de vaardigheden die nodig zijn bij de volgende. Een doorgaand gesprek gedurende meerdere bezoeken lopend houden, zoals in dit boek wordt voorgelegd, vergt duidelijk méér dan de activiteit die in Boek 1 wordt aangemoedigd, het organiseren van een regelmatige gebedsbijeenkomst, alleen, of in samenwerking met een paar anderen. En het is niet moeilijk om in te zien dat het essentieel is dat de deelnemers vorderen in de capaciteiten die hier aan de orde komen om de complexere vormen van dienstbaarheid die voor hen liggen aan te kunnen gaan.

Besprek met je groep hoe de capaciteiten die in Boek 2 aan de orde komen – capaciteiten die ons in staat stellen bij te dragen aan zinvolle en verheffende gesprekken – voortbouwen op de kennis en vermogens die deelnemers opdoen door Boek 1 te bestuderen en betrokken te raken bij de activiteiten die daaruit voortkomen, met name het delen van een gebed met anderen.

PARAGRAAF 20

De volgende daad van dienstbaarheid die in de reeks cursussen aan bod komt, betreft de spirituele opvoeding van kinderen. Boek 3, *Kinderklassen Geven, Niveau 1*, richt zich op een aantal van de kennis, vaardigheden en kwaliteiten en houdingen die nodig zijn voor degenen die zich op dit gebied willen begeven.

Natuurlijk zullen velen die het boek bestuderen, hoewel ze vastbesloten zijn om zich in te zetten voor dienstbaarheid, misschien niet geneigd zijn om dergelijke lessen te geven. Toch delen we allemaal de zorg voor de spirituele opvoeding van kinderen. Als familieleden, als leden van de gemeenschap en als leden van de instellingen en instanties van het Geloof moeten we allemaal aandacht besteden aan deze uiterst belangrijke verantwoordelijkheid. Naast het primaire doel hoopt Boek 3 dan ook een dergelijk collectief bewustzijn te versterken. Lees met dit in gedachten het volgende fragment uit het hoofdstuk “Enkele gedachten voor de begeleider” en bespreek het met de andere leden van je groep:

Door hun studie van het tweede hoofdstuk van Boek 2 zijn de deelnemers al bekend met ‘Abdu’l-Bahá’s uitspraak dat opvoeding van drieërlei aard is: materieel, menselijk en geestelijk. Hier in dit boek wordt hen gelegenheid geboden om hun begrip van dit laatste facet van opvoeding te verdiepen, met behulp waarvan de geestelijke natuur, de hogere natuur, van

het individu wordt ontwikkeld. Wat van begin af aan meteen duidelijk moet zijn, is dat geestelijke opvoeding van kinderen, volgens het Bahá'í-geloof, fundamenteel verschilt van het opleggen van dogmatische overtuigingen, wat soms geassocieerd wordt met religieus onderwijs. In plaats daarvan beoogt het een liefde voor kennis te kweken, een open houding ten opzichte van het willen leren, en een voortdurend verlangen om de werkelijkheid te onderzoeken.

Het is evenwel ook belangrijk te beseffen dat in het opvoeden van kinderen religieuze leringen niet terzijde geschoven kunnen worden; dat zou hen de toegang tot goddelijke waarheden en spirituele principes ontnemen, principes die hun denken en handelen zouden moeten gaan bepalen. Degenen die van mening zijn dat kinderen en jeugd het beste zelf hun eigen normen en wereldbeeld kunnen opdoen door hun interacties met de samenleving, zogenaamd door vrije keuze, lijken zich niet te realiseren dat politieke, economische en culturele machten op krachtdadige wijze denken en gedragspatronen uitdragen die hun eigen belangen dienen. Maar zelfs als dit niet het geval zou zijn, is er nog geen reden om aan te nemen dat opeenvolgende generaties een betere wereld kunnen creëren zonder een opvoeding die de geestelijke aard van het individu voedt. Een mensheid die verstoken van leiding van de Goddelijke Opvoeder is, kan nauwelijks meer voortbrengen dan chaos, onrechtvaardigheid en lijden.

Het bovenstaande fragment legt uit dat de spirituele opvoeding van kinderen, zoals die in het Geloof wordt opgevat, niets te maken heeft met dogmatische godsdienstonderwijs. Maar het maakt ook duidelijk dat een dergelijke opvoeding put uit de goddelijke waarheden en spirituele principes die te vinden zijn in de Openbaring van Bahá'u'lláh, de universele Opvoeder van de mensheid voor deze dag.

- a. Wat zijn enkele kenmerken van dogmatisch onderwijs – kenmerken die niet exclusief zijn voor het religieuze domein?

- b. Hoe zou je reageren op iemand die zegt dat het uit het hoofd leren van het Woord van God dogmatisch is?

- c. Wanneer kinderen geen toegang krijgen tot spirituele waarheden en principes uit de goddelijke openbaring, kunnen ze gemakkelijk de waarden van een ongebreideld materialisme overnemen dat de culturen van de verschillende volkeren van de wereld binnendringt. Wat zijn enkele van deze waarden?

- d. Hoe ondermijnen de waarden die je hierboven noemt de ontwikkeling van de spirituele aard van een mens?

Uit je eigen studie van de twee hoofdstukken van Boek 3 weet je dat het programma van het Ruhi-instituut voor de spirituele opvoeding van kinderen erop gericht is kinderen te helpen een prijzenswaardig karakter en rechtschapen gedrag te ontwikkelen. De houdingen en gewoonten die een prijzenswaardig karakter kenmerken, zullen natuurlijk alleen wortel schieten als ze de uitingen zijn van spirituele kwaliteiten, en de lessen voor niveau 1 zijn dan ook gericht op het koesteren van dergelijke kwaliteiten bij vijf- en zesjarigen. De onderstaande paragraaf uit “Enkele gedachten voor de begeleider” bespreekt dit idee, dat in het eerste hoofdstuk van het boek aan de orde komt.

Het hoofdstuk geeft aan dat er tussen al die edelstenen waarmee elk mens begiftigd is, edelstenen bestaan die “geestelijke eigenschappen” worden genoemd en die worden gezien als permanente structuren waarop een nobel en rechtschapen karakter kan worden gebouwd. Alle deelnemers moeten diepgaand gaan begrijpen dat geestelijke eigenschappen een afzonderlijke categorie van “deugden” zijn, waarbij deugd als algemene term wordt gebruikt voor elk soort prijzenswaardig vermogen, inclusief gewoonten, houding, vaardigheden en bekwaamheden. In paragraaf 6 en 7 wordt ingegaan op enkele van de consequenties van deze uitspraak. De begeleider moet ervoor zorgen dat de leden van de groep dat wat ze bespreken in verband staat met hun studie van het derde hoofdstuk van Boek 1. Daarin wordt overwogen hoe geestelijke eigenschappen, vermogens van de menselijke ziel, in dit leven moeten worden ontwikkeld om ons bij te staan op onze eeuwige reis naar God. Liefde voor God en kennis van God zijn onontbeerlijk voor het cultiveren van geestelijke eigenschappen. Het is belangrijk dat de deelnemers door de ideeën in deze twee hoofdstukken ontdekken hoe de lessen van Niveau 1 zich onderscheiden van, bijvoorbeeld, een cursus over deugden die punctualiteit en waarheidslievendheid als eenzelfde soort eigenschap behandelen. Als kinderklasleraren dit onderscheid aanvoelen, zullen ze niet de neiging hebben om de ontwikkeling van een goed karakter puur te beschouwen als een vorm van gedragsverandering.

Hierboven wordt gesuggereerd dat kinderklasbegeleiders, om kinderen te helpen hun karakter te verfijnen, het onderscheid moeten maken tussen spirituele kwaliteiten – essentiële eigenschappen van de menselijke ziel – en ‘deugden’ in het algemeen, een term

die wordt gebruikt om te verwijzen naar alle eigenschappen die als prijzenswaardig worden beschouwd, waaronder gewoonten, vaardigheden en houdingen. De volgende uitspraken geven meer inzicht in waarom het belangrijk is om dit onderscheid in gedachten te houden bij het geven van lessen aan niveau 1. Kun je nog een paar uitspraken aan de lijst toevoegen? Bij het uitvoeren van deze oefening is het nuttig om de ideeën in paragraaf 6 en 7 van het eerste hoofdstuk te lezen en erover na te denken.

- Bij het ontwikkelen van spirituele kwaliteiten worden kinderen begeleid om hun hart en geest te richten op God als de onuitputtelijke Bron waaruit deze kwaliteiten voortkomen.
- Prijzenswaardige houdingen en neigingen, hoezeer ze ook door sociale normen worden versterkt, zijn vluchtig en beperkt van aard, tenzij ze zijn gebaseerd op spirituele kwaliteiten.
- Door kinderen spirituele kwaliteiten zoals mededogen, liefde en vrijgevigheid bij te brengen, zullen ze de juiste houding en gewoonten ontwikkelen, zoals empathie, zorgzaamheid en delen.
- Leren je te gedragen in overeenstemming met culturele en sociale normen leidt op zichzelf niet tot de ontwikkeling van spirituele kwaliteiten.
- De motivatie om spirituele kwaliteiten te tonen moet voortkomen uit het verlangen om Gods welbehagen te verkrijgen, niet uit het verlangen om de goedkeuring van anderen te verkrijgen.
- Opportunisme – het bereiken van egoïstische doelen met alle mogelijke middelen – kan een sterke drijfveer zijn om gedrag te vertonen dat uiterlijk gezien prijzenswaardig is, maar het speelt geen rol in het verlangen om spirituele kwaliteiten te tonen.
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

Neem nu even de tijd om de paragrafen 1 tot en met 17 van het eerste hoofdstuk van Boek 3 door te nemen, waarin enkele educatieve principes uit de Bahá'í-geschriften worden behandeld. Noteer vervolgens in de ruimte hieronder de belangrijkste concepten die in deze paragrafen aan bod komen – concepten die mensen die zich bezighouden met de spirituele ontwikkeling van kinderen, met name kinderklasbegeleiders van niveau 1, geacht worden te begrijpen.

Hieronder staan enkele uitspraken. Bepaal welke uitspraken overeenkomen met het concept van discipline zoals dat in dit hoofdstuk wordt gepresenteerd.

- _____ Discipline moet hard zijn.
- _____ Discipline moet, wil het standhouden, van binnenuit komen.
- _____ Ware vrijheid hangt af van zelfdiscipline.
- _____ Wanneer discipline wordt opgelegd, verstikt dat de creativiteit.
- _____ Discipline beschermt creatief initiatief tegen zelfgenoegzaamheid.
- _____ Als een leraar de leerlingen liefde voor God bijbrengt, is het niet nodig om gedragsnormen op te leggen.
- _____ Zonder zelfdiscipline is het onmogelijk om spirituele kwaliteiten te ontwikkelen.
- _____ Kinderen hebben vrijheid nodig om zelf dingen te ontdekken; discipline kan het proces van ontdekken en echt leren alleen maar in de weg staan.
- _____ Kinderen gedijen goed bij discipline; ze leren effectiever in een goed georganiseerde, gestructureerde omgeving.
- _____ Individuen verwerven wijsheid door de nederige houding van een leerling aan te nemen. De discipline die deze houding van leren oplegt, bevrijdt iemand van angst om te falen en maakt de weg vrij voor het constructief uitoefenen van initiatief.
- _____ Het uitoefenen van discipline mag niet worden opgevat als enige vorm van geweld of misbruik, of dat nu psychologisch of fysiek is, want geweld is fundamenteel onverenigbaar met de nobelheid van de menselijke geest en schaadt de menselijke ontwikkeling.

Neem nu even de tijd om de volgende vraag met je groep te bespreken: Op welke manier is het concept van discipline van toepassing op een leerkring, gezien het feit dat de deelnemers geen kinderen zijn maar jongeren en oudere volwassenen?

Wat het tweede hoofdstuk betreft, dit bestaat uit twee delen: de vierentwintig lessen die voor dit niveau worden voorgesteld en inleidende paragrafen die bedoeld zijn om begeleiders in staat te stellen goed vertrouwd te raken met de inhoud van de lessen, die elk gestructureerd zijn rond de ontwikkeling van een bepaalde spirituele kwaliteit. Je weet dat, om spirituele kwaliteiten in kinderen te cultiveren, de lessen hen onmiddellijk in contact brengen met het Woord van God en hen inspireren met verhalen van 'Abdu'l-Bahá, de belichaming van de hoogste menselijke idealen. Gebed, het uit het hoofd leren van citaten en verhalen vormen de kernelementen van deze lessen, en de inleidende paragrafen van het tweede hoofdstuk nemen vier lessen per keer en leiden de deelnemers door een overzicht van deze kernelementen in elke les. Je kunt deze paragrafen nu bestuderen en dan een of twee zinnen schrijven over de rol die deze elementen spelen in de spirituele opvoeding van kinderen.

Gebed: _____

Onthouden van citaten: _____

Verhalen: _____

Kun je nu iets zeggen over de rol van elk van de andere elementen van de lessen?

Liedjes: _____

Samenwerkingspellen: _____

Kleuren: _____

Het tweede hoofdstuk moedigt de deelnemers aan om te oefenen met het presenteren van de verschillende onderdelen van de lessen als onderdeel van hun studie van het materiaal. Sommige groepen kunnen op deze manier de hele hoofdstuk doorlopen, waarbij ze vier lessen per keer bestuderen, voordat ze ervaring opdoen met een groep kinderen. Het is ook mogelijk voor deelnemers om een set van vier lessen te bestuderen en dan meteen wat ervaring op te doen door een andere kinderklasbegeleider te assisteren of door zelf een kinderklas te beginnen. Bespreek wat voor soort kennis een begeleider zou moeten hebben over wat er zich in zijn of haar dorp of buurt afspeelt om zo'n flexibele en responsieve aanpak te kunnen hanteren.

PARAGRAAF 21

Nu we een dieper inzicht hebben gekregen in de daden van dienstbaarheid waartoe het bestuderen van de eerste drie boeken aanleiding geeft, kijken we naar het volgende boek in de hoofdreeks van het Instituut, dat zich opnieuw richt op de kwestie van bahá'í-identiteit, de 'ik' in de stelling 'Ik bewandel een pad van dienstbaarheid.' De geschiedenis vormt een groot deel van de identiteit van het individu en van hele volkeren. Wanneer de verbinding met de geschiedenis wordt verbroken, treedt er verwarring op en worden mensen als bomen zonder wortels. Maar waar, kunnen we ons afvragen, in dit tijdperk van overgang in het leven van de mensheid, waarin de oude orde uiteenvalt en er een nieuwe schepping voor in de plaats komt, kan ieder mens de historische wortels van zijn of haar bestaan vinden? Dit is voor de meesten een moeilijke vraag, maar voor bahá'ís is het antwoord eenvoudig genoeg: we moeten de elementen van onze identiteit zoeken in de ontelbare gebeurtenissen die de Zaak van God vooruit hebben gebracht vanaf die noodlottige avond waarop de Báb Zijn Missie aan Mullá Ḥusayn verklaarde.

Boek 4, *De Tweeling-Manifestaties*, is gewijd aan de studie van de levensgeschiedenis van de Báb en Bahá'u'lláh. In het eerste hoofdstuk wordt kort ingegaan op de betekenis van deze Dag, de Dag van God. In het tweede en derde hoofdstuk worden de deelnemers vertrouwd gemaakt met de Beschikkingen van deze twee Heilige Wezens. Het spirituele belang van de episodes wordt onderstreept door de studie van relevante passages uit de Geschriften, die diepgaande thema's belichten die verband houden met de verschijning van Gods Manifestaties. Hoe belangrijk het ook is voor deelnemers om essentiële feiten te leren over het leven van de Báb en Bahá'u'lláh, het is het begrip dat ze krijgen door over deze thema's na te denken dat hen zal steunen op het pad van dienstbaarheid. In dit verband leggen de inleidende opmerkingen voor de begeleider uit:

Bij de voorbereiding om een groep door het tweede en derde deel te leiden, moet de begeleider zorgvuldig nadenken over de geestelijke thema's die aan de orde komen. Daartoe behoort bijvoorbeeld dat ieder goddelijk Licht dat in de wereld van de mensheid verschijnt, niet uit Zijn eigen keuze is geopenbaard, maar door de Wil van God, en door Hem begiftigd is met aangeboren kennis; dat de eersten die Zijn Positie erkennen geroepen zijn om daden van grote heldhaftigheid te verrichten, daden die getuigen van de transformerende kracht van Zijn Geloof; dat Hij een leven van lijden op zich neemt om de mensheid naar de waarheid te leiden en Gods Wil en doel aan Zijn schepping bekend te maken; en dat geen enkele macht op aarde, hoe machtig ook, erin kan slagen Zijn invloed te verminderen of Hem te verhinderen de Missie die Hem is toevertrouwd te verwezenlijken. In dit verband is een belangrijk begrip dat in het derde deel wordt behandeld, dat van crisis en overwinning. Een begrip van dit concept - dat elke crisis in de Zaak van God dient om een nieuwe mate van de inherente kracht ervan vrij te maken – essentieel is voor allen die het pad van dienstbaarheid bewandelen, niet alleen opdat zij de geschiedenis van het Geloof kunnen waarderen, maar ook dat zij kunnen bijdragen aan de gestage ontplooiing ervan in hun buurten en dorpen, een proces dat onveranderlijk een reeks van crises en overwinningen doorloopt.

Hoe beïnvloedt je eigen begrip van de spirituele betekenis van de gebeurtenissen rond de levens van de Tweeling-Manifestaties de manier waarop deelnemers met het materiaal omgaan?

Deelnemers aan de cursus moeten worden aangemoedigd om de geschiedenis die ze leren in detail te vertellen. Hoe kan een begeleider hen helpen dit vermogen te ontwikkelen?

Zoals hierboven al is opgemerkt, loopt het thema crisis en overwinning als een rode draad door het derde hoofdstuk. Een van je uitdagingen zal zijn om ervoor te zorgen dat de deelnemers dit principe goed begrijpen. Om de dynamiek van crisis en overwinning beter te begrijpen, kun je een lijst maken van de belangrijke gebeurtenissen die in het derde hoofdstuk van het boek beschreven worden, in chronologische volgorde. Bepaal vervolgens welke gebeurtenissen het begin markeren van een nieuwe fase van crisis of overwinning.

Denk nu eens na over je eigen gemeenschap. Hoe is er vooruitgang geboekt door de dialectiek van crisis en overwinning?

86 – Samen een Pad van Dienstbaarheid Bewandelen

Er moet worden vermeld dat de deelnemers in dit boek worden uitgedaagd om passages uit de Geschriften uit het hoofd te leren die veel langer zijn dan de passages die ze in eerdere boeken uit het hoofd hebben geleerd. In het tweede hoofdstuk worden ze aangemoedigd om de toespraak van de Báb tot de Letters van de Levenden uit het hoofd te leren en in het derde hoofdstuk de vijf openingsparagrafen van de Kitáb-i-Aqdas. Dat het educatieve proces dat wordt gestimuleerd door de cursussen van het Ruhi-instituut de nadruk legt op memoriseren is vanaf het begin duidelijk. Hoewel er nooit druk wordt uitgeoefend op degenen die het moeilijk vinden, zullen alle deelnemers zich tegen de tijd dat ze Boek 4 bereiken steeds meer bewust zijn geworden van de waarde van het in herinnering brengen van passages uit de Geschriften en zullen ze veel inzichten hebben gekregen in de effecten van het Woord van God op het menselijk hart. Denk terug aan je eigen studie. Hoe heeft jouw vermogen om de lange passages in Boek 4 uit je hoofd te leren zich geleidelijk ontwikkeld naarmate je verder kwam in elk van de eerdere cursussen?

PARAGRAAF 22

Het vijfde boek in de hoofdreeks behandelt, net als Boek 3, de kwestie van de opvoeding van de jongeren. *Het vrijmaken van de Krachten van de Jeugd* streeft ernaar degenen die als ‘animatoren’ willen dienen te helpen de capaciteiten te ontwikkelen die nodig zijn om groepen jeugd tussen twaalf en vijftien jaar te betrekken bij een driejarig programma voor hun geestelijke bekrachtiging. Net als in het geval van Boek 3 wordt gehoopt dat iedereen die de hoofdreeks van cursussen doorloopt op de een of andere manier baat zal hebben bij het bestuderen van het boek. Maar begeleiders moeten erkennen dat deze daad van dienstbaarheid in de eerste plaats, hoewel niet uitsluitend, bedoeld is om voor jongeren van elke achtergrond een weg te openen waardoor zij kunnen bijdragen aan de verbetering van de samenleving. De inleidende paragraaf voor de begeleider behandelt dit punt en beschrijft hoe het proces van capaciteitsopbouw de deelnemers heeft voorbereid op deze daad van dienstbaarheid:

Wat zij die als begeleider van Boek 5 fungeren moeten beseffen, is dat onder de deelnemers veel jonge mensen zullen zitten die in hun laatste tienerjaren of in hun eerste twintigs, aan de gebruikelijk serie cursussen begonnen met de uitgesproken wens om als jeugdgroepbegeleider te dienen en dat met alle, nog sluimerende, noodzakelijke vaardigheden ook te doen. Sommigen zijn met het Geloof in aanraking gekomen door gesprekken met hun leeftijdgenoten, wat de rol die zij in de opvoeding van jongere generaties kunnen spelen onderstreept. Anderen zijn zelf tot spiritueel bewustzijn gekomen als jongere en zijn daarop in Boek 1 beland. Om het even langs welke weg zij bij het instituutproces kwamen, zij gaan nu deel uitmaken van een groeiende kern, die in hun dorp of buurt betrokken is bij het verbeteren ervan en, in dit verband, zullen zij ervaring opdoen met huisbezoek teneinde met families thema's te onderzoeken die essentieel

zijn in het Geloof – de vorm van Dienstbaarheid, benadrukt in Boek 2. Als onderdeel van deze kern zal een groot deel van hen ook nauw verbonden zijn met minstens één jeugdgroep in de vi buurt en zullen ook de jeugdgroepbegeleiders assisteren bij het uitvoeren van verschillende activiteiten en hem of haar vergezellen bij geregelde bezoeken aan ouders om concepten en benaderingen te bespreken die bij het programma horen. Op dit punt zullen ze allemaal kennis hebben van de Bahá'í-leringen, wat versterkt is door bestudering van de Boeken 3 en 4, en wat merkbaar zal zijn bij de vaardigheid en de spirituele kwaliteiten die nodig zijn om betekenisvolle gesprekken met vrienden en buurtgenoten te kunnen voeren. Het is in het bijzonder hier, als zij Boek 5 bereiken, dat de betekenis van het proces van capaciteitsopbouw dat zó eigen is aan de opbouw van de cursussen – een proces ontworpen in stappen op het pad van dienstbaarheid – hen duidelijk wordt. Een jeugdgroep voor een programma van drie jaar voor spirituele groei te motiveren, is een veeleisende daad van dienstbaarheid, en de inspanningen van goed getrainde jeugdgroepbegeleiders die dit doen, zullen niet weinig te danken zijn aan de vaardigheden die zij gaandeweg op het pad hebben opgebouwd.

Als aspirant-begeleider zou het nuttig zijn om na te denken over de jongere die op de hierboven beschreven manier stapsgewijs de cursussen heeft doorlopen en nu Boek 5 heeft bereikt. Wat zijn enkele van de eigenschappen die hem of haar zullen onderscheiden? Hieronder worden er een paar genoemd. Kun je nog andere aan de lijst toevoegen?

- Begrijpen dat je je ware aard bereikt door je hogere natuur te versterken
- Een gevoel van verantwoordelijkheid voor je persoonlijke groei en voor de vooruitgang van je gemeenschap
- Begrijpen dat je op het gebied van dienstbaarheid een tweeledig moreel doel kunt nastreven: je eigen intellectuele en spirituele groei ter hand nemen en bijdragen aan de verbetering van de samenleving
- Erkenning van de transformerende kracht van het Woord van God
- Enig vermogen om spirituele principes in te brengen in alledaagse gesprekken
- Een sterk gevoel voor geschiedenis en een begrip van de aard van dit historische moment en iemands plaats daarin
- Standvastigheid tegenover de testen en beproevingen die men onveranderlijk tegenkomt op het pad van dienstbaarheid

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

Nu weet je dat het eerste hoofdstuk van Boek 5, “De lente van het Leven”, een selectie van citaten uit de Geschriften bevat die in hun geheel een beeld geven van een jong persoon die in staat is om effectief te handelen op dit moment in de menselijke geschiedenis. Lees dat hoofdstuk nu door. Bepaal daarna of je nog andere eigenschappen aan de bovenstaande lijst zou willen toevoegen.

Het doel van het tweede hoofdstuk, “Een Veelbelovende Leeftijd”, is in wezen tweeledig. Het wil in de hoofden van degenen die het bestuderen het begrip consolideren dat de jeugd leden zijn van een aparte leeftijdsgroep, één met zijn eigen specifieke kenmerken. Tegelijkertijd hoopt het duidelijk te maken dat de Bahá'í-gemeenschap deze levensperiode benadert, gevormd door de Geschriften van het Geloof, op een radicaal andere manier dan benaderingen die gebaseerd zijn op heersende veronderstellingen en theorieën. Laten we opnieuw lezen uit de paragraaf voor de begeleider:

Met de bovenstaande doelen voor ogen neemt het hoofdstuk in het kort de aard van de vroegvolwassene door en vraagt daarna aan de deelnemers na te denken over de uitdaging die het is, om het groeiend bewustzijn van deze jonge mensen in deze levensfase sturing te geven. Hier waarschuwt het hoofdstuk: de pogingen moeten de valkuil vermijden van sommige programma's, die in plaats van het groeiend bewustzijn in deze vormende fase van het leven in onbaatzuchtige dienstbaarheid aan de ander, te veranderen, te eindigen in de ban van het “aandringende zelf”. De paragrafen 5 tot 9 pogen deelnemers opmerkzaam te maken op enkele subtiele gevaarpunten van deze valkuil, door hen door een serie relevante aanhalingen uit de Bahá'í-geschriften te voeren. Het hoofdstuk gaat verder met de effecten van de sociale omgeving op het leven van de bijna-volwassenen, met het introduceren van het concept van een jeugdgroep als een eenheid van wederzijdse steun, en die de houding bepaalt die verwacht wordt van iedereen die opstaat om te dienen als jeugdgroepbegeleider van zulke groepen.

Neem even de tijd om het hoofdstuk door te nemen en vertel dan iets over wat je denkt dat de deelnemers door het bestuderen van elk van de volgende onderwerpen zouden moeten begrijpen. Welke ideeën moeten ze misschien overboord gooien om dit te begrijpen?

- a. De aard van vroege adolescentie: _____
- _____

b. De uitdaging om het groeiende bewustzijn van de jeugd te sturen: _____

c. De effecten van de omgeving op het leven van de jeugd: _____

d. Het concept van een jeugdgroep als een omgeving van wederzijdse steun: _____

e. De houding die moet worden aangenomen door iedereen die als animator aan de slag gaat: _____

Erkenning van de mogelijkheden van de jeugd door een groeiend aantal mensen in een dorp of buurt draagt bij aan een cultuur die houdingen ten opzichte van jongeren bevordert die anders zijn dan de houdingen die vandaag de dag in de samenleving heersen. Wat voor verschuiving in houdingen op gemeenschapsniveau heb je opgemerkt in je dorp of buurt nu de studie van Boek 5 wijdverbreid is geworden?

Het derde hoofdstuk, “Dienstbaar zijn als Jeugdgroepbegeleider”, bouwt voort op de inzichten die de deelnemers in het tweede hoofdstuk hebben opgedaan om een discussie op gang te brengen over het belangrijkste doel van het jeugdprogramma - hun spirituele, morele en intellectuele krachten vrijmaken. Als je je voorbereidt om een groep beginnende animatoren door het hoofdstuk te leiden, zul je goed moeten nadenken over morele en spirituele bekrachtiging. Maar deze vraag zal natuurlijk in je hoofd zitten bij al je inspanningen als begeleider. Lees en denk na over het onderstaande fragment, dat wijst op een opvatting van kracht die fundamenteel verschilt van de opvattingen die vandaag de dag in de maatschappij heersen.

Het onderwerp van geestelijke bekrachtiging vergt in het algemeen, een grote mate van denken en overdenken van begeleiders. Juist het opvoedkundige proces, in gang gezet door de instituutscursussen kan volgens de laatste onderzoeken gezien worden als manieren van morele en geestelijke bekrachtiging, iets waardoor mensen van alle manieren van leven en achtergrond de mogelijkheid krijgen om op te staan en deel te nemen aan de opbouw van een betere wereld. Het concept van het ontwikkelen van kracht hier ingezet, verschilt enorm van de heersende definities die het koppelen aan de intentie om te overheersen of om anderen te beïnvloeden, om mee te gaan met iemands wens en begeren. Het doel daarentegen, is om kanalen te worden voor de stroom van menselijke geest: de kracht van eenheid, van liefde van nederige dienstbaarheid, van zuivere daden. Hoe men kan bijdragen aan de dynamiek die nodig is voor zo’n proces van vooruitgang – zelfs versneld – is essentieel bij het betrachten van dienstbaarheid als begeleider, en met de ervaring in het groep na groep geïnteresseerd houden in de cursusboeken, moet elke begeleider in staat zijn flitsen van de wisselwerking van factoren te pakken, waarbij niets krachtiger is dan het koesteren van waar begrip.

Eerder in dit hoofdstuk hebben we het thema motivatie besproken. Daar heb je een eerste inzicht gekregen in de aard van een educatief proces dat de geestelijke en intellectuele krachten vrijmaakt die in het individu sluimeren. Een aspect van dit proces waarover je voortdurend zult nadenken, is de dynamiek tussen nederigheid en macht. Lees paragraaf 19 van het derde hoofdstuk van Boek 5, waarin dit thema wordt besproken, en schrijf dan een paar woorden over hoe, bij afwezigheid van de spirituele kwaliteit van nederigheid, het soort kracht dat we zoeken onbenut zal blijven.

Een educatief proces dat mensen tussen de 12 en 15 jaar wil bekrachtigen, zal volgens het derde hoofdstuk van Boek 5 noodzakelijkerwijs het ontwikkelen van geestelijke

waarneming, het vergroten van het uitdrukkingsvermogen en het opbouwen van een gezonde morele structuur inhouden. Over dit onderwerp gaan de inleidende opmerkingen voor de begeleider als volgt:

Natuurlijk reikt de zorg van de begeleider in dit boek verder, naar de volgende generatie en naar de aard van het opvoedkundige proces dat jongvolwassenen in staat stelt hun toenemende krachten nuttig te gebruiken. De kern van dit proces zijn de wederzijds elkaar versterkende krachten van de gedachte en de uiting ervan. De mogelijkheid van de geest om in abstract denken bezig te zijn, wat dramatisch groeit in de vroege volwassenheid, wordt versterkt in jeugdgroepen als zij leren om relevante wetenschappelijke, morele en geestelijke concepten toe te voegen aan hun onderzoek van de wereld om hen heen en aan hun eerste pogingen de maatschappij te beïnvloeden. Maar, hoe belangrijk dan ook, de kracht van rationeel onderzoek heeft spirituele beleving nodig. Hierdoor zijn kanalen van inzicht nodig, niet alleen bereikbaar door de training van mentale krachten. Dus moet de jeugd worden geholpen om geestelijke kracht te herkennen en moet zij geestelijke principes kunnen vaststellen in de situaties die zij tegenkomen als zij morele, ethische keuzes moet maken. Dat iemands morele standaard zijn gedachten en gedrag beheerst, nauw verbonden is met de wijze waarop hij of zij zich uitdrukt, is een basale aanname bij het opvoedkundig proces dat wordt beoogt. Wat ook de inzichten zijn die de eerste twee hoofdstukken van Boek 5 in dit proces mogen hebben aangeboden, de paragrafen 5 tot 19 van het derde hoofdstuk proberen de verscheidene dimensies duidelijk te maken door voorbeelden aan te reiken uit teksten die in het programma worden gebruikt. Elke begeleider doet er goed aan deze paragrafen nogmaals zorgvuldig te herlezen als voorbereiding om een groep er door heen te leiden. Wij hopen dat de deelnemers door hun studie gaan inzien wat een mogelijkheden de teksten bieden om jeugd van verscheidene culturen te bekrachtigen.

Dit is niet de plaats om de teksten die de jeugd bestudeert te analyseren om te zien hoe ze, in de thema's en concepten die aan bod komen en in de taal die ze gebruiken, bijdragen aan de doelen van het programma zoals hierboven beschreven. Je moet natuurlijk bereid zijn om dit te doen in de context van een leerkring die zich richt op Boek 5 en de leden te helpen enig begrip te krijgen van het potentieel van de teksten om spirituele perceptie te ontwikkelen, de uitdrukkingskracht te vergroten en een gezonde morele structuur in de jeugd op te bouwen. De oefeningen in de genoemde paragrafen en in de paragrafen 20 tot en met 23 zullen je hierbij helpen.

Wat misschien nuttig voor je is om hier te doen, is nadenken over het concept spirituele waarneming zoals het betrekking heeft op jouw inspanningen als begeleider. Spirituele waarneming is een van die krachten van de menselijke ziel die begeleiders moeten ontwikkelen als ze deelnemers aan elke instituuetscursus willen helpen de kusten van waar begrip te bereiken. In dit licht is het aan te raden om de paragrafen 5 tot en met 7 van het derde hoofdstuk van Boek 5 te lezen, waarin dit concept verkend wordt, en dan iets te zeggen over hoe een begeleider dit innerlijke vermogen kan aanscherpen.

PARAGRAAF 23

Het bewandelen van een pad van dienstbaarheid gedurende je hele leven houdt duidelijk onderrichten in. Hoewel de verspreiding van Bahá'u'lláh's Boodschap een van de meest essentiële diensten is die we kunnen verlenen, is onderrichten ook een staat van zijn, waarin we voortdurend met anderen delen wat ons zo overvloedig geschonken is. Gezien de diepgaande aard van dit onderwerp, zullen we Boek 6, *De Zaak Onderrichten*, bespreken in drie secties, waarbij we hier naar het eerste hoofdstuk zullen kijken en de volgende twee in paragraaf 24 en 25.

Aan het begin moet het je duidelijk zijn dat capaciteit om de Zaak van God te onderrichten, of dit nu volgens individuele plannen is of door collectieve actie, niet in één cursus ontwikkeld kan worden. De omstandigheden van de mensheid verschillen aanzienlijk van plaats tot plaats, en elke cultuur, elke leeftijdsgroep en elke bevolking heeft zijn eigen reeks omstandigheden waarmee zij die de leringen van het Geloof met hun medemensen willen delen, rekening moeten houden. Toch zijn er bepaalde universele basiswaarheden waarop de relevante capaciteit kan worden gebouwd, en het zijn deze waar het in Boek 6 om draait.

Geen van deze waarheden is hier zo cruciaal als de complementariteit van 'zijn' en 'doen'. Als begeleider van het boek moet je ervoor zorgen dat de onderlinge afhankelijkheid van de twee volledig wordt gewaardeerd door de deelnemers. Dit thema ligt namelijk ten grondslag aan het educatieve proces dat door de hoofdreeks zelf wordt gestimuleerd – een proces waarin studie en actie samenkomen. In het algemeen probeert de cursusreeks een aantal elementen samen te weven die soms tegenover elkaar staan, maar in feite complementaire dimensies van één realiteit zijn. Er wordt gehoopt dat op deze manier, naarmate individuen vorderen in de cursussen, de neiging om de werkelijkheid te reduceren tot een reeks dichotomieën geleidelijk zal worden overwonnen. Het onderstaande fragment uit het inleidende materiaal voor de begeleider werpt licht op dit thema:

In het verkennen van de aard van de plicht om de Zaak te onderrichten, die ons is opgelegd door Bahá'u'lláh, pakt het eerste hoofdstuk verschillende fundamentele concepten op. Een van de dingen die al vroeg in het hoofdstuk wordt geïntroduceerd is het concept van “ontvlamming”. Deelnemers worden aangemoedigd om te beseffen dat onze plicht om te onderrichten evenveel te maken heeft met onze innerlijke staat als met de daden die wij uitvoeren. Dat “zijn” en “doen” twee elkaar aanvullende aspecten zijn in een leven volgens de bahá'í-leringen, is een thema dat ten grondslag ligt aan de gehele opeenvolging van de cursussen. Hier wordt het expliciet gemaakt en geeft het zelfs vorm aan de algemene structuur van het boek. De eerste paragrafen van het hoofdstuk zullen de deelnemers helpen bij het verwerven van een geestelijk inzicht in deze ideeën die verband houden met het onderrichten van de Zaak. Verscheidene

metaforen uit de Geschriften worden gebruikt om hen te helpen de onderlinge verbondenheid tussen “zijn” en “doen” te zien - in het bijzonder het beeld van een vlam, die, hoe klein ook, warmte en licht voortbrengt. De daad van het onderrichten, moet men zich voorstellen, is een natuurlijke uitdrukking van de staat van “zijn”, één die het beste omschreven kan worden als een staat van toegewijdsheid waarbij de liefde van God zo helder in ons hart brandt dat wij onophoudelijk trachten Zijn Woord te verspreiden.

Het kan nuttig zijn om nu de paragrafen 1 tot en met 13 van het eerste hoofdstuk van Boek 6 door te nemen. Hoe stelt het begrip dat deelnemers bereiken door het bestuderen van de passages in deze paragrafen hen in staat om te waarderen hoe de complementariteit van ‘zijn’ en ‘doen’ zich in praktische termen uitent in het veld van dienstbaarheid? In dit verband zullen de implicaties van bepaalde algemeen aanvaarde opvattingen die deze twee van elkaar scheiden duidelijk moeten worden voor de deelnemers, als ze willen voorkomen dat zo’n dichotome denkwijze de manier beïnvloedt waarop ze een leven gewijd aan het bevorderen van de Zaak zien. Hieronder volgen enkele ideeën over onderrichten die ze zouden kunnen hebben als ze aan de cursus beginnen. Hoe zal hun denken veranderd zijn na het bestuderen van deze paragrafen?

- a. “Alleen zij die een diepgaande kennis van de Zaak hebben, zouden moeten onderrichten.”

- b. “We moeten wachten tot we volledig verdiept zijn voordat we onderrichten.”

- c. “Wat belangrijk is, is om de juiste dingen tegen de zoeker te zeggen; onze spirituele toestand komt daarna.”

- d. “Het is onze innerlijke toestand die er echt toe doet; daarom moeten we pas onderrichten als we de kwaliteiten van een ware bahá’í hebben verworven. Dan zal ons voorbeeld de beste onderrichter zijn en zullen woorden niet nodig zijn.”

Het is te hopen dat de deelnemers bij het bespreken van deze paragrafen zullen inzien dat het tweevoudige morele doel dat ze nastreven sinds ze de weg van de dienst zijn opgegaan, elk aspect van hun leven met elkaar verbindt – hun zoektocht naar kennis, hun gehoorzaamheid aan de goddelijke wet, hun inspanningen om God te dienen en dichter bij Hem te komen en om spirituele kwaliteiten te verwerven en hun karakter te verfijnen. Hoe zorg je ervoor dat ze deze verbinding kunnen maken in de context van het onderrichten van het Geloof?

Zoals je je zult herinneren van je eigen studie van Boek 6, is een andere waarheid die in dit hoofdstuk wordt onderzocht de heilige aard van het onderrichten, wat gezien kan worden als het openen van de stad van het menselijk hart voor Bahá'u'lláh's Openbaring met de sleutel van uitspraak. Paragrafen 14 tot en met 17 introduceren dit concept bij de deelnemers, en de inleidende opmerkingen voor de begeleider onderstrepen het belang van deze paragrafen:

In die paragrafen wordt hen gevraagd te bedenken hoe een verhoogd bewustzijn van de heiligheid van deze daad niet alleen het effect verhoogt van pogingen in het veld, maar sterker, en belangrijker, het de geestelijke krachten ontketent die nodig zijn om dergelijke pogingen te verheffen boven wereldlijke zaken, en daarbij processen in werking zet die fundamentele verandering teweeg kunnen brengen, zowel individueel als collectief. In paragraaf 17 besteden de deelnemers enige tijd aan het onderzoeken wat de consequenties zijn van dit verhoogde bewustzijn. Onder de punten die de begeleider beslist ter sprake wil brengen, springen er twee uit: ten eerste moet hij of zij voorkomen dat de deelnemers bepaalde denkwijzen over gewoontes en praktijken die, hoewel wijdverspreid in de samenleving, in hun onderrichtspogingen opnemen die de gewijde aard ervan zullen aantasten. Het onderrichten moet niet worden benaderd alsof men leden werft voor een progressieve sociale zaak, laat staan dat het wordt opgevat in termen van het verkopen van een product, hoe voordelig dit ook is voor de gebruiker. Ten tweede, moet hij of zij ook inzien dat, omdat al hun inspanningen op het pad van dienstbaarheid inhouden dat harten in contact worden gebracht met het Woord van God, dit ook van nature geheiligd is en met eerbied moet worden benaderd.

Bekijk nu de paragrafen 14 tot en met 17. Welke inzichten hoop je dat de deelnemers zullen krijgen, vooral door het bestuderen van paragraaf 17, over de implicaties van heiligheid voor het onderrichten? Wat voor gedachten zullen hen helpen om de neiging te weerstaan om ideeën en benaderingen die in de dominante cultuur verankerd zijn toe te passen op het onderrichten? Denk eens na over de onderstaande gedachten die iemand zou kunnen hebben over het onderrichten van de Zaak. Wat suggereert elke gedachte over de boodschap die wordt overgebracht? Wat is de kijk op de mensen met wie we die boodschap hopen samen te delen?

- a. “De manier waarop onze boodschap is verpakt, is wat echt telt.”

- b. “Het onderrichten van de Zaak is als het werven van mensen om lid te worden van een progressieve sociale beweging. Het is voldoende om de beginselen van het Geloof met mensen te delen, want dat is wat hen het meest aantrekt.”

- c. “Wanneer we de Zaak van God onderrichten, richten we ons tot een menselijk hart, dat Hem toebehoort, en gebruiken we de sleutel van onze uitspraak om de poorten van de stad van dat hart te openen voor de Openbaring van Bahá’u’lláh.”

In het verlengde van de bespreking van heiligheid behandelt het hoofdstuk in paragraaf 18 een andere diepe spirituele waarheid, namelijk dat wanneer de poorten naar de stad van het menselijk hart geopend worden en het hart verbonden wordt met de Openbaring van Bahá’u’lláh, er een blijvend proces van transformatie begint. Natuurlijk heb je in Boek 5 nagedacht over de tweeledige transformatie – op het niveau van het individu en in de structuur van de samenleving – die in de geschriften van het Geloof wordt voorgesteld. Dat er een wederkerige relatie bestaat tussen de intellectuele en spirituele groei van het individu en de organische verandering van sociale structuren is inmiddels een integraal onderdeel van je eigen denken. In dit verband zul je de stelling van de Behoeder herinneren dat het menselijk hart niet gescheiden kan worden van de omgeving, want de normen en het gedrag van individuen geven vorm aan hun omgeving en worden op hun beurt gevormd door sociale structuren en processen. Hoe wordt het begrip van dit diepgaande concept bevorderd door de discussie in het eerste hoofdstuk van Boek 6, beginnend in paragraaf 18, over de kracht van het Woord van God om het menselijk hart te transformeren?

PARAGRAAF 24

Na de deelnemers te hebben laten nadenken over hoe effectief onderrichten zowel ‘zijn’ als ‘doen’ inhoudt – aandacht voor iemands innerlijke toestand en voortdurende activiteit – richt Boek 6 zich directer op onze innerlijke staat. Het tweede hoofdstuk richt zich dan ook op enkele kwaliteiten en houdingen die essentieel zijn voor het onderrichten, waarbij aan het begin de nadruk wordt gelegd op het idee dat de perfectie van iemands karakter van nature tot uitdrukking komt in pogingen om anderen te dienen, terwijl iemands verlangen om anderen te dienen de verfijning van iemands karakter versterkt. Voor de leerkringbegeleider, die zich voorbereidt om een groep door het hoofdstuk te leiden, is dit een kans om opnieuw na te denken over de spirituele aard van het pad van dienstbaarheid dat we allemaal, afhankelijk van onze eigen omstandigheden, bewandelen. In dit licht neemt

de inleidende paragraaf voor de begeleider in zekere zin de discussie in Boek 3 over spirituele kwaliteiten over en breidt deze uit:

De ontwikkeling van geestelijke kwaliteiten, tegelijk met overeenstemmende houdingen, is een thema dat geregeld in de cursussen van het Ruhi-instituut behandeld worden, echter altijd wel in de context van het opbouwen van een bepaalde vaardigheid – bijvoorbeeld de vaardigheid die nodig is om bij te dragen aan het devotionele karakter van een gemeenschap, om met anderen parels van wijsheid uit Bahá'u'lláh's Openbaring te delen, om lessen te geven voor geestelijke opvoeding voor kinderen. Op zo'n manier kan het inzicht in deze essentiële eigenschappen van de menselijk ziel bij de deelnemers groeien en mettertijd wellicht verdiepen als zij de dynamiek van al deze dingen in een nieuw licht zien en zijn werking in enkele nieuwe gebieden van actie terugzien.

De begeleider zal bij het begeleiden van een groep door dit hoofdstuk een concept in het hoofd houden, cruciaal bij het verkennen van geestelijke kwaliteiten, die, hoewel aanwezig in alle cursussen van de hoofdreeks, in deze op de voorgrond treedt – namelijk, dat deze kwaliteiten van elkaar afhankelijk zijn om op de juiste manier tot uiting te komen. Van speciale betekenis bij de daad van onderricht is het inzicht nodig dat moed om wijsheid vraagt; dat wijsheid onuitgesproken blijft bij de afwezigheid van moed; dat zuiverheid onthechting van wereldse ambities vraagt, evenals onzelfzuchtigheid; dat vriendelijkheid, als het niet voortkomt uit geloof in iemands capaciteit, overschaduwd kan worden door paternalisme of dat het zonder oprechtheid, in werkelijkheid niets meer is dan hypocrisie.

Begeleiders zijn inmiddels bekend met het idee uit Boek 3 dat geestelijke kwaliteiten die permanente structuren zijn die maken wie we als mens zijn. De verwerving van deze kwaliteiten maakt het ons mogelijk om een zuivere houding te hebben in onze omgang met anderen en om wat ongewenst is, wat wij ontwikkeld kunnen hebben door onze opvoeding en cultuur, te schuwen...

Zij die als begeleider dienstbaar zijn, zijn zich er vanzelfsprekend ook van bewust dat de ontwikkeling van welke geestelijke kwaliteit dan ook, inzicht inhoudt van een aantal bijbehorende concepten. Het bereiken van een steeds hogere graad van zuiverheid, om een voorbeeld te noemen, vraagt enig begrip van hoe het menselijk hart is geschapen om te stralen, hoe stof en vuil de straling kan verduisteren en wat nodig is om het verschoond te houden van onzuiverheid. Maar naast een verdiepend inzicht van zulke concepten, moet men de wil en het oprechte verlangen hebben geestelijk te groeien. Wil en wens worden niet gevormd door alleen intellectuele gedachtewisseling; er is een diep en grondig overdenken nodig bij ieder individu over zijn of haar innerlijke staat. Het is dan de taak van de begeleider, om een omgeving te scheppen die aan een dergelijke reflectie bijdraagt – een omgeving die geen gevoelens van schuld oproept, niet oproept tot bekentenissen, die geen beschuldigingen aanmoedigt, één waar een groep vrienden zonder vooringenomenheid met elkaar in gesprek kan gaan over zowel abstracte als praktische zaken, elkaar vrijlatend om voor zichzelf uit te maken wat voor hem of haar nodig is.

Hierboven is opgemerkt dat ons begrip van spirituele kwaliteiten toeneemt naarmate we de vermogens die we ontwikkelen beoefenen bij het uitvoeren van verschillende daden van dienstbaarheid. Overweeg de twee kwaliteiten hieronder, die al in Boek 2 het onderwerp van reflectie zijn. Kun je een paar woorden delen over hoe je begrip van deze kwaliteiten is gegroeid naarmate je verder kwam op het pad van dienstbaarheid en huizen hebt bezocht om gesprekken van spirituele betekenis te voeren, lessen voor kinderen hebt gegeven en een groep jeugd hebt bijgestaan als jeugdgroepbegeleider?

Onthechting: _____

Nederigheid: _____

Laten we nu verder gaan. Je bent goed bekend met de inhoud van de eerste zes instituutscursussen: je hebt het materiaal als deelnemer een keer doorgenomen, daden van dienstbaarheid verricht die je begrip van de toepassing en implicaties van de leringen in je eigen leven en in het leven van de gemeenschap hebben vergroot, en je hebt hier nagedacht over de concepten en principes die het educatieve proces vormgeven. Denk in het licht van deze rijke ervaring na over het concept van ‘capaciteiten’, waarvan we gezegd hebben dat de ontwikkeling kennis, spirituele kwaliteiten en prijzenswaardige houdingen vereist, evenals een groot aantal vermogens en vaardigheden. Bestaat er niet een reële mogelijkheid dat, wanneer er geen spirituele kwaliteiten en begrip worden gekoesterd, een proces van capaciteitsopbouw uiteindelijk niet meer zou zijn dan een technische opleiding, in de nauwe zin van het woord, die zich alleen bezighoudt met de assimilatie van informatie en het verwerven van vaardigheden?

Hoe kan een leerkringbegeleider er nu voor zorgen dat er voldoende en passende aandacht wordt besteed aan het creëren van een omgeving die deelnemers aan een leerkring in staat stelt zich bezig te houden met het soort diepgaande reflectie dat in het bovenstaande uittreksel wordt genoemd en dat een essentieel onderdeel is van elke instituutscursus?

PARAGRAAF 25

Het derde hoofdstuk van Boek 6 richt zich op het onderrichten zelf. Van de betrokken capaciteiten worden er twee in het hoofdstuk behandeld: de capaciteit om ontvankelijkheid voor de Boodschap van Bahá'u'lláh te herkennen en te koesteren en de capaciteit om de bahá'í-leringen op een samenhangende manier te presenteren, passend bij de omstandigheden. De kern van het hoofdstuk is aan dat laatste gewijd, en je weet nog goed dat, om de deelnemers te helpen nadenken over de aard ervan, hen een denkbeeldige situatie wordt voorgelegd om te analyseren: een gesprek tussen twee jonge mensen, Anna en haar vriendin Emilia. Als leerkringbegeleider wil je ervoor zorgen dat de deelnemers twee belangrijke punten met betrekking tot deze capaciteit meenemen, waarvan het eerste hieronder wordt beschreven.

Ten eerste is het noodzakelijk dat deelnemers niet alleen het verschil tussen concepten en informatie, ter sprake gebracht in de Paragrafen 4 tot 6, inzien, maar ook waarom het onderscheid zo belangrijk is. Het is tenslotte, het begrip van concepten en diepgaande waarheden wat het zielen mogelijk maakt dichter bij Bahá'u'lláh te komen, niet slechts informatie. Voor zover de daad van onderricht betrokken is bij ontwikkeling van bewustwording en bevordering van begrip, kan het gezien worden als een helpende manier om personen, zowel intellectueel als geestelijk te sterken. Hier zal de capaciteit die de deelnemers sinds hun intrede in het instituutproces hebben ontwikkeld om met het Woord van God om te gaan en tot inzicht te komen, een rol gaan spelen, aangezien ze nu overwegen hoe ze anderen naar de kusten van ware kennis kunnen leiden.

We raden je aan om de paragrafen 4 tot en met 6 nu te herlezen. Hoe kan het vermogen om het onderscheid tussen concepten en informatie te zien

- van toepassing zijn op onze inspanningen om het Geloof aan onze medemensen te onderrichten en hen te helpen de kusten van de ware kennis te bereiken?

- het vermogen van een begeleider vergroten om bij te dragen aan het vergroten van begrip, wat zo centraal staat in de hele reeks cursussen?

Wat betreft het tweede punt met betrekking tot de capaciteit om de leringen op een samenhangende manier te presenteren, moeten de deelnemers inzien dat, hoewel er geen formule is om te volgen, niet elke manier om de ideeën samen te brengen effectief is. Het analyseren van Anna's gesprek met Emilia zal hen helpen in te zien wat een overtuigende presentatie inhoudt. De deelnemers moeten begrijpen dat het gesprek geen vaste reeks ideeën vertegenwoordigt die ze klakkeloos moeten volgen. De oefeningen zijn juist opgenomen om hen aan te moedigen na te denken over hoe ze de presentatie zouden aanpassen aan verschillende achtergronden en interesses. Daarbij moeten ze zich ook realiseren dat alle effectieve geloofspresentaties bepaalde kenmerken gemeen hebben. Bepaal, met Anna's presentatie in gedachten, welke van de volgende kenmerken van een effectieve presentatie (E) zijn en welke zeker niet (N):

Een effectieve presentatie

- _____ is simpel en diepgaand.
- _____ is duidelijk.
- _____ is vaag.
- _____ geeft blijk van een open houding.
- _____ weerspiegelt de diepte van het geloof van de presentator.
- _____ richt zich op Bahá'u'lláh als een Manifestatie van God – een universele Opvoeder – en identificeert duidelijk Zijn Leringen als de bron van wat er gezegd wordt.
- _____ introduceert het concept dat er wetten zijn in het Geloof die een uitdrukking zijn van Gods liefde en barmhartigheid en dat het volgen van deze wetten de oorzaak is van vooruitgang en ontwikkeling.
- _____ geeft een kijkje in de rol van de drie voorvechters die samenwerken om een nieuwe beschaving op te bouwen – het individu, de gemeenschap en de instellingen van het Geloof – en de liefdes- en vertrouwensrelaties die hen verenigen.
- _____ wekt de indruk dat de Bahá'í-gemeenschap perfect is zoals ze vandaag is.
- _____ introduceert de centrale figuren van het Geloof.
- _____ legt genoeg uit over de geschiedenis van het Geloof om een band te creëren tussen de luisteraar en de Tweeling-Manifestaties.
- _____ vermijdt een gedetailleerde analyse van de relatie van Bahá'u'lláh tot vroegere Manifestaties.
- _____ straalt enthousiasme uit.
- _____ is uitnodigend.
- _____ is opdringerig.
- _____ maakt treffend gebruik van passages uit de Geschriften.
- _____ maakt gebruik van analogieën.
- _____ is logisch.
- _____ is voornamelijk gebaseerd op profetieën.
- _____ is argumentatief.
- _____ doet een beroep op zowel het hart als het verstand van de luisteraar.

- _____ manipuleert de emoties van de zoeker.
- _____ maakt duidelijk dat bahá'í worden verantwoordelijkheden met zich meebrengt.
- _____ speelt in op de angsten van de zoeker.
- _____ vermijdt de zoeker met te veel details te overladen.
- _____ geeft veel informatie.
- _____ richt zich op ingewikkelde details.
- _____ weerspiegelt het geloof in de capaciteit van de luisteraar om de Manifestatie van God voor vandaag te herkennen.

Inherent aan de verkenning van de capaciteit die nodig is om het Geloof op een samenhangende manier te onderrichten, passend bij de omstandigheden, is het inzicht dat zulke gesprekken kunnen plaatsvinden in de context van persoonlijke inspanningen om te onderrichten of van collectieve campagnes. Deelnemers worden aangemoedigd om, als ze over het eerste nadenken, te zien hoe dergelijke inspanningen een aanvulling vormen op – en zelfs verweven zijn met – collectieve actie. Ze moeten de gelegenheid krijgen om na te denken over hun eigen persoonlijke omstandigheden en hun inspanningen om een levenspatroon te ontwikkelen waarin onderricht een essentieel onderdeel is. De paragrafen 26 en 27 zijn bedoeld om hen hierbij te helpen. Hoe belangrijk is het voor de begeleider om de oefeningen in paragraaf 26 te hebben uitgevoerd en zijn of haar eigen onderrichtsplan in paragraaf 27 te hebben opgesteld – een plan dat in de loop van de tijd door actie is veranderd – om de deelnemers van een leerkring te motiveren hetzelfde te doen?

Beschrijf in de context van de buurt of het dorp waarin je woont hoe persoonlijke inspanningen om het Geloof te onderrichten een aanvulling vormen op collectieve actie die gericht is op de uitbreiding en consolidatie ervan.

Het onderwerp collectieve actie wordt behandeld in paragraaf 28 en vormt het middelpunt van de rest van het hoofdstuk. De oefeningen zijn hier niet uitgebreid en het is de verantwoordelijkheid van de begeleider om de deelnemers te helpen het geleerde te relateren aan hun eigen ervaringen. Zij moeten gaan inzien hoe bij collectieve actie elk individu moet bijdragen aan een omgeving die wordt gekenmerkt door een toenemende mate van eenheid, in verschillende dimensies. Zij moeten inzicht krijgen in hoe

gezamenlijke actie aan de basis, samen met individuele inspanningen, bijdraagt aan de wereldwijde onderneming waarmee de Bahá'-i-gemeenschap zich bezighoudt. In deze paragraaf wordt de aard van de voorliggende taak van de begeleider beschreven:

Aan het einde werpen de paragrafen een aantal vragen op die de deelnemers moeten overwegen: Wat is de aard van een gemeenschappelijke actie? Wat betekent het voor een gemeenschappelijke actie om verenigd te zijn? Welke zijn de kenmerken van de benadering bij de groei van het Geloof wereldwijd, en wat is de betekenis van intensieve campagnes? Welke zijn enkele karakteristieken van mensen waaronder zij werken, hetzij inwoners van een dorp of een ontvankelijk bevolking in de buurt of verspreid over het cluster? Hoe sterk zijn de krachten die ontleend zijn aan hun gezamenlijke actie om de beweging van de bevolking voort te sturen naar de visie van Bahá'u'lláh's Wereldorde? Hoe nauw is de verbinding van de capaciteit, die opgebouwd is door het educatieve proces van het Instituut voor kinderen, jeugd, jongeren en volwassenen, met de groei van het Geloof? Is aan de vereiste voorwaarden voor een effectieve gezamenlijke actie voldaan? Werden de banden van kameraadschap constant verstevigd? Is het zichtbaar met vreugde en enthousiasme gevormd? Tot welke hoogte werd hun aanpak om te leren over groei bepaald door actie, reflectie op actie en consultatie? Het belang van deze laatste vraag kan niet overschat worden, want het is de mate waarin een dergelijke benadering de manier van werken wordt onder een groeiende kern van vrienden dat ze in staat zullen zijn om steeds hogere graden van eenheid van denken op te bouwen, wat zo noodzakelijk is als ze willen ontdekken wat er nodig is om van het ene stadium van groei naar het volgende te gaan.

Het is belangrijk dat de leerkringbegeleider bij het doornemen van de laatste paragrafen van het hoofdstuk met een groep, mogelijkheden ziet om een discussie op gang te brengen over de bovenstaande vragen. Daarom zou het nuttig zijn als je vandaag met de andere leden van je groep over elk van deze vragen nadenkt. Probeer daarbij geen abstracte discussie te voeren, maar gebruik voorbeelden waarmee je uit de eerste hand ervaring hebt. Het zou vooral de moeite waard zijn om over de onderstaande vragen na te denken in de context van je eigen buurt of dorp.

Hoe is de groei van het Geloof, op dit moment in de geschiedenis, onlosmakelijk verbonden met de capaciteit die wordt opgebouwd via het educatieve proces dat wordt gestimuleerd door de instituuiscursussen, in het bijzonder de capaciteit van jongeren die de hoofdreeks doorlopen?

Het patroon van actie, reflectie op actie en consultatie tussen een kern van vrienden die in een dorp of buurt werken, stelt hen in staat om collectief eigenaarschap voor leren op zich

te nemen. Kan het leerproces dat zo'n patroon voortstuwt gereduceerd worden tot het louter plannen en uitvoeren van campagnes om activiteiten te vermenigvuldigen? Hoe onderscheidt het proces zich van een proces dat simpelweg bestaat uit het mechanisch volgen van een aantal stappen? Op welke manier maakt zo'n patroon het mogelijk om inzichten te genereren in individuele en collectieve transformatie binnen de specifieke realiteit waarin de vrienden zich bevinden?

PARAGRAAF 26

We hopen dat dit overzicht van de eerste zes boeken van het Ruhi-instituut je inzicht heeft gegeven in enkele van de pedagogische principes die aan het curriculum ten grondslag liggen, in het bijzonder hoe het is georganiseerd rond een proces van capaciteitsopbouw dat kan worden vergeleken met het bewandelen van een pad van dienstbaarheid. Boek 7, dat je nu bestudeert, is gewijd aan een daad van dienstbaarheid waarvan we gezegd hebben dat het cruciaal is voor de uitbreiding van het educatieve proces zelf – namelijk het helpen van groep na groep bij het doorlopen van de cursussen in de hoofdreeks. Zoals je weet eindigt de hoofdreeks hier niet, maar gaat deze verder met verschillende andere cursussen die steeds complexere daden van dienstbaarheid behandelen. We hoeven daar nu echter niet op in te gaan. We nodigen je uit om even stil te staan bij het belang van het systematisch ontwikkelen van capaciteit door middel van een reeks cursussen. Lees het volgende fragment uit een boodschap van 27 december 2005 van het Universele Huis van Gerechtigheid waarin, onder verwijzing naar de vooruitgang die in de voorgaande jaren is geboekt, wordt opgemerkt:

“De ontwikkelingen sindsdien hebben alleen maar geholpen om de doeltreffendheid verder te demonstreren van een reeks cursussen waarmee men het vermogen tot dienstbaarheid tracht op te bouwen door zich te richten op de toepassing van de geestelijke inzichten die verworven zijn door diepgaande bestudering van de Geschriften. Deelnemers worden blootgesteld aan een verzameling kennis die een reeks met elkaar verwante gewoonten, zienswijzen en eigenschappen aankweekt en worden geholpen bij het aanscherpen van bepaalde vaardigheden en vermogens die nodig zijn om daden van dienstbaarheid uit te voeren. Besprekingen die draaien om het Scheppende Woord, in de serieuze en verheffende sfeer van een leerkring, verhogen het niveau van bewustwording met betrekking tot iemands plichten ten aanzien van de Zaak en scheppen een bewustzijn van de vreugde die men ontleent aan het onderrichten van het Geloof en het dienen van de belangen ervan. De geestelijke context waarin specifieke daden worden aangegaan verleent aan deze daden betekenis. Zelfvertrouwen wordt geduldig opgebouwd terwijl de vrienden zich bezighouden met daden van dienstbaarheid die steeds ingewikkelder en veeleisender zijn. Toch is het, bovenal, vertrouwen op God dat hen kracht geeft bij hun inspanningen. Hoe overvloedig de verslagen van gelovigen die het veld van onderricht

beschroomd betreden, om alleen maar te ontdekken dat zij van alle kanten bekrachtigd en gesteund worden. Omdat ze de mogelijkheden en kansen met nieuwe ogen bezien, zijn ze vanuit de eerste hand getuige van de kracht van goddelijke bijstand, terwijl ze ernaar streven om wat ze leren in praktijk te brengen en resultaten bereiken die hun verwachtingen verre te boven gaan. Dat de geest van geloof welke ontstaat uit een innige verbinding met het Woord van God een dergelijk effect heeft op de ziel is geenszins een nieuw fenomeen. Bemoedigend is dat het instituutproces zulke grote aantallen de transformerende kracht van het Geloof helpt ervaren.”⁵

Vertel, op basis van je eigen ervaring op het pad van dienstbaarheid dat door de cursussen van het Ruhi-instituut wordt geopend, een aantal woorden over hoe elk boek voortbouwt op het vorige en deelnemers in staat stelt om steeds complexere daden van dienstbaarheid uit te voeren.

Denk nu, om de inzichten te consolideren die je hebt verworven in de centrale concepten en onderliggende principes die de inhoud en volgorde van de reeks cursussen hebben gevormd, na over het onderstaande fragment uit een boodschap van het Universele Huis van Gerechtigheid:

“Uit eerste hand getuige zijnde van de transformerende effecten van het instituutproces trachten de vrienden in zulke clusters zonder uitzondering een dieper begrip te verkrijgen van zijn onderliggende dynamiek – de geest van kameraadschap die erdoor ontstaat, de participatiebenadering die wordt toegepast, het diepgaande begrip dat wordt aangekweekt, de daden van dienstbaarheid die worden aanbevolen, en, bovenal, het vertrouwen op het Woord van God. Alles wordt in het werk gesteld om te verzekeren dat het proces de complementariteit van ‘zijn’ en ‘doen’ weerspiegelt, die in de instituutscursussen zo overduidelijk wordt gemaakt; de centrale rol die aan kennis en de toepassing daarvan wordt toegekend; het accent dat wordt gelegd op het vermijden van schijnbare tweedelingen; de nadruk die wordt gelegd op het uit het hoofd leren van het Scheppende Woord; en de zorg die wordt besteed aan bewustwording, zonder het aandringende zelf op te wekken.”⁶

Je zult natuurlijk steeds meer inzicht krijgen in de dynamiek van het instituutproces naarmate je het pad van dienstbaarheid blijft bewandelen. Schrijf, met het inzicht dat je tot nu toe hebt verworven, enkele gedachten op over de volgende doelen van de cursussen:

- a. Om de wisselwerking van ‘zijn’ en ‘doen’ duidelijk te maken: _____

- b. Om kennis en de toepassing ervan centraal stellen: _____

- c. Om de nadruk leggen op het vermijden van valse dichotomieën: _____

- d. Om de nadruk leggen op het onthouden van het Scheppende Woord: _____

- e. Om zorgvuldig zijn in het verhogen van het bewustzijn, zonder het hardnekkige ego wakker te maken: _____

Vertel nu iets over de aard van het educatieve proces dat de cursussen willen bevorderen, in relatie tot elk van de volgende punten:

- a. De geest van kameraadschap die het educatieve proces creëert: _____

- b. De participatieve benadering die wordt aangemoedigd: _____

- c. De diepgang van het begrip die het probeert te voeden: _____

- d. De daden van dienstbaarheid die het aanbeveelt: _____

- e. Het vertrouwen op het Woord van God dat het educatieve proces aankweekt: _____

PARAGRAAF 27

Voordat we onze discussie over het curriculum van het Ruhi-instituut beëindigen, kan het nuttig zijn om kort de cursussen te bespreken die aftakken van de hoofdreeks. De aard van een pad van dienstbaarheid, zoals uiteengezet door de hoofdreeks, staat gespecialiseerde paden toe die zich bezighouden met de kennis, spirituele kwaliteiten en vaardigheden die nodig zijn in bepaalde gebieden van actie. Op dit moment zijn er twee reeksen vertakkingen in ontwikkeling bij het Ruhi-instituut. In dit verband legt het Universele Huis van Gerechtigheid in een brief van 12 december 2011 uit:

“Momenteel kan men op twee plaatsen in de reeks kiezen om een specifiek pad van dienstbaarheid te volgen. De eerste verschijnt bij Boek 3. Van de vrienden die deze cursus voltooien en een relatief eenvoudige klas voor kinderen beginnen op het eerste niveau van een programma voor hun geestelijke opvoeding, zal een percentage zich willen wijden aan dit veld van dienstbaarheid en mettertijd een reeks steeds complexere uitbreidingscursussen willen volgen voor de begeleiding van de niveaus 2 t/m 6. Dat betekent niet dat zij de studie van de hoofdreeks zullen opgeven. In feite wordt verwacht dat de deelnemers aan cursussen die een specifiek pad van dienstbaarheid vormen, elk in een tempo dat voor zijn of haar situatie geschikt is, blijven voortgaan op het pad dat bij de hoofdreeks is uitgezet. Boek 5, waarmee animatoren voor jeugdgroepen worden opgeleid, vormt de tweede plaats waar een serie cursussen zich aftakt.

Er zullen te zijner tijd ongetwijfeld aan de hoofdreeks aanvullende verkenningroutes verschijnen. Sommige zullen van algemeen belang zijn, zoals de twee bovengenoemde, terwijl andere zich tot bepaalde plaatselijke behoeften zullen beperken. Zoals met de hoofdreeks zelf moeten inhoud en structuur voortkomen uit voortgaande gezamenlijke ervaring in het veld; ervaring die niet willekeurig is of onderworpen aan de krachten van persoonlijk voorkeur, maar die wordt geleid door de instellingen van het Geloof. Het genereren van een dergelijke ervaring zal een nog grotere toevoer van energie vragen vanuit een veel groter deel van de bevolking...”⁷

We hoeven hier niet in detail in te gaan op de kwestie van de vertakkingen. Wat belangrijk voor ons is om te beseffen, is dat vertakkingen, zoals aangegeven in de passage hierboven, moeten voortkomen uit collectieve ervaring onder leiding van de instellingen en instanties van het Geloof. Het Huis van Gerechtigheid gaat hier verder op in in een boodschap van 1 januari 2022:

“In het verleden hebben wij de hoofdreeks vergeleken met de stam van een boom die andere cursussen die zich daaruit vertakken ondersteunt, waarbij elke vertakking een specifiek actiegebied behandelt. De ontwikkeling van dergelijke vertakkingscursussen zou noodzakelijkerwijs in de loop van de tijd plaatsvinden via een patroon dat gekenmerkt wordt door actie en reflectie en waarin conceptualisering en actie in het veld hand in hand gaan. Voor trainingsinstituten die deze taak op zich nemen, zijn er verschillende vereisten. Zij moeten in staat zijn de inhoud van de hoofdreeks van het instituut en de pedagogische beginselen ervan grondig te begrijpen, de ervaring die aan de basis ontstaat naarmate de activiteiten vorderen helder te analyseren, samen te werken met teams van vrienden die zich toeleggen op de vooruitgang van specifieke aspecten van het gemeenschapsopbouwende processen, te werken met een lerende houding, en personen met de nodige bekwaamheden voor de ontwikkeling van materiaal bij hun werk te betrekken. Eenmaal ingevoerd,

zou de vertakkingscursus de vrienden die de betreffende activiteit bevorderen helpen om hun capaciteit verder te versterken, en zou het bijdragen aan de uitbreiding van het bijbehorende leerproces in het leven van de bevolking. De cursus zou ook dienen als een reservoir van de opgedane kennis en als een middel voor de verspreiding ervan.”⁸

De benadering van curriculumontwikkeling die het Ruhi-instituut volgt, is niet het onderwerp van deze cursus. Toch moet je, als aspirant-leerkringbegeleider van de boeken, je ervan bewust zijn dat ze niet het product zijn van de geest van een individu, noch zijn ze voortgekomen uit de consultaties van een groep die in abstracto zijn uitgevoerd, los van de praktijk. Integendeel, ze zijn in de loop van tientallen jaren geschreven toen het Instituut leerde, door middel van een intens proces van actie en reflectie, hoe op systematische wijze menselijke hulpbronnen te werven voor de vooruitgang van de Zaak en de vooruitgang van de samenleving. Als je deze benadering volgt, duurt het uitwerken van materiaal noodzakelijkerwijs lang. Het proces is geleidelijk en organisch, maar het geduld dat het vereist, levert blijvende vruchten op.

PARAGRAAF 28

Tot nu toe heb je in dit hoofdstuk de educatieve benadering van het Ruhi-instituut en de materialen die daaruit zijn voortgekomen wat uitgediept. Vanaf het begin heeft de waarde die het Instituut hechtte aan participatie het geleid om deze materialen voor groepsstudie te ontwikkelen. Het beseftte ook al vroeg dat zijn benadering het tempo moest respecteren waarin verschillende individuen leren. Iedereen zou vooruitgang boeken volgens zijn of haar eigen mogelijkheden, die zouden evolueren naarmate iemand verder kwam in het educatieve proces. Concurrentie zou geen plaats hebben in dit proces.

Er is nog een punt dat de moeite waard is om hier te bespreken in verband met de educatieve benadering – namelijk dat een systeem voor het aanbieden van de cursussen inherent is in de kenmerken van de materialen, een systeem dat het educatieve proces in staat stelt zichzelf aan de basis te bestendigen en uit te breiden. Georganiseerd rond de concepten van een leerkring en een leerkringbegeleider, samen met de materialen, stelt dit systeem steeds grotere groepen individuen in staat, die elkaar ondersteunen en begeleiden, om hun capaciteit voor dienstbaarheid op te bouwen. Je hebt al enige kennis van het systeem, als deel van deze groepen, en hebt meer inzicht gekregen in de werking ervan naarmate je verder gekomen bent in dit hoofdstuk. Verwijzend naar de effecten van dit systeem van leren op afstand en de capaciteit ervan om grote aantallen te bereiken, zegt het Universele Huis van Gerechtigheid:

“Laat niemand de aldus geschapen mogelijkheden onderschatten. Door de krachten van de huidige maatschappij wordt passiviteit aangekweekt. Een verlangen om te worden vermaakt wordt vanaf de kindertijd, met toenemende doeltreffendheid, gevoed, waardoor generaties opkomen die zich graag laten leiden door ieder die bekwaam blijkt te zijn in het aanspreken van oppervlakkige emoties. Zelfs in veel leersystemen worden leerlingen behandeld alsof ze ontvangers zijn, ontworpen om informatie op te nemen. Dat de bahá’í-wereld erin geslaagd is een cultuur te ontwikkelen die een manier van denken, studeren en handelen aanmoedigt waarin allen zichzelf beschouwen als betreders van het gemeenschappelijke pad van dienstbaarheid – elkaar steunend en samen optrekkend, met respect voor de kennis die eenieder op elk gegeven moment bezit en daarbij de neiging om de gelovigen te verdelen in categorieën als verdiept of onwetend uit de weg gaat – is een

enorme prestatie. En daarin ligt de dynamiek van een onbedwingbare beweging.”⁹

Je wordt nu aangemoedigd om de volgende paragrafen, die de algemene kenmerken van het systeem beschrijven, te bestuderen en in je groep te bespreken:

Een leerkring is een onderdeel van een systeem van leren op afstand, dat door een nationaal of regionaal trainingsinstituut wordt beheerd en bedoeld is om de reeks van cursussen naar het lokale niveau te brengen. De leerkring bestaat meestal uit verschillende personen uit een bepaalde plaats die, met de hulp van een begeleider, de cursussen samen in hun eigen tempo bestuderen. Als lid van de groep is de begeleider net zo betrokken bij het leerproces als de anderen, maar omdat hij de vereiste cursussen heeft gevolgd en enige ervaring heeft opgedaan, kan hij helpen ervoor te zorgen dat het doel van de bestudeerde cursus wordt bereikt. Als het aantal deelnemers groot is, kan de begeleider de deelnemers in twee of drie kleinere groepen verdelen waarmee hij of zij tegelijkertijd werkt.

Er is veel flexibiliteit in het functioneren en het lidmaatschap van een groep. Sommige groepen willen gedurende een langere periode één keer per week bij elkaar komen, terwijl andere groepen ervoor kiezen om dagelijks bij elkaar te komen, of om de zoveel tijd een weekend. Na afloop van een cursus kunnen alle leden samen de volgende cursus bestuderen. Maar sommigen kunnen de groep verlaten en zich op een later tijdstip bij een andere groep aansluiten. Dezelfde begeleider kan van de ene cursus naar de andere bij de groep blijven. Maar het is ook mogelijk dat de begeleider na afloop van de cursus verandert.

Deelnemers kunnen zich op verschillende manieren bij een leerkring aansluiten. In dorpen en buurten waar een groeiende kern van actieve aanhangers van het Geloof bestaat, worden leerkringen vaak gevormd in de context van pogingen om de gemeenschap uit te breiden en te consolideren door middel van driemaandelijke activiteitscycli. Naarmate de inspanningen om scholen, clubs en lokale organisaties te benaderen vruchten afwerpen, komen de deelnemers steeds vaker uit de gelederen van jonge mensen die graag de arena van de dienstbaarheid willen betreden en hun capaciteit willen ontwikkelen door de cursussen te bestuderen. Anderen zijn vijftien- of zestienjarigen die het jeugdbekrachtigingsprogramma hebben voltooid en al een sterk besef hebben van een tweeledig moreel doel.

Als gevolg hiervan zijn kampen tijdens schoolvakanties een andere omgeving geworden voor het bestuderen van de cursussen. Deze en instituuiscampagnes brengen grotere aantallen mensen samen op een centrale locatie waar, verdeeld in kleine groepen, deelnemers zich bezighouden met de intensieve studie van verschillende cursussen, waarbij elke groep wordt bijgestaan door een of twee begeleiders. Het is de combinatie van dergelijke campagnes, kampen en regelmatig gehouden leerkringen die het meest effectief blijkt te zijn. De flexibiliteit die geboden wordt door deze verschillende manieren van aanbieden, maakt het voor elke deelnemer mogelijk om in een passend tempo, afhankelijk van zijn of haar eigen omstandigheden, vooruitgang te boeken in het educatieve proces. Het spreekt voor zich dat kleine groepen van individuen die min of meer hetzelfde punt in de opeenvolging van cursussen hebben bereikt, uiteindelijk samen studeren. En uiteindelijk bereiken sommigen het punt waarop ze als begeleider kunnen optreden en bijdragen tot de vermenigvuldiging van leerkringen.

Als onderdeel van een systeem voor leren op afstand heeft de leerkring twee essentiële functies: De ene is het bestuderen van de materialen, de andere is gerelateerd aan ervaring.

Als de deelnemers de capaciteiten voor dienstbaarheid willen ontwikkelen die in de cursussen worden beoogd, is het niet voldoende dat zij gewoon het materiaal bestuderen, de oefeningen voltooien en de voorgestelde actie in hun groep uitvoeren. Er moeten mogelijkheden worden gecreëerd om daadwerkelijk ervaring op te doen. Als de leden van een leerkring bijvoorbeeld de capaciteit moeten ontwikkelen om met vrienden en burens thema's te verkennen die centraal staan in het leven van de gemeenschap – het doel van het derde hoofdstuk van Boek 2 – dan kunnen ze niet volstaan door enkel onder elkaar te oefenen. Ze zullen de gelegenheid moeten krijgen om met een meer ervaren vriend of vriendin de huizen van gezinnen te bezoeken, vooral van kinderen en jeugd, en ervaring op te doen in het uitvoeren van deze daad van dienstbaarheid – een daad die integraal deel moet worden van hun eigen leven als individu, één die zich manifesteert in de collectieve inspanningen van de groeiende kern die werkt aan de verbetering van het dorp of de buurt, cyclus na cyclus. Binnen de dynamiek van zo'n groeiende kern is een begeleider in staat om deelnemers concrete steun en hulp te bieden, terwijl ze schouder aan schouder staan.

De taak van een leerkringbegeleider beperkt zich dus niet tot de momenten waarop deelnemers samenkomen om het materiaal te bestuderen. Hij of zij zorgt ervoor dat ze begeleid worden bij het uitvoeren van de betreffende daad van dienstbaarheid, vooral in de beginfase. Instellingen en instanties, in het bijzonder het onderrichtscomité en de instituutskoördinatoren, zijn er om individuen en groepen te ondersteunen op specifieke velden van dienstbaarheid: bij het organiseren van devotionele bijeenkomsten, bij het systematisch bezoeken van huishoudens, en bij het dienen als begeleiders van kinderklassen, als animatoren van jeugdgroepen of als begeleiders van leerkringen. Wat de daad van dienstbaarheid ook is, de studie en actie ondernomen door de deelnemers moet hen samenbrengen in gemeenschap en anderen aantrekken tot hun manier van leren.

Beschrijf, nadat je de bovenstaande paragrafen in je groep hebt besproken, de verschillende manieren waarop de cursussen in jouw regio worden gegeven. Hoe stellen deze manieren een groeiend aantal mensen in staat om vooruit te komen op het pad van dienstbaarheid, een pad dat zich onderscheidt door studie en actie?

PARAGRAAF 29

Na te hebben nagedacht over de verschillende manieren om cursussen te geven, laten we eens kijken naar de leerkring in het bijzonder, als een van de centrale elementen waarrond het educatieve systeem is opgebouwd. Laten we hierbij kort onderzoeken hoe deze functioneert, vanuit het perspectief van een begeleider. Je weet al dat er geen vaste procedure is waaraan een groep zich moet houden. Wat we dus zullen doen, is bepaalde activiteiten in een leerkring bekijken. De afgebeelde situaties zijn gevarieerd en zijn niet noodzakelijkerwijs de situaties die je tegenkomt als begeleider. Maar de vragen aan het einde van elke situatie helpen je na te denken over hoe je zou kunnen reageren op gelijkaardige situaties waarmee je geconfronteerd wordt.

1. Je bent net een leerkring begonnen met acht jongeren. Hun leeftijden variëren van 16 tot 19 jaar. Na de gebeden zeg je iets over de aard van de instituutscursussen in het algemeen en dan vraag je of ze gedachten hebben die ze willen delen. Slechts drie van hen geven commentaar en, gezien de terughoudendheid van de anderen, dring je daar bij hen niet op aan. Je introduceert het eerste hoofdstuk van Boek 1 en legt het doel en de inhoud uit. Wat zeg je?

2. In dezelfde sessie, direct na je inleiding, beginnen de deelnemers met het bestuderen van paragraaf 1 van het eerste hoofdstuk. Je besluit dat de beste manier om de paragraaf te doorlopen is om een van de deelnemers te vragen het eerste citaat hardop voor te lezen en vervolgens de vraag die volgt aan de rest te stellen. Je legt uit dat het doel van deze oefening is om hen te helpen zich te concentreren op de directe en expliciete betekenis van een citaat voordat ze gaan nadenken over de toepassing en implicaties ervan. Ze kijken allemaal terug naar het citaat en een paar van hen reageren op de vraag door het te reciteren. Vervolgens vraag je een andere deelnemer om hetzelfde te doen met het tweede citaat en zo ga je door tot het einde van de paragraaf. Later, bij de volgende reeks citaten in paragraaf 3, verdeel je de deelnemers in vier groepen van twee en vraag je hen om deze activiteit in tweetallen uit te voeren. Wat ga je ondertussen doen? Observeer je hoe elk tweetal deze activiteit uitvoert? Wat doe je als één paar de oefening gemakkelijk vindt en deze grondig maar snel uitvoert?

3. Enkele weken later bestudeert dezelfde groep paragraaf 3 van het derde hoofdstuk van Boek 1, waarin de relatie tussen de ziel en het lichaam wordt besproken. De inleidende paragraaf en het citaat zijn hardop voorgelezen en er is wat tijd gegeven om na te denken over de ideeën die naar voren zijn gebracht. Nu doet iedereen individueel de oefeningen. Er heerst stilte in de kamer en er heerst een sfeer van

serieuze en gedisciplineerde reflectie. Wat heb jij gedaan om zo'n sfeer te helpen creëren?

4. Je dient als leerkringbegeleider in een leerkring van jongeren in een dorp of buurt waar het gemeenschapsopbouwproces nog in de beginfase is. Er zijn een paar jeugdgroepen opgericht en de praktijk van het bezoeken van huizen, vooral van de deelnemers aan het geestelijke bekrachtigingsprogramma, begint door te dringen. Het resultaat is dat veel van hun families zich aangetrokken voelen tot de leringen van het Geloof. Je bent net klaar met het bestuderen van Boek 1 met de jongeren in de leerkring en ze willen graag de kans grijpen om enkele van deze gezinnen te bezoeken en samen met hen te gebeden te zeggen. Hoe wil je hen daarbij helpen?

5. Je bestudeert Boek 2 met een groep middelbare scholieren in je dorp of buurt. Terwijl ze het tweede hoofdstuk, "Verheffende Gesprekken", doornemen, stel je voor dat ze proberen toe te passen wat ze leren door gesprekken over onderwerpen van sociaal en spiritueel belang aan te gaan met hun medeleerlingen op school. Wat kun je doen om ervoor te zorgen dat hun capaciteit om over spirituele zaken te praten begint toe te nemen? Waarom is het bijvoorbeeld nodig dat je elke deelnemer eerst helpt om tijdens het bestuderen van het hoofdstuk ten minste één stelling te kiezen en een paar vrienden aan te wijzen met wie ze kunnen praten over de ideeën die erin staan?

6. Enkele weken later is dezelfde groep jongeren begonnen aan het derde hoofdstuk van Boek 2 en net begonnen aan paragraaf 3, waarin ze een stelling over het eeuwige Verbond van God bestuderen. Waarom is het belangrijk dat de deelnemers na het lezen van de stelling de tijd nemen om er alinea voor alinea over na te denken, de volgorde van de ideeën die erin staan te identificeren en te leren deze duidelijk onder woorden te brengen?

-
-
-
7. Een groep die je hebt begeleid door Boek 2 is nu klaar met de studie en de tijd is aangebroken om het geleerde in praktijk te brengen door huizen te bezoeken en gesprekken aan te gaan met gezinnen rond een aantal thema's. Hoe zal, rekening houdend met de omstandigheden waar je verblijft, elke jongere worden begeleid bij het voorbereiden en uitvoeren van zulke bezoeken, vooral in de beginfase, wanneer hun capaciteit wordt opgebouwd? Hoe kan ervoor gezorgd worden dat hun deelname aan een systematisch programma van huisbezoeken het patroon van het gemeenschapsleven versterkt?

-
-
-
-
8. Bij een andere gelegenheid help je een groep vrienden bij het bestuderen van Boek 3, *Kinderklassen Geven, Niveau 1*. Ze werken aan het tweede hoofdstuk, dat de vierentwintig lessen voor de klassen bevat. Nadat je de eerste vier lessen in detail hebt doorgenomen, moedig je de deelnemers aan om, zoals in paragraaf 5 wordt voorgesteld, de lessen te geven aan een paar kinderen die ze kennen – uit hun eigen familie of uit naburige huishoudens. Hoe help je ieder van hen bij het opstellen van een plan van aanpak hiervoor? Op welke manier help je hen om de volgende keer dat de leerkring bijeenkomt te reflecteren op de actie die ze hebben ondernomen?

-
-
-
-
9. Je bent net klaar met het bestuderen van het tweede hoofdstuk van Boek 4 met een groep jongeren. Ze hebben geoefend in het vertellen van elk van de episodes uit het leven van de Báb terwijl ze door de verschillende paragrafen van het hoofdstuk gingen, en ze hebben nu twee gebeden uit het hoofd geleerd die Hij geopenbaard heeft en ze proberen Zijn toespraak tot de Letters van de Levende uit het hoofd te leren. De viering van de Verklaring van de Báb nadert, en de groep stelt zich vrijwillig beschikbaar om het programma te verzorgen voor de viering van de Heilige Dag in de gemeenschap. Ze willen graag gebruik maken van wat ze geleerd hebben. Hoe help je hen het programma te plannen en het evenement voor te bereiden? Wat zou je als begeleider kunnen doen om ervoor te zorgen dat elk lid van de groep kan bijdragen aan het creëren van een eerbiedige en vreugdevolle bijeenkomst?

10. Op verzoek van de coördinator van de hoofdreeks, neem je een kleine groep jongeren mee door Boek 5. Na afloop van het tweede hoofdstuk help je hen bij het voeren van gesprekken met een paar jeugd, om inzicht te krijgen in hoe zij in deze leeftijdsgroep over bepaalde belangrijke thema's denken. Hoe help je hen hierbij? Zullen ze bijvoorbeeld individueel met jongeren praten? Gaan ze gesprekken aan in tweetallen, en wie vergezelt hen? Hoe begeleid je hen bij het reflecteren op hun ervaringen?

11. Je doorloopt het derde hoofdstuk van Boek 6 met een groep jongeren, die allemaal deel uitmaken van de zich uitbreidende kern van vrienden die in jouw dorp of buurt werken. Binnenkort begint een nieuwe activiteitscyclus van drie maanden en de inspanningen tijdens de expansiefase zullen zich richten op het onderrichten van de Zaak aan geïnteresseerde families van jongeren die deelnemen aan de educatieve activiteiten van het instituut. De deelnemers hebben het gesprek tussen Anna en Emilia bestudeerd en hebben geoefend om de ideeën met elkaar te delen. Welke hulp ga je ze tijdens de campagne bieden, zodat ze ervaring kunnen opdoen in het op een samenhangende manier onderrichten van de leringen van het Geloof?

PARAGRAAF 30

De volgorde van de cursussen, de leerkring en de begeleider vormen de drie centrale elementen van het educatieve systeem van het Ruhi-instituut. Het is duidelijk dat de voorgaande paragrafen je bewust hebben gemaakt van de cruciale rol die de begeleider in dit systeem speelt. Dit is misschien een goed moment om nog eens door te nemen wat je hier tot nu toe hebt bestudeerd en een of twee alinea's te schrijven over de onderneming waaraan je begint.

neigt naar het pad van dienstbaarheid aan de vrienden is niets anders dan een stuk dood hout, en de rug die niet buigt door het verdragen van ontberingen omwille van hen is slechts een dorre boomstronk. Daarom, het gaat u goed omdat u de vrienden diensten bewijst en hun trouwe dienaar bent. Dit is soevereiniteit in beide werelden en glorie zowel hier als in het hiernamaals.”¹¹

PARAGRAAF 31

Je overwegingen over de verschillende thema's die in dit hoofdstuk worden gepresenteerd, hebben je er waarschijnlijk van overtuigd dat de capaciteiten om als begeleider te dienen alleen in de loop van de tijd en door ervaring worden verworven. Het doel van dit boek is om je bepaalde concepten te introduceren en je op een pad te zetten waarin je steeds beter in staat zult zijn om groep na groep vooruit te helpen door de hoofdreeks cursussen van het Ruhi-instituut, van de eerste tot de cursussen na Boek 7. Een van de meest vruchtbare manieren om je begrip van de relevante concepten te vergroten en inzicht te krijgen in de spirituele kwaliteiten en houdingen, evenals de vaardigheden en vermogens, die deze daad van dienstbaarheid vereist, is het bijwonen van de regelmatige bijeenkomsten voor begeleiders die het instituut in je regio organiseert. Tijdens deze bijeenkomsten worden uiteenlopende ervaringen geanalyseerd en antwoorden gezocht op tal van vragen.

De inleidende paragrafen in elk boek, “Enkele gedachten voor de begeleider”, worden tijdens deze bijeenkomsten vaak onderzocht in het licht van de opgedane ervaringen. Eén specifiek punt verdient hier vermelding. Deze paragrafen zijn vooral bedoeld voor begeleiders en het is niet nodig dat deelnemers ze lezen als ze een boek gaan bestuderen. Het kan zelfs averechts werken. Toch kan het voor een begeleider nuttig zijn om sommige ideeën uit deze paragrafen te gebruiken om deelnemers te helpen het algemene doel van elk hoofdstuk in een boek en het doel van bepaalde oefeningen te begrijpen. Maar dit moet altijd op een weloverwogen manier gebeuren, in reactie op de leerervaring die zich in de groep ontvouwt.

Laten we nu eens kijken naar de aard van een begeleidersbijeenkomst. Een deel van de bijeenkomst kan gewijd zijn aan de bespreking van enkele belangrijke punten met betrekking tot de instituutscursussen, waarvan vele kunnen worden afgeleid uit “Enkele gedachten voor de begeleider” van Boek 1. Hieronder staan er een aantal. Misschien wil je andere aan de lijst toevoegen.

- Alle deelnemers aan de cursussen van het Ruhi-instituut, of ze de materialen nu voor de eerste keer bestuderen of als begeleider optreden, zijn betrokken bij een wederzijds leerproces.
- De verantwoordelijkheid voor het leren ligt bij elke deelnemer.
- De begeleider treedt niet op als een afstandelijke en passieve discussieleider, maar helpt elk lid van de groep om een redelijke mate van begrip te krijgen van het bestudeerde materiaal.
- De capaciteit van de begeleider om deelnemers effectief te betrekken bij het proces van lesgeven en leren wordt vergroot als hij of zij groep na groep door de cursussen leidt en de leden ervan helpt om enige eerste ervaring op te doen met het uitvoeren van de daden van dienstbaarheid die in elk boek worden aanbevolen.

- In een educatief proces, in tegenstelling tot een proces dat enkel gericht is op het aanleren van eenvoudige vaardigheden, is het essentieel dat de deelnemers zich steeds meer bewust worden van de betekenis en het belang van wat ze aan het doen zijn.
- De cursussen van het Ruhi-instituut volgen een pad van dienstbaarheid aan de mensheid, waarop elke deelnemer in zijn of haar eigen tempo wandelt, anderen bijstaat en door anderen wordt bijgestaan.
- Door dit pad te bewandelen, streven deelnemers een tweeledig moreel doel na; aandacht besteden aan hun eigen spirituele en intellectuele groei en bijdragen aan de transformatie van de samenleving.
- Vooruitgang op dit pad brengt de ontwikkeling van een aantal capaciteiten met zich mee die begrip en kennis, spirituele kwaliteiten en prijszenswaardige houdingen vereisen, evenals een groot aantal vaardigheden en bekwaamheden.
- De boeken van het Ruhi-instituut putten uit twee bronnen van kennis: de leringen van het Bahá'í-geloof en de zich opstapelende ervaring van de wereldwijde Bahá'í-gemeenschap in het bevorderen van materiële en spirituele beschaving.
- Het is Bahá'u'lláh's visie op het individu dat we kunnen worden en op de beschaving die we kunnen opbouwen die het Instituut inspireert, en er wordt van uitgegaan dat alle deelnemers, ongeacht hun achtergrond, openstaan voor het omarmen van deze visie, die in elk hoofdstuk van elk boek expliciet is.
- Het bewandelen van het pad van dienstbaarheid dat door de instituutscursussen wordt geopend, vereist een steeds dieper begrip van Bahá'u'lláh's leringen, welke in de materialen op ondubbelzinnige wijze worden uiteengezet.
- Het eerste hoofdstuk van Boek 1 behandelt de kwestie van begrip, die centraal staat in alle cursussen van het Instituut.
- Van de deelnemers wordt in eerste instantie verwacht dat ze de onmiddellijke betekenis van passages uit de Geschriften begrijpen. Op basis daarvan worden ze dan geholpen om te zien hoe de ideeën die erin staan concreet tot uitdrukking komen, voordat ze, door enkele implicaties ervan te overwegen, hun begrip verder ontwikkelen.
- Het vermogen om de aandacht te richten op de onmiddellijke en expliciete betekenis van passages uit de Geschriften draagt bij aan het scheppen van eenheid in bahá'í-gemeenschappen.
- Lange discussies over de betekenis van enkele woorden buiten de context van het bestudeerde materiaal kunnen contraproductief zijn.
- In de studie van elke cursus moet een ritme van vooruitgang worden vastgesteld.
- Studiegroepen moeten enerzijds een oppervlakkige aanpak vermijden waarbij de oefeningen niet zorgvuldig worden geanalyseerd, en anderzijds het langdurig bespreken van een idee dat afleidt van het hoofddoel van het hoofdstuk.

- Sommige vragen kunnen niet op een eenduidige manier beantwoord worden en zijn enkel bedoeld om het bewustzijn over een onderwerp te verhogen.

- ---

- ---

- ---

- ---

PARAGRAAF 32

Een andere activiteit die in de bijeenkomsten van begeleiders wordt ondernomen, is een bespreking van één of meerdere hoofdstukken van een boek, waarbij de inhoud in het licht van de ervaring wordt bekeken en specifieke passages en oefeningen worden besproken. Om het soort consultatie te illustreren waarmee je tijdens deze bijeenkomsten te maken krijgt, zullen we je in deze en de volgende drie paragrafen een paar denkbeeldige gesprekken voorstellen tussen een persoon met veel ervaring en een groep begeleiders die samen over de inhoud van Boek 1, *Bespiegelingen over het Leven van de Geest*, overleggen in de gebruikelijke sfeer van vriendschap, nederigheid en leren. Elk gesprek wordt gevolgd door een of twee oefeningen die je kunt uitvoeren. Op deze pagina's verwijzen 'A', 'B' en 'C' naar drie begeleiders die aan de bijeenkomst deelnemen en 'M' naar de coördinator van de hoofdreeks. Ze bespreken de oefeningen in paragraaf 2 van het eerste hoofdstuk. Het is handig als je nu naar die paragraaf gaat.

A: Ik wil graag zeggen dat een van de opmerkingen in "Enkele gedachten voor de leerkringbegeleider" me erg heeft geholpen. Het heeft te maken met de stelling in oefening 3: "Er zijn zo weinig goede mensen op de wereld dat hun daden geen enkele invloed hebben." Iedereen in de groep waarvoor ik als leerkringbegeleider diende, zei terecht dat de stelling onjuist was. Toen ik ze vroeg waarom, gaven ze veel redenen, die allemaal goed waren. Maar uiteindelijk moest ik ze vragen om naar het eerste citaat van de vorige paragraaf te kijken en de stelling in die balans te beoordelen. Toen realiseerde iedereen zich dat de zin in tegenspraak was met de woorden van Bahá'u'lláh. Dit besef bracht vertrouwen en opwindende in de groep.

B: Maar zulke duidelijke antwoorden voor alle oefeningen zijn niet te vinden in de citaten. Neem de volgende stelling in dezelfde oefening: "Iets is juist als het overeenstemt met de mening van anderen." Geen van de voorgaande citaten gaat hier expliciet op in. Iedereen zegt meestal dat de stelling onjuist is. Moet je het antwoord gewoon accepteren of is er enige discussie nodig?

M: Dit is iets wat je moet beslissen naargelang de omstandigheden van de groep. Ik ken groepen waarin een kleine discussie over de implicaties van deze stelling het begrip van de deelnemers heeft verdiept. Het is waar dat Gods onderricht bepaalt wat goed en wat fout is, maar we moeten ook luisteren naar de ideeën en meningen van mensen. Maar hoeveel belang we aan deze meningen moeten hechten en in

hoeverre we ons erdoor moeten laten beïnvloeden, zijn zaken die reflectie verdienen.

C: *In oefening 5 van deze paragraaf worden situaties onderzocht waarin de woorden van mensen afwijken van hun daden. De directe antwoorden zijn gemakkelijk, en ik denk dat dat ook de bedoeling is. Maar het lijkt me dat er een doel achter deze oefening zit. Soms kunnen we vervallen in de gewoonte om mensen te vertellen wat ze wel en niet moeten doen: Drink niet. Wees kuis. Lieg niet. Ik zie dat de boeken van het Ruhi-instituut proberen te vermijden om mensen de les te lezen. Ze helpen mensen na te denken en morele beslissingen te nemen. In het geval van deze oefening had het een diepgaand effect op de leden van de groep waarmee ik aan het studeren was, wanneer ze zich realiseerden dat ze, door op een bepaalde manier te handelen, zich onder degenen zouden bevinden wier “woorden verschillen van hun daden” – waar Bahá’u’lláh ons zo sterk voor gewaarschuwd heeft. En ik genoot van de oefening omdat we op een afstandelijke manier konden praten over de wijsheid van bepaalde morele wetten en principes, terwijl we de waardigheid van de deelnemers respecteerden.*

M: *Je hebt een goed punt gemaakt. Dit is een geval waarin de oefening bedrieglijk gemakkelijk is. Het stelt de norm, zonder dat expliciet te zeggen. In plaats daarvan stelt het de deelnemers zelf in staat om tot een zeker begrip van morele wetten en principes te komen. Je hebt waarschijnlijk gemerkt dat de vijf vragen die op deze oefening volgen een soortgelijk effect hebben, hoewel ze niet zo eenvoudig zijn. Het is meestal een goed idee om de deelnemers hierover te laten overleggen. Natuurlijk wil je niet dat de consultatie te veel richtingen uitgaat, maar de deelnemers moeten de kans krijgen om na te denken over moreel gedrag. Ze moeten zich er ook van bewust worden dat hun daden invloed hebben op de wereld en het welzijn van de mensheid en ze moeten inzien dat ze verantwoordelijk zijn voor hun daden.*

1. Denk aan de opmerking van leerkringbegeleider ‘B’ hierboven. Niet in alle gevallen kunnen antwoorden op de vragen in de oefeningen gevonden worden door simpelweg de citaten in het materiaal te lezen. Zoals je weet, zijn sommige oefeningen bedoeld om de deelnemers te helpen nadenken over de concrete uitdrukking van passages uit de Geschriften in het dagelijks leven. De studie van de Openbaring moet leiden tot een gezamenlijke inspanning om de leringen toe te passen, wat vraagt om nadenken, consultatie en het analyseren van iemands begrip in het licht van ervaring. Als dit proces niet goed begrepen wordt, kunnen er ongezonde eigenschappen verschijnen in een individu of zelfs in een gemeenschap. Als iemand bijvoorbeeld voortdurend uit de ‘teksten’ citeert, elke andere bron van kennis negeert en weigert om enige geloofwaardigheid te hechten aan opgebouwde ervaring, dan zal hij of zij de neiging hebben om bekrompen te zijn. Aan de andere kant valt iemand die te veel belang hecht aan ervaring en menselijke meningen en het gezag van de heilige Tekst devalueert, ten prooi aan het soort relativisme volgens welke alles een kwestie van cultuur of persoonlijke voorkeur is. Bespreek met de leden van je groep hoe beide standpunten kunnen leiden tot bijgeloof, intolerantie, fanatisme en slordigheid.

-
-
2. Het antwoord dat leerkringbegeleider ‘B’ kreeg van ‘M’, die optreedt als coördinator voor de hoofdreeks, verdient enige reflectie. Het is misschien niet voldoende als de deelnemers de stelling “Iets is juist als het overeenstemt met de mening van anderen” gewoon als onjuist markeren. Het kan nodig zijn om bijvoorbeeld met ze te praten over het belang ervan om te luisteren naar mensen met relevante ervaring en om wijze raad te vragen over veel zaken waar we in het leven mee te maken krijgen. Om zo’n gesprek te vergemakkelijken, moet je natuurlijk over deze zaak nadenken in het licht van je kennis van de geschriften. Over welke van de volgende zaken moet men volgens jou advies inwinnen?

_____ Toekomstige studies

_____ Hoe de juiste aandacht te geven aan studie en dienstbaarheid aan het Geloof

_____ Of men het Geloof moet dienen of niet

_____ De betekenis van een droom die men heeft gehad

_____ De toepassing van een van de geloofswetten op een situatie

_____ Of men al dan niet de wetten van het Geloof moet gehoorzamen

_____ Hoe men zijn kinderen moet opvoeden

_____ Of iemand al dan niet vergeven moet worden voor wat hij of zij verkeerd heeft gedaan

_____ Het al dan niet helpen van iemand die hulp nodig heeft

_____ De behandeling van een lichamelijke ziekte

_____ Een probleem dat iemand heeft met een vriend

_____ Het al dan niet geven van een zware verantwoordelijkheid aan een persoon die men niet goed kent

3. Het zou nuttig zijn om na te denken over de opmerkingen van leerkringbegeleider ‘C’ en de opmerkingen van de coördinator die volgen. Als je een idee probeert over te brengen, hebben we vaak de gewoonte om tegen mensen te ‘preken’. Maar deze aanpak levert zelden de gewenste resultaten op. Kijk maar naar de oefening die ‘C’ besprak. Na afloop van de oefening zou een leerkringbegeleider de deelnemers een lijst kunnen laten maken van dingen die ze niet zouden moeten doen en vervolgens met hen in detail kunnen praten over het belang van correct gedrag, waarbij hij in het gesprek de nadelige gevolgen van ongehoorzaamheid aan morele wetten introduceert. Leg uit waarom een dergelijke aanpak niet effectief of aan te raden is.

PARAGRAAF 33

Laten we terugkeren naar het denkbeeldige gesprek tussen de deelnemers aan de bijeenkomst voor begeleiders. Ze bespreken nu de resterende hoofdstukken van het eerste hoofdstuk van Boek 1.

- A: Ik had wat moeite met de vierde vraag van paragraaf 4 toen ik die met een groep doornam. De deelnemers hadden heel verschillende ideeën over de vraag of het mogelijk is om tegen jezelf te liegen en het was moeilijk om consensus te bereiken.*
- M: Er zijn veel vragen in de verschillende hoofdstukken die het denken en de consultatie moeten stimuleren. De vragen in kwestie zijn te complex om onmiddellijk op te lossen en dezelfde persoon kan zijn of haar mening over het onderwerp in de loop der jaren vaak veranderen. Het antwoord op de vraag die je noemt is toevallig positief: Het is mogelijk om tegen jezelf te liegen en veel mensen doen dat ook. Er zijn echter mensen die denken dat iemand uiteindelijk weet dat hij of zij liegt. Dit is geen kwestie die gemakkelijk kan worden opgelost. Wat we wel kunnen doen, is voorbeelden geven van bepaalde situaties en onze groepen vragen om te beslissen of elk van die situaties een geval van liegen tegen zichzelf is of niet. We moeten dan luisteren naar alle redenen die voor de antwoorden worden gegeven en tevreden zijn dat de vraag is besproken en dat iedereen verder is gekomen in zijn of haar begrip. De vraag wordt immers gesteld op het niveau van gedrag en niet in filosofische zin.*
- C: Misschien loop ik te hard van stapel, maar ik wil graag een ervaring met jullie delen en daarna een vraag stellen. In onze groep kreeg ik het gevoel dat iedereen zich haastte bij oefening 4 van paragraaf 8, waarin we moeten beslissen of een uitspraak waar is of niet. Daarom stelde ik voor om even te stoppen en te praten over de discipline die nodig is om roddelen te overwinnen – het onderwerp van die oefening. De discussie was fascinerend. We realiseerden ons dat roddelen in feite een sociale gewoonte is; het maakt deel uit van onze cultuur. Vervolgens bedachten we een aantal praktische stappen die ons zouden helpen om roddelen te vermijden. Dit gesprek duurde ongeveer vijftien minuten. Daarna gingen we verder met de oefening, die naar mijn mening met meer begrip werd uitgevoerd. Vindt je dat ik terecht om een dergelijke discussie heb gevraagd?*
- M: Ik denk dat je volkomen gelijk had. Je maakte gebruik van de flexibiliteit die een belangrijk kenmerk is van de materialen om het begrip te vergroten. We weten natuurlijk allemaal dat dit soort oefeningen niet hetzelfde zijn als de oefeningen die leerlingen op school krijgen. Oefeningen waarbij we moeten beslissen welke uitspraken waar zijn, brengen vaak subtiliteiten naar voren en verduidelijken de implicaties van woorden en handelingen.*
- A: Ik wou dat ik had gedaan wat jij deed toen onze groep dat hoofdstuk bestudeerde. Afgaande op enkele gevallen van onenigheid die we recentelijk hebben gehad, beseffen we niet volledig hoeveel schade roddelen kan aanrichten in een groep vrienden.*
- B: Er is iets met mij gebeurd dat je wellicht interesseert. Toen ik dit hoofdstuk voor het eerst bestudeerde, realiseerde ik me dat het soms nodig is om mensen voorbeelden te geven van gedrag dat in strijd is met de leringen, om hen aan te zetten tot nadenken over de juiste toepassing ervan. Dus toen de groep waarvoor ik nu als begeleider dien bij oefening 2 van paragraaf 6 kwam, waarin de deelnemers, zoals je weet, verschillende zinnen moeten bekijken en beslissen of ze*

voortkomen uit een “aangename spraak”, heb ik zelf een paar uitspraken voorbereid. Een van de deelnemers heeft een nogal scherpe tong, en ik dacht dat als ik een paar zinnen die hij vaak gebruikt aan de oefening zou toevoegen, hij zich bewust zou worden van zijn eigen slechte gewoonte. Nou, ik heb hem echt gekwetst. Toen ik de eerste zin voorlas, viel er een ongemakkelijke stilte over de groep en zag ik dat hij me verbaasd aankeek. Plotseling besepte ik dat ik zelf onvriendelijk was geweest en voelde ik me vreselijk. Dat is iets wat ik nooit meer zal doen.

M: Oefeningen waarin negatieve situaties worden beschreven, zijn alleen nuttig als ze op een objectieve manier kunnen worden bekeken, wat onmogelijk is wanneer ze met een beschuldigende vinger naar iemand wijzen. Nu wil ik nog één laatste punt onder jullie aandacht brengen voordat we onze bespreking van het eerste hoofdstuk afronden. Het is belangrijk om het laatste gedeelte over het dagelijks lezen uit de Geschriften niet over te slaan. Je zult dit moeten bespreken wanneer je het met een groep bestudeert en, indien nodig, de deelnemers zelfs helpen bij het kiezen van passages die zij gedurende enige tijd ‘s ochtends en ‘s avonds kunnen lezen. Zorg er daarom voor dat ze allemaal ten minste één exemplaar van “De Verborgene Woorden” hebben. Als dat niet het geval is, moet je ervoor zorgen dat ze er een kunnen aanschaffen. In volgende bijeenkomsten van de studiekering kun je dan degenen die dat willen vragen om enkele passages die ze hebben gelezen met de anderen te delen.

1. In reactie op de opmerkingen van ‘A’ over de vierde vraag in paragraaf 4 legt de coördinator uit dat dit een van de vele vragen is die in de cursussen worden gesteld om het denken en consultatie te stimuleren, en dat begeleiders niet moeten streven naar consensus over dergelijke kwesties, maar zich moeten beperken tot het helpen van deelnemers om hun begrip te vergroten. Met dit in gedachten stelt de coördinator voor dat het in dit specifieke geval vaak nuttig is als een begeleider voorbeelden van bepaalde situaties geeft en de groep vraagt om te beslissen of elk voorbeeld een geval van zelfbedrog is of niet. Probeer enkele voorbeelden te bedenken die je aan de leden van een leerkring zou kunnen voorleggen om hen aan het denken te zetten.

2. Zoals coördinator ‘M’ al zei, zijn de oefeningen in het materiaal van het Ruhi-instituut, waarbij deelnemers gevraagd wordt om de juiste uitspraken te kiezen, anders dan de meerkeuzevragen op schooltoetsen, die vaak mechanisch beantwoord kunnen worden. Ze zijn bedoeld om de deelnemers door een reeks gedachten te leiden of hen te helpen een concept vanuit verschillende invalshoeken te bekijken. Het wordt aanbevolen om vandaag met je groep de oefeningen van dit type in het eerste hoofdstuk van Boek 1 door te nemen en te bespreken hoe ze worden gebruikt om het begrip te vergroten.

PARAGRAAF 34

Nadat je hebt nagedacht over de opmerkingen van een groep begeleiders en een instituutskoördinator over de inhoud van het eerste hoofdstuk van Boek 1, lees dan het onderstaande gesprek over het tweede hoofdstuk, “Gebed”.

- A: *De groep waarmee ik werkte, stond te popelen om aan het tweede hoofdstuk te beginnen. Ze waren blij met de kans om langere passages te bestuderen en na te denken over de betekenis van gebed. Het was heel logisch dat ze meteen aan het begin kennis maakten met de begrippen ‘pad van dienstbaarheid’ en ‘tweevoudig moreel doel’. Dit hielp hen inzicht te krijgen in de nauwe relatie tussen gebed en dienstbaarheid terwijl ze paragraaf voor paragraaf verder kwamen. We behandelden de vier citaten in paragraaf 1 en de bijbehorende vragen op dezelfde manier als in het eerste hoofdstuk. Ze begrepen snel de directe betekenis van de passages en zagen meteen het tweeledig moreel doel dat eraan ten grondslag lag. Toen we bij oefening 5 kwamen, was het nodig om even stil te staan en de uitspraken te onderzoeken in het licht van de citaten. Sommige deelnemers hadden bijvoorbeeld moeite met de uitspraak: “Als je altijd anderen helpt, verlies je uiteindelijk je eigen doelen uit het oog.” Door de discussie werd iedereen duidelijk dat ‘dienstbaarheid aan anderen’ en ‘persoonlijke doelen’ alleen met elkaar in tegenspraak zijn als doelen worden gedefinieerd in termen die egocentrisch zijn. Het werd hen duidelijk dat wanneer onze intenties zuiver zijn, we onszelf nobele doelen stellen om anderen te dienen en dat wanneer we erkennen dat het doel waarvoor we in het leven zijn geroepen, is om te werken aan de verbetering van de wereld, het nastreven van onze persoonlijke ontwikkeling, zowel spiritueel als intellectueel, onlosmakelijk verbonden is met onze bijdrage aan de vooruitgang van de samenleving.*
- B: *We deden hetzelfde met de uitspraken in onze groep. Ik zorgde er natuurlijk voor dat de discussie niet te lang duurde en dat we ons concentreerden op het doel van de oefening. Veel mensen geloven tegenwoordig bijvoorbeeld in de uitspraak “Je bent zelf je beste vriend”. We moesten de implicaties daarvan onderzoeken in de context van Gods genade – hoe een zuiver hart de ontvanger is van Zijn gaven, zoals vermeld in het laatste citaat in dat gedeelte. De deelnemers kwamen vanzelf tot de conclusie dat God onze ware Vriend is.*
- C: *Bij het bestuderen van de passage uit de Verborgen Woorden die in paragraaf 2 wordt geciteerd, hebben we een diepgaande discussie gevoerd over wat het betekent dat we “rijk” zijn geschapen, waarbij we ons realiseerden dat het niet materiële bezittingen zijn die ons rijk maken, maar het vermogen om spirituele kwaliteiten zoals nederigheid, oprechtheid en vrijgevigheid te tonen. Vervolgens konden we dit idee in verband brengen met de eigenschappen van een hart dat gereinigd is “met liefde en verwijdering van alles behalve God” en nadenken over hoe het, in onze pogingen om ons hart te zuiveren van alles behalve Hem, natuurlijk is om “verlichting” te zoeken bij de bron van alle kennis, onze Schepper, onze ware Vriend. Onze discussie hielp ons ook meer inzicht te krijgen in de aard van onze relatie met God als een relatie van liefde, wat de weg vrijmaakte voor onze overwegingen in paragraaf 3, waarin de vraag wordt gesteld: “Waarom bidden wij?”*
- M: *Het lijkt erop dat de deelnemers met wie je het hoofdstuk hebt bestudeerd, diep hebben nagedacht over de Geschriften die in deze eerste hoofdstukken worden geciteerd, en dat de oefeningen een rijke discussie hebben op gang gebracht en hun begrip van de behandelde concepten hebben vergroot.*

- C: *Wat betreft de oefeningen merkte ik dat de deelnemers graag de oefeningen deden waarin naar de betekenis van specifieke woorden werd gevraagd, zoals “zing”, “reciteren”, “verspreiden” en “verplicht”. We hebben verschillende zinnen met elk woord gemaakt om ervoor te zorgen dat de betekenis duidelijk was en hebben een of twee keer het woordenboek gebruikt.*
- M: *Ik vind dat je het prima hebt gedaan. Zoals beschreven in het gedeelte “Enkele gedachten voor de begeleider”, is er geen regel die verbiedt om af en toe een woordenboek te gebruiken. Het is alleen zo dat woorden in hun context moeten worden begrepen, vooral als het gaat om passages uit de Geschriften. Anders kan de discussie over de betekenis van een enkel woord of van twee vergelijkbare woorden en wat ze van elkaar onderscheidt, te ver worden doorgevoerd. Soms, wanneer mensen een citaat woord voor woord proberen te bekijken, wordt het grotere doel, namelijk het begrijpen van de betekenis van de passage, uit het oog verloren. Zo zijn bijvoorbeeld in paragraaf 6 van het hoofdstuk over gebed de vragen over de betekenis van de woorden “zing”, “reciteren” en “verspreiden” bedoeld om de deelnemers te laten focussen op bepaalde concepten in de geciteerde passage; het zijn geen woordenschatoefeningen.*
- B: *Er is nog een ander soort oefening die in paragraaf 2 van het hoofdstuk wordt geïntroduceerd en die de leden van de leerkring die ik eerder noemde zeer effectief vonden. Het is een oefening waarbij de deelnemers gevraagd wordt de lege plekken in zinnen in te vullen op basis van een passage uit de Geschriften.*
- C: *Ik heb gemerkt dat dit een techniek is die in de verschillende hoofdstukken van de boeken wordt gebruikt. Het helpt de deelnemers om over een passage na te denken door hen te laten focussen op bepaalde sleutelwoorden.*
- M: *Nu we het doel van enkele oefeningen hebben besproken, gaan we terug naar een ander belangrijk concept in dit hoofdstuk. Hoe reageerden de deelnemers op het concept van de “toestand van gebed” dat in paragraaf 5 werd geïntroduceerd?*
- B: *Veel van de deelnemers die samen met mij dit hoofdstuk volgden, hadden nog nooit op die manier over bidden nagedacht. Net als ik toen ik dit hoofdstuk voor het eerst volgde, hadden zij bidden alleen gezien als iets wat je doet, niet als een toestand die je nastreeft. Dus pauzeerden we even en bespraken we dat idee voordat we verder gingen met het volgende deel.*
- C: *Ik had een soortgelijke ervaring met paragraaf 8, waarin de discussie over het doel van gebed die in paragraaf 3 begint, verder wordt uitgewerkt. Voor een paar deelnemers was het idee om ons in overeenstemming te brengen met de wil van God nieuw. In eerste instantie was het voor hen niet duidelijk hoe we tot God kunnen bidden, Hem kunnen vragen om in onze behoeften te voorzien en tegelijkertijd tevreden kunnen zijn met wat Hij wil. Maar nadat we meer hadden nagedacht over het citaat van ‘Abdu’l-Bahá, konden we enkele spirituele inzichten verwerven in deze kwestie.*
- M: *Al deze concepten zijn belangrijk om te onderzoeken. Helaas, naarmate het religieuze gevoel in de wereld aan diepgang verliest, bidden steeds meer mensen niet meer of beschouwen ze bidden als een ritueel. Er is ook een tendens om alleen te bidden wanneer men in een crisis verkeert. Daarom is het essentieel om na te denken over zulke belangrijke concepten met betrekking tot gebed voor diegenen die een leven zoeken dat gericht is op God en op dienstbaarheid op Zijn pad. In die zin is wat we aan het begin van onze reflectie zeiden, over hoe de studie van dit*

hoofdstuk inzicht geeft in de intieme relatie tussen dienstbaarheid en gebed, bijzonder betekenisvol. Aan het einde van het hoofdstuk moeten de deelnemers zich meer bewust zijn geworden van deze relatie: hoe echt gebed het hart zuivert, waardoor het ontvankelijk wordt voor kennis en hemelse eigenschappen, en hoe onbaatzuchtige daden van dienstbaarheid het individu in staat stellen om deze eigenschappen aan te boren om bij te dragen aan de vooruitgang van de Zaak en de verheffing van de mensheid. Gebed versterkt de ijver om God te dienen, en dienstbaarheid wakkert het vuur aan dat ontstaat op momenten van smeekbeden tot Hem – een vuur dat de sluiers wegbrandt die ons afschermen van Zijn schoonheid.

A: Ik heb een vraag over paragraaf 7. Daar wordt de deelnemers gevraagd om twee passages uit het hoofd te leren, die eigenlijk uit het lange verplichte gebed komen. Had ik ze moeten aanmoedigen om het hele gebed uit het hoofd te leren?

M: Zoals zoveel andere dingen hangt dit af van de deelnemers. Sommigen zullen net begonnen zijn met het aanleren van de gewoonte om elke dag te bidden, dus het uit het hoofd leren van de twee voorgestelde passages zal voldoende zijn. Later kunnen ze het hele gebed leren. Natuurlijk zijn er ook mensen die het lange verplichte gebed al uit hun hoofd kennen. Hoe dan ook, ik heb het gevoel dat het voor ons als begeleiders van de cursus een goed idee zou zijn om het allemaal uit ons hoofd te leren, als we dat nog niet gedaan hebben.

1. Stel dat de leden van een leerkring tijdens het bestuderen van paragraaf 8 moeite hebben met de concepten die hierboven onder ‘C’ worden genoemd. Hoe zou je hen dan helpen inzicht te krijgen in de dynamiek van het gebed? Welke vragen op basis van de drie citaten in dat hoofdstuk zou je hen kunnen stellen om hun begrip van de relevante concepten te vergroten?

2. We hebben het al meerdere malen gehad over het belang van memoriseren, ook in dit hoofdstuk. Inmiddels heb je zelf al veel passages uit je hoofd geleerd en weet je hoe waardevol het is om te kunnen putten uit de kracht van het Scheppende Woord, of dat nu is tijdens momenten van persoonlijke reflectie, in moeilijke tijden of bij het onderrichten van de Zaak. Veel van de ervaring die je hebt opgedaan, zal je nu van pas komen bij het werken met de leden van een leerkring. Op dit moment is het de moeite waard om te onderzoeken hoe je hen kunt aanmoedigen om zich in te spannen om passages uit de Geschriften uit het hoofd te leren. Nadat je dat hebt gedaan, kun je misschien de volgende korte passage uit je hoofd leren:

“...en God zal elke ziel van een gelovige die Zijn woorden uit het hoofd leert met Zijn liefde doen vullen...”¹²

PARAGRAAF 35

Het derde hoofdstuk van Boek 1, “Leven en Dood”, kan een bijzondere uitdaging vormen voor zowel deelnemers als begeleiders. Laten we eens kijken hoe een groep begeleiders dit hoofdstuk zou kunnen bespreken. Je kunt nu naar dat hoofdstuk gaan.

A: Hoewel het moeilijk was om als begeleider voor deze cursus te dienen, vond ik het de moeite waard. Ik begrijp nu wat er bedoeld wordt met de uitspraak in het gedeelte “Enkele gedachten voor de begeleider” dat de relatie tussen de begeleider en de andere deelnemers niet die van leraar en leerling is, maar dat iedereen bewust betrokken is bij een proces waarin iedereen wil leren. Ik heb zoveel inzichten opgedaan door de materialen samen met de groep te bestuderen. Ik had bijvoorbeeld gedacht dat de oefeningen in de derde paragraaf vrij eenvoudig waren, dus ik was verrast toen een paar deelnemers de stelling in oefening 2 dat “het leven bestaat uit de dingen die ons elke dag overkomen” als ‘waar’ markeerden. En toen we in de volgende paragraaf bij een soortgelijke oefening kwamen, markeerden een paar van dezelfde deelnemers de stellingen “de dood is het einde van het leven” en “het leven eindigt met de dood” als waar. Ik besepte dat we dit thema wat verder moesten bespreken. Sommige opmerkingen die tijdens onze consultaties werden gemaakt, waren erg interessant en zorgden voor meer duidelijkheid bij de deelnemers.

B: Ik ontdekte ook dat deze oefeningen ons echt hielpen om ideeën goed te overdenken. In paragraaf 9 markeerden veel deelnemers de stelling “Het ware leven begint als men sterft en naar het goddelijke Koninkrijk gaat” als waar. Toen kwamen ze bij de volgende stelling: “Het ware leven begint in deze wereld en gaat door na de lichamelijke dood”, en realiseerden ze zich dat, als die stelling waar was, de bovenstaande stelling niet zo eenvoudig was als ze hadden gedacht. Ik zag dat iedereen diep nadacht over de aard van de ziel. Aan het einde van dat deel moesten we die dag stoppen en misschien was het mijn verbeelding, maar ik merkte een verandering bij iedereen toen we elkaar de week daarop weer ontmoetten.

A: Het hoofdstuk hielp de deelnemers in onze groep om een beter begrip te krijgen van de krachten van de menselijke geest. Met name de eerste paar hoofdstukken hielpen bepaalde misvattingen over de ziel weg te nemen, omdat ze ingingen op diepgaande spirituele waarheden: dat de ziel het lichaam niet binnengaat of verlaat; dat ze weliswaar lichamelijke instrumenten gebruikt om waar te nemen en invloed uit te oefenen, maar ook zonder dergelijke instrumenten kan handelen; en dat de metafoor van de spiegel en het licht haar relatie met het lichaam het beste beschrijft. De spiegel weerkaatst het licht, maar het licht blijft schijnen, zelfs als de spiegel bedekt is met stof of gebroken is.

M: De reden dat mensen dit hoofdstuk inspirerend vinden, is juist omdat ze zoveel vragen oproept over het leven van de ziel in deze en de volgende werelden van God. Met betrekking tot het leiden van een leven dat wordt bepaald door de bahá’í-leringen, zou ‘Abdu’l-Bahá hebben gezegd dat het eerste wat men moet doen, is een dorst naar spiritualiteit verwerven. Om deze dorst te verwerven, heeft hij aanbevolen om te mediteren over het leven na de dood.

C: Toen we paragraaf 12 bestudeerden, hadden we een zeer interessante discussie over de vraag: “Waarom zou een ziel zijn hemelse verblijf willen verruilen voor het stof van deze wereld?” Een lid van de groep bracht naar voren dat spiritualiteit niet iets is dat men eenmaal voor altijd bereikt en dat men altijd moet werken aan het beheersen van zijn lagere natuur. “Er is altijd iets dat ons naar beneden

probeert te trekken”, stelde ze. Dit zette een andere deelnemer ertoe aan om de kwestie van het verlangen ter sprake te brengen. Zij stelde dat het in de aard van het menselijk hart ligt om te verlangen en dat we ons moeten ontdoen van ijdele verlangens. Vervolgens bespraken we de aard van verlangen. We spraken over het feit dat sommige verlangens goede verlangens zijn, bijvoorbeeld het verlangen om hard te werken om je materiële omstandigheden te verbeteren. Maar we besloten dat zelfs deze verlangens bepaalde grenzen moeten hebben. Als iemand zo hard werkt om zijn materiële welzijn te verbeteren dat dit zijn dienstbaarheid aan de Zaak en de mensheid in de weg staat, is het verlangen in iets anders veranderd, misschien wel hebzucht. Toen vroeg iemand: “Hoe zit het met het verlangen om God te behagen?” En we realiseerden ons dat er verlangens zijn die we niet moeten proberen te beperken. We besloten dat hoe sterker spirituele verlangens worden, hoe meer ze onze ijdele verlangens beheersen en op hun plaats houden.

A: Wat je zei over verlangen doet me denken aan een ander deel van het hoofdstuk, waar ik wat moeite mee had. In paragraaf 18 wordt de deelnemers gevraagd om een aantal “ijdele verbeeldingen” te noemen. Om wat voor reden dan ook hadden de leden van onze groep moeite om er een paar te bedenken. Ik was er gewoon vanuit gegaan dat ze er wel een paar zouden bedenken, dus ik had me niet van tevoren voorbereid. Het was een beetje ongemakkelijk.

M: Het is niet erg om af en toe zulke ongemakkelijke momenten te hebben. Je moet je niet laten ontmoedigen. Dat is wat ‘ervaring opdoen’ betekent. Nu je je ervaring met ons hebt gedeeld, beseffen we allemaal dat het een goed idee is om een korte lijst met “ijdele verbeeldingen” bij de hand te hebben, voor het geval we in een soortgelijke situatie terechtkomen.

B: Ik wil ook graag iets vertellen over de discussie in paragraaf 19 onder de vrienden met wie ik het boek heb bestudeerd. Het was voor hen verhelderend om te lezen wat ‘Abdu’l-Bahá zegt over het effect van gebed op de vooruitgang van zielen die zijn overgegaan. De gedachte dat ze hun dierbaren in de andere wereld konden helpen, bracht veel troost en vreugde bij twee deelnemers die onlangs een verlies hadden geleden.

1. In bovenstaande uitwisseling suggereert de coördinator voor de studie van de hoofdreeds dat het een goed idee kan zijn voor begeleiders om vooraf een korte lijst met voorbeelden van “ijdele verbeeldingen” op te stellen om deelnemers te helpen bij het uitvoeren van een oefening in paragraaf 18. Het kan de moeite waard zijn om die paragraaf te bekijken en zo’n lijst op te stellen in de ruimte hieronder.

2. Er zijn ongetwijfeld nog andere oefeningen in het hoofdstuk die voor deelnemers een uitdaging kunnen vormen. Je kunt er hier enkele opsommen:

PARAGRAAF 36

We zijn dit hoofdstuk begonnen met een korte blik op motivatie, waarbij we een paar primaire bronnen hebben onderzocht, waaronder dorst naar kennis en aantrekkingskracht voor schoonheid. Dit leidde ons op natuurlijke wijze naar een discussie over participatie. Vervolgens onderzochten we de dynamiek tussen lesgeven en leren die de cursussen van het Ruhi-instituut nastreven en enkele concepten en principes die deze cursussen vormgeven. Dit opende de weg voor ons om de drie centrale elementen van het educatieve systeem van het Instituut te bekijken: de hoofdreeks van cursussen, de leerkring en de begeleider. We hebben al gezegd dat de studie van Boek 7 je op een pad zet waarop je steeds meer de capaciteit ontwikkelt die nodig is om groep na groep door de cursussen te leiden. Je zult je capaciteiten om als begeleider te dienen blijven vergroten door deze voortdurende ervaring en door je deelname aan periodieke reflectiebijeenkomsten voor begeleiders. Je hebt nu een indruk gekregen van wat deze bijeenkomsten inhouden. We hopen dat je op dit moment enthousiast bent om dit veld van dienstbaarheid te betreden. Andere meer ervaren begeleiders in je gemeenschap of de clustercoördinator voor de studie van de hoofdreeks staan klaar om je te helpen.

Laten we in deze laatste paragrafen van de gelegenheid gebruik maken om ons een voorstelling te maken van de effecten die we kunnen verwachten wanneer een groeiend aantal vrienden in een dorp of buurt betrokken raakt bij de studie van de cursussen en de daden van dienstbaarheid die ze aanbevelen. Je weet dat er drie deelnemers zijn aan de opbouw van een nieuwe beschaving: het individu, de gemeenschap en de instellingen. Verderop in de hoofdreeks zullen we de bijdrage van het educatieve proces aan de ontwikkeling van elk van hen onderzoeken. Laten we nu eens kijken naar het individu en de effecten op de deelnemers aan een leerkring. Verwijzend naar de “onbedwingbare beweging” die dit proces binnen een bevolking in gang poogt te zetten, schrijft het Universele Huis van Gerechtigheid:

“Wat dringend noodzakelijk is, is dat de kwaliteit van het leerproces dat op het niveau van de leerkring vorm krijgt het volgende jaar aanmerkelijk toeneemt zodat het potentieel van plaatselijke bevolkingen om een dergelijke dynamiek te scheppen gerealiseerd wordt. Veel zal afhangen van hen die hierin als begeleiders dienen. Aan hen is de uitdaging de omgeving te scheppen die in de cursussen van het instituut is voorzien, een omgeving die bevorderlijk is voor de geestelijke bekrachtiging van mensen die zichzelf zullen gaan zien als actieve instrumenten voor hun eigen leerproces, als voorvechters van een constante inspanning om kennis toe te passen teneinde persoonlijke en gemeenschappelijke transformatie te verwezenlijken.”¹³

Hieronder staan enkele kenmerken die een educatief proces dat moreel en spiritueel bekrachtigend is, in het individu cultiveert. Voeg er nog een paar aan de lijst toe.

- Rechtschapenheid van gedrag
- Vertrouwen op God
- Overvloedige vreugde en een stralend hart
- Vrijgevigheid van de ziel, zuiverheid van het hart en helderheid van geest
- Een steeds dieper begrip van de leiding die in de Openbaring van Bahá'u'lláh is vastgelegd
- Een groeiende dorst naar kennis
- Vertrouwen op de transformerende kracht van het Woord van God
- Vrijheid door gehoorzaamheid aan de wetten van Bahá'u'lláh
- Een verlangen om voortreffelijkheid te bereiken, aangewakkerd door aantrekkingskracht voor schoonheid
- Een bewustzijn van de eenheid van de mensheid en een diepe liefde voor de mensheid
- Een sterk gevoel voor geschiedenis en iemands plaats daarin
- Enthousiasme en een vurig verlangen om de Zaak te onderrichten en de mensheid te dienen
- Een houding van leren
- Een verlangen om een tweeledig moreel doel na te streven – aandacht schenken aan de eigen spirituele en intellectuele groei en bijdragen aan de transformatie van de samenleving
- Het vermogen om je wil over te geven aan de Wil van God
- Standvastigheid onder testen en beproevingen
- Toewijding aan het toepassen van de leringen in iemands leven
- Een hoge mate van toewijding aan de spirituele vooruitgang van zijn volk
- Een bewustzijn van de geestelijke krachten waaruit ieder individu kan putten
- Het vermogen om deel te nemen aan actie in de gemeenschap als een vastberaden maar nederige deelnemer
- De capaciteit om bij te dragen aan consensus en overeenstemming door consultatie
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

— _____
— _____

PARAGRAAF 37

De verschillende elementen van de leerkringen waarvoor je als begeleider dienstbaar zal zijn, dragen bij aan de ontwikkeling van de kenmerken die je hebt geïdentificeerd. Hieronder staan verschillende van deze elementen. Schrijf voor elk element een paar zinnen waarin je beschrijft hoe het een of meer van de bovenstaande kenmerken bevordert. In elk geval wordt een voorbeeld gegeven om je te helpen.

1. De sfeer van liefde die in een leerkring doordringt:
 - a. De sfeer van liefde die in een leerkring doordringt, versterkt de liefde van de deelnemers voor de mensheid.
 - b. _____

 - c. _____

2. De geest van gemeenschap die onder de deelnemers aan een leerkring ontstaat:
 - a. De geest van gemeenschap in een leerkring versterkt de inzet van de deelnemers voor de geestelijke vooruitgang van hun volk.
 - b. _____

 - c. _____

3. De omgeving van geestelijke discipline waarin een leerkring samenkomt:
 - a. De omgeving van spirituele discipline waarin een leerkring samenkomt, helpt de deelnemers om vrijheid te bereiken door gehoorzaamheid aan de wetten van Bahá'u'lláh.
 - b. _____

 - c. _____

4. De participatieve benadering van het Ruhi-instituut:
 - a. De participatieve benadering die het Instituut hanteert, wekt het verlangen om een tweeledig moreel doel na te streven: aandacht schenken aan de eigen

spirituele en intellectuele groei en bijdragen aan de transformatie van de samenleving.

b. _____

c. _____

5. Het studieritme dat in elke groep wordt vastgesteld:

a. Het studieritme dat in elke groep wordt vastgesteld, versterkt het vermogen van de leden om deel te nemen aan gemeenschapsacties als een vastberaden maar nederige deelnemer.

b. _____

c. _____

6. De nadruk die wordt gelegd op de studie van de heilige Geschriften:

a. De nadruk op de studie van de heilige Geschriften geeft aanleiding tot vreugde en straling van het hart.

b. _____

c. _____

7. Gebeden en passages uit de Geschriften memoriseren:

a. Het memoriseren van gebeden en passages uit de Geschriften draagt bij aan helderheid van geest.

b. _____

c. _____

8. Oefeningen in het materiaal die zich richten op de directe betekenis van passages uit de Geschriften:

a. Oefeningen die zich richten op de directe betekenis van passages uit de Geschriften vergroten de capaciteit van de deelnemers om consensus te bereiken door consultatie.

- b. _____

- c. _____

9. Oefeningen die deelnemers helpen de concrete uitdrukking van de Geschriften in hun dagelijks leven te zien:
- a. Oefeningen die deelnemers helpen de concrete uitdrukking van de Geschriften in hun dagelijks leven te zien, versterken hun toewijding aan de voortdurende taak om de leringen toe te passen.
- b. _____

- c. _____

10. Oefeningen die inzicht proberen te geven in de implicaties van passages uit de Geschriften:
- a. Oefeningen die inzicht geven in de implicaties van passages uit de Geschriften verdiepen het begrip van de deelnemers van de leiding die in de Openbaring van Bahá'u'lláh ligt besloten.
- b. _____

- c. _____

11. De flexibiliteit die inherent is aan de educatieve benadering van het Ruhi-instituut:
- a. De flexibiliteit die inherent is aan de educatieve benadering draagt bij aan de ontwikkeling van houdingen die essentieel zijn voor een houding van leren.
- b. _____

- c. _____

12. De specifieke daden van dienstbaarheid die leden van een leerkring uitvoeren:
- a. De daden van dienstbaarheid die de leden van een leerkring verrichten, geven uitdrukking aan hun enthousiast en vurig verlangen om de Zaak te onderrichten en de mensheid te dienen.
- b. _____

PARAGRAAF 38

De overwegingen in de vorige twee paragrafen bevestigden vast en zeker je overtuiging dat je, om een effectieve leerkringbegeleider te worden, moet leren om anderen te koesteren en een omgeving binnen een leerkring te creëren die bevorderlijk is voor de morele en spirituele bekrachtiging van de deelnemers. Je moet de kunst van het aanmoedigen leren en de capaciteit ontwikkelen om potentieel te herkennen en vrij te laten. Dit is alleen mogelijk als je jezelf losmaakt van je eigen prestaties en je verheugt in de groei en vooruitgang van je vrienden. Dit zou wel eens het geheim van een uitstekende begeleider kunnen zijn.

We sluiten dit hoofdstuk af met de volgende twee passages uit de geschriften van ‘Abdu’l-Bahá:

“O vrienden, toon uw trouw! O mijn geliefden, laat uw standvastigheid en uw vastberadenheid zien! O gij die Zijn Naam aanroept, keer om en houd u aan Hem vast! O gij die uw hart verheft en Zijn hulp afsmeekt, klem u aan Hem vast en volg Zijn wegen! Het is ons aller plicht elkaar te bemoedigen, ons uiterste best te doen om Zijn goddelijke geuren te verspreiden en ons in te zetten voor de verheerlijking van Zijn Woord. We moeten te allen tijde geroerd zijn door de bries die waait uit de rozentuin van Zijn goedertierenheid en vervuld door de aangename geuren van de mystieke bloemen van Zijn genade. We moeten geestdrift en vervoering brengen aan het hart van de rechtvaardigen en vreugde en extase aan de ziel van de gelovigen.”¹⁴

“...dat de Zaak van de Aloude Schoonheid de essentie van liefde is, het kanaal van één-zijn, die alleen bestaat opdat allen de golven van één zee mogen worden, en heldere sterren aan dezelfde onmetelijke hemel, en parelen in de schelp van enig-zijn, en schitterende juwelen gedolven uit de mijnen van eenheid; dat zij elkaars dienaren worden, elkaar beminnen, elkaar zegenen, elkaar prijzen; dat eenieder zijn tong losmaakt en de anderen zonder uitzondering prijst, dat ieder zijn dankbaarheid uitspreekt naar alle anderen; dat allen hun ogen opheffen naar de horizon van heerlijkheid en niet vergeten dat ze verbonden zijn met de Heilige Drempel; dat ze niets dan goeds in elkaar zien, niets dan lof over elkaar horen en geen woord over elkaar spreken behalve lof.”¹⁵

REFERENTIES

1. ‘Abdu’l-Bahá in de *Opvoeding, een Compilatie* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, digitale uitgave 2022), nr. 30.
2. ‘Abdu’l-Bahá in *Bahá’í-gebeden* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, 2017), nr. 122.
3. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá’u’lláh* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk CLI, alinea 3 en 5.
4. Shoghi Effendi in *God Schrijdt Voorbij* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, 1983), blz. 225.
5. Uit een boodschap van 27 december 2005 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan de Conferentie van de Continentale Colleges van Raadgevers, alinea 5.
6. Uit een boodschap van 28 december 2010 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan de Conferentie van de Continentale Colleges van Raadgevers, alinea 16.
7. Uit een boodschap van 12 december 2011 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan alle Nationale Geestelijke Raden, alinea 5-6.
8. Uit een boodschap van 1 januari 2022 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan alle Nationale Geestelijke Raden, alinea 7.
9. Uit de Ridvánboodschap van 2010 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan de bahá’ís van de wereld, alinea 10.
10. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá’u’lláh* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2007), hoofdstuk XCIV, alinea 4.
11. Uit een Tafel van ‘Abdu’l-Bahá.
12. *Selections from the Writings of the Báb* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 2006, 2014 printing), nr. 3:27:2.
13. Uit de Ridvánboodschap van 2010 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan de bahá’ís van de wereld, alinea 11.
14. *Light of the World: Selected Tablets of ‘Abdu’l-Bahá* (Haifa: Bahá’í World Centre, 2021), nr. 56, alinea.7.
15. *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá’í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 193, alinea 5.

Het Bevorderen van Kunst aan de Basis

Doel

De rol van artistieke inspanningen waarderen bij het verbeteren van het educatieve proces dat door de cursussen van het instituut wordt bevorderd en bij het versterken van de patronen van het gemeenschapsleven die daardoor worden gevormd

PARAGRAAF 1

Als lid van een bloeiende gemeenschap heb je gezien hoe de kracht van de kunsten kan worden aangewend om het collectieve leven te versterken – hoe harten met elkaar worden verbonden wanneer tijdens devotionele bijeenkomsten prachtige liederen worden gezongen die zijn geïnspireerd door de Geschriften, en hoe het gevoel van missie wordt versterkt wanneer op heilige dagen en andere gelegenheden episodes uit de geschiedenis van het Geloof worden verteld. In een bericht van 30 december 2021, verwijzend naar het werk dat overal in dorpen en wijken wordt verricht, schrijft het Universele Huis van Gerechtigheid:

“Verheffende, goed voorbereide gemeenschapsbijeenkomsten – in sommige gevallen zich ontwikkelend tot kampen en festivals – komen steeds vaker voor, en muziek en zang nemen bij dergelijke gelegenheden een prominente plaats in. Kunst als geheel – vanaf het begin een integraal onderdeel van de ontwikkeling van een gemeenschap – komt in zulke omstandigheden naar voren als een belangrijk middel om blijdschap te brengen, banden van eenheid te versterken, kennis te verspreiden en begrip te consolideren, alsmede om mensen in de bredere samenleving bekend te maken met de beginselen van de Zaak.”¹

Je weet ook dat artistieke activiteiten verweven zijn met het educatieve proces dat aan de basis wordt gestimuleerd, met name voor de jongere generaties. Begeleiders van bahá'í-kinderklassen worden aangemoedigd om hun vaardigheden in de kunst van het vertellen te ontwikkelen, een kunst die tedere emoties in het hart van de luisteraar kan opwekken en spirituele gevoeligheden kan doen ontwaken. Ze leren jongeren liedjes te zingen, waardoor hun gevoel voor ritme en hun vermogen om een melodie te zingen worden verbeterd, terwijl de thema's die in de lessen worden behandeld, worden versterkt. Op kinderfestivals in jouw regio bent je ongetwijfeld betoverd door de zoetheid van hun stemmen en geïnspireerd door dramatische voorstellingen die de vaardigheden laten zien die ze in de hogere klassen hebben verworven. Als je als animator van een groep jeugd werkzaam bent, heb je, zoals voorgesteld in Boek 5, naar manieren gezocht om de kunsten in te zetten om hun leerproces te verrijken – misschien door het schrijven van gedichten naarmate hun taalvaardigheid is toegenomen, of door een ambacht dat, voortbouwend op hun erfgoed, hun gevoel voor orde en symmetrie heeft versterkt en hun vermogen om met hun handen te werken heeft verfijnd, een belangrijke educatieve doelstelling die bijdraagt aan de algehele vorming van elk individu. En terwijl jij en je vrienden de cursussen van de hoofdreeks hebben doorlopen, zijn jullie waarschijnlijk aangemoedigd om de bezigheid over te nemen die overal ter wereld wordt toegepast, namelijk het op muziek zetten van passages uit de Geschriften, die, wanneer ze tijdens jullie studeersessies worden gezongen, hebben bijgedragen aan het versterken van de banden van kameraadschap, het bevorderen van vreugdevol en geconcentreerd leren, en het motiveren van het streven naar uitmuntendheid.

Dit hoofdstuk heeft tot doel je waardering te verdiepen voor de rol die artistieke inspanningen aan de basis kunnen spelen, zowel bij het verbeteren van het educatieve proces als geheel als bij het versterken van de patronen van het gemeenschapsleven die daardoor worden gevormd. We hopen dat het bestuderen van deze pagina's je vastberadenheid als begeleider zal versterken om degenen die het pad van dienstbaarheid zijn ingeslagen te helpen een soortgelijke waardering te krijgen en bij te dragen – voor zover hun talenten en vaardigheden dat toelaten – aan de bloei van artistieke expressie, geïnspireerd door een diepgaand begrip van Bahá'u'lláh's Openbaring.

PARAGRAAF 2

Voordat we enkele specifieke kunstvormen bekijken – muziek, verhalen vertellen, toneel en ambachten – zullen we in deze en de volgende paragrafen een aantal citaten bestuderen en nadenken over hun betekenis. ‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Alle kunst is een geschenk van de Heilige Geest. Wanneer dit licht door de geest van een musicus schijnt, manifesteert het zich in prachtige harmonieën. En wanneer dit licht door de geest van een dichter schijnt, wordt het zichtbaar in prachtige poëzie en poëtisch proza. Wanneer het Licht van de Zon van Waarheid de geest van een schilder inspireert, maakt hij prachtige schilderijen. Deze gaven vervullen hun hoogste doel wanneer zij de lofprijzing van God laten zien.”²

1. Beantwoord op basis van bovenstaand citaat de volgende vragen:
 - a. Wat is het hoogste doel van artistieke expressie? _____

 - b. Waar komt de gave van kunst vandaan? _____
 - c. Hoe komt de gave van kunst tot uitdrukking door de geest van een muzikant? _____

 - d. Hoe komt de gave van kunst tot uitdrukking door de geest van een dichter? _____

 - e. Hoe komt de gave van kunst tot uitdrukking door de geest van een schilder? _____

2. Zoek samen met de andere leden van je groep een lied uit dat je kent en dat geschikt is om God te prijzen. Op welke manier is dit een gave van de Heilige Geest?

PARAGRAAF 3

‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Voor het hart en de geest is het natuurlijk om genoeg en vreugde te scheppen in alle dingen die symmetrie, harmonie en volmaaktheid uitstralen.

Bijvoorbeeld: een mooi huis, een goed ontworpen tuin, een symmetrische lijn, een sierlijke beweging, een goed geschreven boek, mooie kleding, in feite zijn alle dingen die sierlijkheid en schoonheid bevatten aangenaam voor het hart en de geest...”³

1. Waar nemen hart en geest genoeg in? _____

2. Welke van de onderstaande situaties tonen harmonie?

_____ Twee mensen die ruzie maken over een idee dat in een alinea staat die ze net hebben gelezen, terwijl een ander rustig over de betekenis nadenkt.

_____ Een moeder die haar baby in slaap zingt terwijl de andere kinderen rustig spelen.

_____ Iemand die anderen voortdurend onderbreekt tijdens een overleg.

_____ Mensen die een belangrijk idee bespreken terwijl de televisie aanstaat.

_____ Oudere kinderen die met hun jongere broertjes en zusjes spelen terwijl hun ouders deelnemen aan een gemeenschapsvergadering.

_____ Een leraar die tegen een leerling schreeuwt en zegt dat hij zich moet gedragen.

_____ Een kapitein op een schip die bevelen roept, terwijl de bemanning zijn orders uitvoert.

_____ De jongeren van een dorp die de oogst binnenhalen terwijl de ouderen deze voorbereiden voor de markt.

3. Bedenk hoe iemands hart en geest plezier en vreugde beleven aan alles wat symmetrie, harmonie en volmaaktheid uitstraalt. Wat zijn enkele dingen die je in jouw dagelijks leven ziet of hoort die je hart en geest plezier doen? Wat zijn enkele dingen die je tijdens jouw deelname aan gemeenschapszaken of tijdens de studie van de cursussen van het instituut hebt meegemaakt die je als elegant en mooi zou omschrijven?

PARAGRAAF 4

Zoals we in de vorige paragraaf hebben gelezen, zijn “alle dingen die sierlijkheid en schoonheid bevatten aangenaam voor het hart en de geest”. Uit onze besprekingen over het onderwerp motivatie weten we dat aantrekkingskracht tot schoonheid een van de spirituele krachten is die ons naar hogere bestaansniveaus tilt. Het is deze kracht die ons ertoe aanzet om harmonie te zoeken in ons dagelijks leven en in onze relaties met anderen. Ook beeldende kunst, muziek en ambachten zijn een uitdrukking van dit essentiële verlangen van de menselijke ziel. Wat je moet onthouden, is dat de uitingen van schoonheid in deze wereld slechts een weerspiegeling zijn van de Schoonheid van de Meest Geliefde. Ze gaan allemaal ten onder, maar de Gezegende Schoonheid is eeuwig. ‘Abdu’l-Bahá zegt ons:

“Vergankelijke bekoring zal vervagen, rozen zullen plaatsmaken voor doornen, en schoonheid en de jeugdigheid zullen hun dagen slijten en niet meer zijn. Maar dat wat eeuwig blijft bestaan is de Schoonheid van de Ware, want haar pracht vergaat niet en haar glorie duurt eeuwig; haar bekoring is almachtig en haar aantrekkingskracht oneindig. Wel gaat het dan met het gelaat dat de schittering van het Licht van de Geliefde weerspiegelt! De Heer zij geprezen, u bent verlicht met dit Licht, hebt de parel van ware kennis verworven en hebt het Woord van Waarheid gesproken.”⁴

1. Maak de volgende zinnen af:
 - a. _____ bekoring zal _____ .
 - b. _____ zullen plaatsmaken voor _____ .
 - c. Schoonheid en _____ zullen hun dagen _____ en _____ .
 - d. Dat wat eeuwig blijft _____ is de _____ van de _____ .
 - e. De pracht van de Schoonheid van de Ware _____ .
 - f. De glorie van de Schoonheid van de Ware _____ .
 - g. De bekoring van de Schoonheid van de Ware _____ .
 - h. De aantrekkingskracht van de Schoonheid van de Ware _____ .
2. Wanneer je nadenkt over artistieke activiteit en de kracht van aantrekking tot schoonheid, is het belangrijk om te onthouden dat de uiterlijke vorm zijn waarde ontleent aan de innerlijke toestand. ‘Abdu’l-Bahá zegt in dit verband:

“Het lichaam zonder geest is niet in staat tot werkelijke prestaties. Hoewel het in de allerbeste staat van schoonheid en voortreffelijkheid kan verkeren, heeft

het niettemin de geest nodig. Het glas van de lamp, hoe gepolijst en volmaakt ook, heeft het licht nodig. Zonder licht kan de lamp of de kaars niet schijnen.”⁵

Denk bij het nadenken over de betekenis van bovenstaande passage eens terug aan een moment waarop je een episode uit de geschiedenis van het Geloof hoorde vertellen op een manier die tot de verbeelding sprak van de aanwezigen. Vermoedelijk was de vorm correct: de woorden werden duidelijk uitgesproken, er werden op de juiste plaatsen pauzes ingelast, er werd een passend ritme aangehouden en er werden gebaren gebruikt om bepaalde punten te benadrukken. Maar dat was niet alles wat de luisteraars inspireerde. Er moet een hogere emotie, gezuiverd van ego en verlangen, door de vertelling zijn gekomen. De gevoeligheid van de geest moet zijn geraakt. Bespreek met je groep wat de bron van die ontroering was. Is dat uiteindelijk niet de Schoonheid van de Meest Geliefde?

PARAGRAAF 5

Met bovenstaande gedachten in het achterhoofd, laten we eens kijken naar verschillende vormen van kunst, te beginnen met muziek. Er is natuurlijk veel lelijkheid in de wereld van vandaag die zich voordoet onder het mom van schoonheid, en we moeten zorgvuldig zijn in het selecteren van artistieke uitingen die een beroep doen op het hogere in de mens en op onze hoede zijn voor uitingen die leiden tot vernedering. De volgende woorden van Bahá'u'lláh uit de Kitáb-i-Aqdas bevatten fundamentele richtlijnen voor deze activiteit:

“Wij hebben u toegestaan naar muziek en zang te luisteren. Waakt er evenwel voor dat u door ernaar te luisteren de grenzen der welvoeglijkheid en waardigheid niet overschrijdt. Laat uw vreugde de vreugde zijn die voortkomt uit Mijn Grootste Naam, een Naam die het hart met verrukking vervult en de geest van allen die God zijn genaderd in vervoering brengt. Wij hebben waarlijk muziek tot een ladder voor uw ziel gemaakt, een middel waardoor de ziel kan opstijgen naar het rijk in den hoge; maakt de muziek derhalve niet tot vleugels voor zelfzucht en hartstocht. Waarlijk, Wij hebben er een afkeer van te zien dat u tot de dwazen wordt gerekend.”⁶

En aangaande de aard van muziek zegt ‘Abdu’l-Bahá:

“...in dit nieuwe tijdperk heeft het Zichtbare Licht in Zijn heilige Tafelen nadrukkelijk verkondigd dat muziek, gezongen of gespeeld, geestelijk voedsel is voor hart en ziel.”⁷

“...hoewel melodieën behoren tot het materiële, staan ze in verbinding met het geestelijke en hebben derhalve een grote uitwerking. Bepaalde melodieën brengen de geest in een gelukkige toestand, andere in een ongelukkige, weer andere zetten tot actie aan.”⁸

“Het zingen van melodieën brengen bezieling en vreugde in de wereld van de mensheid, de toehoorders worden opgetogen en vreugdevol, en hun diepere gevoelens geroerd. Maar deze blijdschap, dit gevoel van ontroering is voorbijgaand en zal in korte tijd vergeten zijn. Maar, God zij geprezen, u combineert uw zang met de melodieën van het Koninkrijk, geeft troost aan de wereld van de geest en bevordert blijvend geestelijke gevoelens.”⁹

1. Maak de volgende zinnen af:

- a. Bahá'u'lláh vertelt ons dat, wanneer we naar muziek en zang luisteren, we ervoor moeten waken de grenzen der _____ en _____ niet te _____ .
- b. Wij worden aangemoedigd muziek te zien als een ladder voor onze _____ , een middel waardoor ze mogen _____ naar het _____ in den hoge.
- c. We worden gewaarschuwd muziek niet te maken tot _____ voor _____ en _____ .
- d. In dit nieuwe tijdperk, heeft Bahá'u'lláh nadrukkelijk _____ dat _____ , gezongen of gespeeld, geestelijk voedsel is voor _____ en _____ .
- e. In dit nieuwe _____ , heeft Bahá'u'lláh _____ verkondigd dat muziek, _____ of _____ , als _____ is voor hart en ziel.
- f. Hoewel melodieën behoren tot het _____ , legt 'Abdu'l-Bahá ons uit, staan ze in verbinding met het _____ .
- g. _____ behoren tot het materiële, _____ in verbinding met het geestelijke en hebben derhalve een _____ .
- h. Bepaalde melodieën brengen de geest in een _____ .
- i. Andere melodieën brengen de geest in een _____ .
- j. Andere melodieën zetten _____ .

2. Beantwoord de volgende vragen:

- a. Wat betekent het om “zang met de melodieën van het Koninkrijk” te combineren? _____

- b. Wat gebeurt er wanneer men dit “combineert”? _____

3. Muziek is een krachtige kracht die verstandig moet worden ingezet. Het kan nuttig zijn om een aantal liedjes te zoeken die je kent en die je “naar het rijk in den hoge” tillen, en andere die fungeren als “vleugels voor zelfzucht en hartstocht”.

PARAGRAAF 6

De bovenstaande passages laten er geen twijfel over bestaan dat muziek een belangrijke bijdrage levert aan spirituele verheffing. De volgende uitspraak van ‘Abdu’l-Bahá illustreert het vermogen van muziek om, ongeacht de aangelegenheid en het doel, omstandigheden te creëren die bevorderlijk zijn voor een verhoogde spirituele ontvankelijkheid voor een boodschap die wordt overgebracht:

“...Hoewel muziek een materiële aangelegenheid is, is het enorme effect ervan geestelijk, en de grootste verbondenheid ervan is met het rijk van de geest. Als iemand een toespraak wil houden, zal deze effectiever blijken na welluidende muziek. De oude Grieken en Perzische filosofen hadden de gewoonte om hun toespraken op de volgende manier te houden: Eerst speelden ze welluidende muziek, en wanneer hun publiek een zekere ontvankelijkheid had bereikt, lieten ze meteen hun instrument staan en begonnen met hun toespraak. Onder de meest gerenommeerde musici van Perzië was er één, genaamd Barbod, die, telkens wanneer een grote kwestie was bepleit aan het hof van de koning en het ministerie er niet in was geslaagd om de koning te overtuigen, de zaak onmiddellijk aan Barbod werd voorgelegd, waarop hij met zijn instrument naar het hof ging, de meest passende en ontroerende muziek speelde en het doel meteen werd bereikt, omdat de koning onmiddellijk werd geraakt door de ontroerende muzikale melodieën, bepaalde gevoelens van vrijgevigheid in zijn hart werden opgewekt en hij toegaf.”¹⁰

1. Maak de volgende zinnen af:
 - a. Hoewel muziek een _____ aangelegenheid is, is het enorme _____ ervan _____ .
 - b. Hoewel _____ een materiële aangelegenheid is, is de grootste _____ ervan met het _____ van de _____ .
 - c. Als een persoon verlangt een _____ , zal deze _____ blijken na _____ .
2. Uit je studie van Boek 3 weet je al dat liedjes een krachtig pedagogisch hulpmiddel kunnen zijn. Als het thema van een liedje relevant is voor het behandelde onderwerp, vormt het zingen ervan een aanvulling op de studie van de materialen en kan het de effectiviteit ervan vergroten. Ken je liedjes uit je regio die een aanvulling zouden kunnen vormen op de studie van Boek 1?

PARAGRAAF 7

De kracht van muziek wordt vele malen vergroot wanneer deze geïnspireerd is door de leringen van het Geloof en zelfs put uit de uitspraken van God. ‘Abdu’l-Bahá zegt ons:

“Muziek is een belangrijk middel voor de educatie en ontwikkeling van de mensheid, maar de ene ware weg is door de Leringen van God. Muziek is als dit glas, dat bij voorkeur zuiver en gepolijst is. Het is precies als deze zuivere kelk die hier voor ons staat en de Leringen van God, de uitingen van God, zijn als het water. Als het glas of de kelk helemaal schoon en helder is en het water ook volmaakt fris en helder is, dan zal het Leven schenken; daarom maken de leringen van God, hetzij in de vorm van lofzangen of gebeden, als ze melodius worden gezongen de diepste indruk.”¹¹

1. Maak de volgende zinnen af:
 - a. Muziek is een belangrijk middel voor de _____ en _____ van de mensheid.
 - b. De ene _____ weg voor de educatie en ontwikkeling van de _____ is door de _____.
 - c. Muziek is als _____, en de uitingen van God, zijn als het _____.
 - d. Als het glas helemaal _____ en _____ en het water ook volmaakt _____ en _____ is, dan zal het _____ schenken.
 - e. De leringen van God, hetzij in de vorm van _____ of _____, maken, als ze _____ worden, de diepste indruk.
2. In overeenstemming met bovenstaand citaat worden, nu de inspanningen om bruisende gemeenschappen op te bouwen overal ter wereld in een stroomversnelling komen, steeds meer gebeden en passages uit de Geschriften op muziek gezet in alle talen, op een wijze die past bij het Heilige Woord. Tijdens instituutscampagnes of -kampen, en zelfs in leerkringen, kunnen deelnemers veel van deze liedjes leren en mogelijk bijdragen aan het creëren van nieuwe. Hieronder staat een lied dat in de hele bahá’í-wereld erg geliefd is, maar je kent er vast nog wel meer. Zing er nu een paar samen met de andere leden van je groep.

Gezegend is de plek

A Amaj7 A7 D
Gezegend is de plek, en het huis, en de plaats,
Bmin E A E7
En de stad, en het hart, en de berg,
A Amaj7 A7 D
En de schuilplaats, en de grot, en het dal, en het land,

Bmin
E7
A
 En de zee, en het eiland, en de weide

Bmin
E
A
F#min
 Waar God wordt genoemd,

D
E
E7
 En Zijn eer wordt verheerlijkt.

3. De talenten van de deelnemers aan de cursussen van het instituut en hun kennis van muziek zullen zich in verschillende mate hebben ontwikkeld, waarbij sommigen behoorlijk bedreven zijn en anderen helemaal niet muzikaal zijn aangelegd. Een enkeling kan zich geremd voelen om voor anderen te zingen. Sommigen willen misschien alleen maar een deuntje neuriën met een stem die zo zacht is dat je ze niet kunt horen. Wat hun neigingen en talenten ook zijn, je zult ze allemaal willen accepteren en aanmoedigen en ervoor zorgen dat niemand zich ooit in verlegenheid wordt gebracht. In dit opzicht is het belangrijk dat je een onderscheid maakt tussen het optreden van een getalenteerd individu en zingen in een groep. Beide zijn waardevol. Maar soms belemmert het streven naar perfectie van de een de deelname van anderen. Bespreek met je groep welke dynamiek er moet worden gecreëerd om de collectieve expressie van de kunsten, met name muziek, aan de basis tot uiting te laten komen.

PARAGRAAF 8

Nu, in het licht van de citaten die je in deze paragrafen hebt bestudeerd, is het de moeite waard om even stil te staan bij welke soorten muziek het meest geschikt zijn voor verschillende gemeenschapsevenementen. Welke soorten liedjes zouden de ziel verheffen en bijdragen aan een spirituele sfeer tijdens devotionele bijeenkomsten? Welke liedjes zouden geschikt zijn voor reflectiebijeenkomsten? Welke liedjes zouden bijzonder geschikt zijn tijdens intensieve instituutscampagnes? Welke soorten liedjes zijn geschikt voor onderrichtscampagnes? Wat zijn voorbeelden van liedjes die goed geschikt zouden zijn voor gelegenheden waarbij de hele gemeenschap bijeenkomt om te consulteren over haar aangelegenheden? Welke liedjes zouden geschikt zijn om te zingen op festivals voor kinderen en jongeren? Wat zijn enkele voorbeelden van liedjes die de kennis van de vrienden over de geschiedenis van het Geloof en hun liefde voor Bahá'u'lláh vergroten en die hun hart raken en hen ertoe aanzetten de Zaak te dienen? Welke liedjes zijn geschikt voor de viering van heilige dagen en voor de viering van het Negentiendaagsfeest? Schrijf hier een paar van je gedachten op.

In een brief, geschreven namens hem, lezen we:

“Het verhaal van Nabíl is niet zomaar een verhaal; het is een meditatie boek. Het is niet slechts een leerboek. Het inspireert en zet aan tot actie. Het doet ons herleven, stimuleert onze sluimerende energieën en laat ons naar een hoger niveau stijgen. Het is daarom van onschatbare waarde voor zowel de historicus als iedere onderrichter en iedereen die de Zaak uiteenzet.”¹³

Hoewel je al veel episodes uit de geschiedenis van het Geloof kent en deze waarschijnlijk in detail kunt navertellen, nemen we in dit hoofdstuk een passage op uit *The Dawn Breakers*, die je een aantal keer moet lezen en vervolgens zo nauwkeurig mogelijk moet navertellen. Deze passage biedt je een goed voorbeeld van het soort verhalen dat je wilt leren, vooral om te vertellen tijdens kampen en collectieve campagnes, omdat het zich leent om geheel of gedeeltelijk te worden verteld, al naar gelang de gelegenheid.

Voordat je de passage leest, moet je de omstandigheden rond het korte maar dramatische ministerie van de Báb voor de geest halen – hoe, na Zijn verklaring als de Beloofde in 1844, duizenden het nieuwe Geloof aanvaardden en Zijn Boodschap begonnen te verspreiden, wat angst en jaloezie wakte bij de leiders van Iran, die Hem naar een afgelegen uithoek van het land verbannen, in de hoop de opkomende golf van Zijn invloed te stoppen. Maar zoals je weet, bleef Zijn Boodschap zich ondanks hun inspanningen verspreiden, en dus werd Hij in juli 1850 samen met een van Zijn trouwe volgelingen, Anís, geëxecuteerd. Al vóór die tragische gebeurtenis werden Zijn volgelingen blootgesteld aan de meest schandelijke wredeheden; ze werden aangevallen, geslagen en gevangengezet, opdat ze hun Geloof zouden afzweren. Duizenden zouden uiteindelijk worden opgeroepen om hun leven te geven op het pad van hun Geliefde. Vier maanden voor het martelaarschap van de Báb voltrok zich in de stad Tíhrán inderdaad een “tragedie” die volgens de Behoeder “slechts een voorspel zou blijken te zijn van de orgie van bloedbaden” die “haar inwoners schokte en ontsteltenis zaaide tot in de verst gelegen provincies.” “De helden van die tragedie”, vertelt hij, “waren de zeven martelaren van Tíhrán”.

Deze zeven gezegende zielen, allen afkomstig uit gerespecteerde beroepen, werden gearresteerd en tweeëntwintig dagen lang opgesloten, waarbij ze allerlei vormen van mishandeling ondergingen in een poging hen te overtuigen hun Geloof af te zweren. Uiteindelijk werden ze op bevel van de premier met executie bedreigd. Maar “noch de herhaalde en kloekke bemiddelingspogingen” van hun invloedrijke collega's, noch de “grote sommen gelds” die voor hun vrijlating werden geboden, noch de “de hartstochtelijke, dringende verzoeken van staatsambtenaren” konden voorkomen dat ze de kroon van het martelaarschap ontvingen. “De uitdagende antwoorden die zij hun vervolgers toevoegden; de extatische vreugde die hen beving toen zij het toneel van hun dood naderden; de jubelkreten die zij uitten toen zij hun beul aanschouwden; de aangrijpende verzen die enkele van hen in hun laatste ogenblikken citeerden; de oproepen en uitdagingen die zij richtten tot de vele toeschouwers” - dit zijn “de voornaamste kenmerken van de tragedie van de Zeven Martelaren van Tíhrán, een tragedie die” de Behoeder beschrijft als “een van de grimmigste tonelen die men in de loop van deze eerste ontplooiing van het Geloof van Bahá'u'lláh te zien heeft gekregen.” Hier volgt hoe Nabíl hun verhalen vertelt:

“1. Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí, ook wel Khál-i-A‘zam genoemd, was de oom van de Báb van moederskant en een van de belangrijkste kooplieden van Shiráz. Het was deze oom aan wie de Báb, na de dood van Zijn vader, werd toevertrouwd en die, bij de terugkeer van zijn neef van Zijn pelgrimstocht naar Hijáz en Zijn arrestatie door Husayn Khán, de onverdeelde verantwoordelijkheid voor Hem op zich nam door zijn belofte schriftelijk vast te leggen. Terwijl Hij onder zijn hoede was omringde hij Hem met nimmer aflatende zorg, diende Hem met grote toewijding

en trad op als tussenpersoon tussen Hem en de groepen volgelingen die in Shíráz toestroomden om Hem te ontmoeten. Zijn enige kind, Siyyid Javád, stierf op jonge leeftijd. Halverwege het jaar 1265 A.H. verliet deze Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí Shíráz en bezocht hij de Báb in het fort van Chihríq. Van daaruit ging hij naar Teheran en hoewel hij geen speciaal beroep had bleef hij in die stad tot het uitbreken van het oproer dat ten slotte leidde tot zijn martelaarschap.

Hoewel zijn vrienden er bij hem op aandrongen om te ontsnappen aan de snel naderende beroering, weigerde hij hun advies op te volgen en trad hij tot aan zijn laatste uur met volledige berusting de vervolging tegemoet waaraan hij werd onderworpen. Een aanzienlijk aantal van de meer welvarende kooplieden uit zijn kennissenkring bood aan om zijn losgeld te betalen, een aanbod dat hij afwees. Ten slotte werd hij voor de Amír-Nizám geleid. “De opperrechter van dit rijk,” zo liet de grootvizier hem weten, “is ongenegen de afstammelingen van de Profeet ook maar het geringste letsel toe te brengen. Eminente kooplieden uit Shíráz en Teheran zijn bereid, ja zelfs verlangend, om uw losprijs te betalen. De Maliku’t-Tujjár heeft zelfs voor u bemiddeld. Eén woord van herroeping van uw kant is al voldoende om uw vrijheid terug te krijgen en een eervolle terugkeer naar uw geboortestad te verzekeren. Ik geef u mijn woord dat, mocht u hiermee instemmen, u de resterende dagen van uw leven met eer en waardigheid zult kunnen doorbrengen onder de beschermende schaduw van uw vorst.” “Excellentie,” antwoordde Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí stoutmoedig, “indien anderen die mij voorgingen en die met vreugde de beker van het martelaarschap leegdronken, ervoor kozen het beroep wat u nu op mij doet, af te wijzen, wees er dan van verzekerd dat ik niet minder verlangend ben zo’n aanbod af te wijzen. Het loochenen van de waarheden die in deze Openbaring zijn verankerd, zou neerkomen op het loochenen van alle Openbaringen die eraan zijn voorafgegaan. De Zending van de Siyyid-i-Báb weigeren te erkennen zou neerkomen op afvalligheid van het geloof van mijn voorvaderen en op het ontkennen van de goddelijke aard van de Boodschap die Muḥammad, Jezus, Mozes en alle profeten uit het verleden hebben geopenbaard. God weet dat ik het voorrecht heb om alles wat ik gehoord en gelezen heb over de uitspraken en daden van die Boodschappers ook waar te nemen in deze Jongeling, deze geliefde bloedverwant van mij, vanaf Zijn prilste jeugd tot Zijn dertigste levensjaar. Alles in Hem herinnert mij aan Zijn illustere Voorouder en aan de imáms van Zijn Geloof, wiens levens door onze opgetekende tradities zijn vastgelegd. Ik vraag u slechts mij toe te staan de eerste te mogen zijn die zijn leven geeft op het pad van mijn geliefde bloedverwant.”

De Amír was verbijsterd door zo’n antwoord. In razende wanhoop en zonder nog een woord te zeggen gebaarde hij hem weg te voeren en te onthoofden. Terwijl het slachtoffer naar zijn dood werd geleid, hoorde men hem verschillende keren deze woorden van Háfiz herhalen: “Groot is mijn dankbaarheid aan U, o mijn God, omdat u zo overvloedig alles hebt verleend wat ik van U heb gevraagd.” “Hoor mij, o mensen,” riep hij tegen de menigte die zich om hem heen verdrongen, “ik heb mezelf gegeven als een gewillig offer op het pad van de Zaak van God. De hele provincie Fárs, evenals Irak, voorbij de grenzen van Perzië, zullen geredelijk getuigen van mijn oprechte gedrag, van mijn zuivere vroomheid en nobele afkomst. Al meer dan duizend jaar heeft u telkens weer gebeden dat de beloofde Qá’im geopenbaard mag worden. Hoe vaak hebt u bij het noemen van Zijn naam vanuit het diepst van uw hart geroepen: ‘Bespoedig, o God, Zijn komst, verwijder elk obstakel dat Zijn verschijning in de weg staat!’ En nu Hij gekomen is, heeft u Hem in een hopeloze ballingschap in een afgelegen en eenzame uithoek van Ádhirbáyján gestuurd en bent opgestaan om Zijn metgezellen uit te roeien. Zou ik de vervloeking van God over u afroepen, dan ben ik er zeker van dat Zijn wrekende toorn u

smartelijk zou treffen. Zo is mijn gebed echter niet. Met mijn laatste adem bid ik dat de Almachtige uw schuldenlast mag kwijtschelden en u in staat te stellen te ontwaken uit de slaap van achteloosheid.”

Deze woorden raakten zijn beul tot in het diepst van zijn hart. Hij deed net alsof het zwaard dat hij gereedhield opnieuw moest worden geslepen en ging hij haastig weg, vastbesloten nooit meer terug te keren. “Toen ik in dit werk werd aangesteld,” zo hoorde men hem bitter huilen, “werden alleen degenen die waren veroordeeld voor moord en roofovervallen aan mij overgedragen. Nu heb ik van hen de opdracht gekregen om het bloed te vergieten van iemand die even heilig is als de Imám Músáy-i-Kázim [de zevende imám] zelf!” Kort daarna vertrok hij naar Khurásán en probeerde daar in zijn levensonderhoud te voorzien als kruier en omroeper. Aan de gelovigen in die provincie vertelde hij dit tragische verhaal en betuigde zijn spijt over de daad die hij ten uitvoer had moeten brengen. Elke keer dat hij zich deze gebeurtenis herinnerde, steeds als de naam van Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí werd genoemd, stroomden er tranen uit zijn ogen die hij niet kon onderdrukken, tranen die getuigen van de genegenheid die deze heilige man in zijn hart had geplant.

2. Mírzá Qurbán-‘Alí, geboren in Bárfurúsh in de provincie Mázindarán en een vooraanstaand figuur in de gemeenschap, Ni’matu’lláhí genaamd. Hij was een man van oprechte vroomheid en begiftigd met een hoge, edele natuur. De zuiverheid van zijn leven was zo groot dat een aanzienlijk aantal notabelen van Mázindarán, Khurásán en Teheran hem trouw hadden gezworen en hem als de belichaming van deugd beschouwden. De hoogachting van zijn landgenoten voor hem was zo groot dat een grote schare toegewijde bewonderaars zich langs zijn route verdrong om hem eer te betonen tijdens zijn pelgrimstocht naar Karbilá. Zowel in Hamadán als in Kirmánsháh werd een groot aantal mensen beïnvloed door zijn persoonlijkheid en voegden zich bij het gezelschap van zijn volgelingen. Waar hij ook ging werd hij met gejuich begroet door de bevolking. Deze blijken van enthousiasme van de bevolking vond hij echter zeer onaangenaam. Hij vermeed de menigte en minachtte de pracht en praal van het leiderschap. Op weg naar Karbilá, toen hij Mandalíj passeerde, raakte een invloedrijke shaykh zo gecharmeerd van hem dat hij afstand deed van alles wat hij voorheen had gekoesterd. Hij verliet zijn vrienden en discipelen en volgde hem tot aan Ya’qúbíyyih. Mírzá Qurbán-‘Alí slaagde er echter in hem ertoe te bewegen naar Mandalíj terug te keren en het werk te hervatten dat hij had opgegeven.

Op de terugreis van zijn pelgrimstocht ontmoette Mírzá Qurbán-‘Alí Mullá Husayn en omarmde hij via hem de waarheid van de Zaak. Wegens ziekte kon hij zich niet bij de verdedigers van het fort Ṭabarsí voegen en als hij in staat was geweest om wel naar Mázindarán te reizen, dan zou hij de eerste zijn geweest die zich bij de bewoners zou aansluiten. Onder de discipelen van de Báb was Vahíd, na Mullá Husayn, degene tot wie hij zich het meest aangetrokken voelde. Tijdens mijn bezoek aan Teheran hoorde ik dat laatstgenoemde zijn leven had gewijd aan dienstbaarheid aan de Zaak en was opgestaan om de belangen ervan met voorbeeldige toewijding wijd en zijd te behartigen. Vaak hoorde ik Mírzá Qurbán-‘Alí die toen in de hoofdstad was, klagen over zijn ziek-zijn. “Wat betreur ik enorm,” hoorde ik hem verschillende keren opmerken, “dat ik verstoken ben van mijn deel van de beker die Mullá Husayn en zijn metgezellen hebben gedronken! Ik verlang ernaar om me bij Vahíd aan te sluiten en me onder zijn vaandel te scharen en zo mijn eerdere mislukking goed te maken.” Toen hij zich gereed maakte om Teheran te verlaten, werd hij onverwachts gearresteerd. Zijn bescheiden houding getuigde van de mate van zijn onthechting. Gekleed in een witte tuniek, volgens de gewoonte van de Arabieren, omhuld met een grof geweven ‘abá en met de

hoofdtooi van het volk van Irak, leek hij, terwijl hij door de straten liep, de belichaming van zelfverloochening. Hij hield zich nauwgezet aan alle voorschriften van zijn Geloof en voerde met voorbeeldige vroomheid zijn godsdienstoefeningen uit. “De Báb Zelf voert tot in de kleinste details de voorschriften van Zijn Geloof uit”, merkte hij vaak op. “Moet ik dan van mijn kant de dingen verwaarlozen die door mijn Leider in acht worden genomen?”

Toen Mírzá Qurbán-‘Alí werd gearresteerd en voor de Amír-Nizám werd gebracht, ontstond er een opschudding zoals Teheran zelden had meegemaakt. Hele menigte verdrong zich bij de toegang tot het hoofdkwartier van de regering, nieuwsgierig naar wat er met hem zou gaan gebeuren. “Sinds gisteravond”, merkte de Amír op zodra hij hem zag, “ben ik belegerd door functionarissen uit alle rangen en standen die krachtig voor u hebben gepleit. Uit wat ik heb begrepen over de positie die u inneemt en de invloed van uw woorden, doet u niet veel onder voor Siyyid-i-Báb zelf. Als u voor uzelf de positie van leiderschap had opgeëist, zou dat beter zijn geweest dan uw trouw te betuigen aan Iemand die qua kennis zeker inferieur is aan u.” “De kennis die ik heb verworven,” antwoordde hij stoutmoedig, “heeft mij ertoe gebracht mij neer te buigen voor Hem die ik heb erkend als mijn Heer en Leider. Sinds ik volwassen ben, heb ik rechtschapenheid en eerlijkheid als de leidende maatstaven van mijn leven beschouwd. Ik heb Hem eerlijk beoordeeld en ben tot de conclusie gekomen dat, zou deze Jongeling, van wiens transcendente macht zowel vriend als vijand getuigen, vals zijn, dan zou eveneens elke Profeet van God, sinds onheuglijke tijden tot op de dag van vandaag, moet worden beoordeeld als de belichaming van bedrog! Ik ben verzekerd van de onvoorwaardelijke toewijding van meer dan duizend bewonderaars en toch ben ik niet bij machte om het hart van de geringste onder hen te veranderen. Deze Jongeling heeft echter bewezen dat hij in staat is om, door het elixer van Zijn liefde, in de zielen van de meest ontaarde onder Zijn medemensen een volledige ommekeer teweeg te brengen. Op duizenden zoals ik heeft Hij, alleen en zonder hulp, zo’n invloed uitgeoefend dat zij, zonder zelfs maar Zijn Tegenwoordigheid te bereiken, hun eigen verlangens opzij hebben gezet en zich hartstochtelijk aan Zijn wil hebben vastgeklampt. Volledig bewust van de ontoereikendheid van het offer dat ze hebben gebracht, hunkeren zij ernaar om hun leven te geven ter wille van Hem, in de hoop dat dit verdere blijk van hun toewijding waardig mag zijn om in Zijn Hof genoemd te worden.”

“Ik ben ongenegen,” merkte de Amír-Nizám op, “of uw woorden nu van God zijn of niet, om het doodvonnis uit te spreken tegen iemand met zo’n verheven staat.” “Waarom aarzelen?” barstte het ongeduldige slachtoffer los. “Weet u niet dat alle namen uit de Hemel neerdalen? Hij wiens naam ‘Alí is, op wiens pad ik mijn leven neerleg, heeft sinds onheuglijke tijden mijn naam, Qurbán-‘Alí, geschreven in de boekrol van Zijn uitverkoren martelaren. Dit is inderdaad de dag waarop ik het Qurbán-feest vier, de dag waarop ik met mijn levensbloed mijn geloof in Zijn Zaak zal bezegelen. Wees daarom niet terughoudend en wees ervan verzekerd dat ik u nooit de schuld zal geven van uw daad. Hoe eerder u mijn hoofd afhakt des te groter zal mijn dankbaarheid jegens u zijn.” “Haal hem weg van deze plek!” schreeuwde de Amír. “Nog even en deze derwisj zal zijn betovering over mij hebben uitgesproken!” “U bent ongevoelig voor deze magische kracht,” antwoordde Mírzá Qurbán-‘Alí, “die alleen de zuiveren van hart kan bekoren. U en uw gelijken zullen nooit in staat zijn de betoverende kracht te beseffen van dit Goddelijke elixer dat in een oogwenk een ommekeer teweegbrengt in de ziel van de mens.”

Geërgerd door het antwoord stond de Amír-Nizám op van zijn stoel en riep terwijl zijn hele lichaam trilde van woede uit: “Niets anders dan de scherpte van het zwaard kan de stem van deze misleide mensen tot zwijgen brengen!” “Onnodig,” zei hij

tegen de beulen die bij hem aanwezig waren, “om nog meer leden van deze gehate sekte voor mij te brengen. Woorden zijn machteloos om hun onwankelbare koppigheid te overwinnen. Wie u ook maar kunt overhalen zijn geloof te herroepen, laat hem vrij, maar wat de rest betreft, hak hun hoofd eraf.”

Toen hij de plek van zijn dood naderde, barstte Mírzá Qurbán-‘Alí uit in uitingen van vreugde en verrukking, in vervoering gebracht door het vooruitzicht van een naderende hereniging met zijn Geliefde. “Haast u om mij te doden,” riep hij opgetogen van verrukking uit, “want door deze dood zult u mij de kelk van eeuwig leven aanreiken. Hoewel u nu mijn kwijnende adem uitdooft, zal mijn Geliefde mij belonen met talloze levens, levens zoals geen sterfelijk hart zich kan voorstellen!” “Luister naar mijn woorden, u die belijdt de volgelingen van de Apostel van God te zijn,” vroeg hij, terwijl hij zijn blik naar de menigte toeschouwers richtte. “Muḥammad, de Dagster van goddelijke leiding, die in een vroeger tijdperk boven de horizon van de Híjáz verrees, is vandaag, in de persoon van ‘Alí-Muḥammad, opnieuw verrezen uit de Dageraadplaats van Shíráz, waarbij hij dezelfde glans en schittering uitstraalt en dezelfde warmte overbrengt. Een roos is een roos, in welke tuin en op welk tijdstip ze ook bloeit.” Toen hij aan alle kanten zag hoe doof de mensen waren voor zijn oproep, riep hij hardop: “O, de perversie van deze generatie! Hoe onachtzaam voor de geur die die onvergankelijke Roos heeft verspreid! Hoewel mijn ziel overloopt van extase, kan ik helaas geen hart vinden om de charme ervan met mij te delen, noch het verstand om de glorie ervan te begrijpen.”

Bij het zien van het lichaam van Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí, onthoofd en bloedend aan zijn voeten, steeg zijn koortsachtige opwinding naar het hoogtepunt. “Welkom,” schreeuwde hij terwijl hij zich erop wierp, “welkom de dag van wederzijdse vreugde, de dag van onze hereniging met onze Geliefde!” “Kom dichterbij,” riep hij tegen de beul terwijl hij het lichaam in zijn armen nam, “en sla je slag, want mijn trouwe kameraad wil zich niet uit mijn omhelzing losmaken en roept mij op om samen met hem ons naar het hof van de Geliefde te spoeden.” Een slag van de beul viel onmiddellijk in zijn nek. Enkele ogenblikken later was de ziel van deze grootse man opgewiekt. Die wrede slag wekte bij de omstanders gevoelens van gemengde verontwaardiging en sympathie op. Kreten van verdriet en weeklagen stegen op uit de harten van de menigte en veroorzaakten een verdriet dat deed denken aan de uitbarstingen van verdriet waarmee de bevolking elk jaar de dag van ‘Áshúrá begroet.

3. Toen kwam de ommekeer van Hájí Mullá Ismá’íl-i-Qumí, afkomstig uit Faráhán. In zijn vroege jeugd vertrok hij naar Karbilá en was hij ijverig op zoek naar de waarheid. Hij onderhield betrekkingen met de leidende ‘ulamá’s van Najaf en Karbilá, had aan de voeten van Siyyid Kázim gezeten en had van hem de kennis en het begrip verworven die hem in staat stelden, toen hij enkele jaren later in Shíráz was, de Openbaring van de Báb te erkennen. Hij onderscheidde zich door een standvastig geloof en vurige toewijding. Zodra de oproep van de Báb, waarin hij Zijn volgelingen opdroeg om zich naar Khurásán te haasten, hem bereikte, reageerde hij enthousiast, sloot zich aan bij de metgezellen die naar Badasht gingen en ontving daar de titel Sirru’l-Vujúd. In hun gezelschap groeide zijn begrip van de Zaak en nam zijn ijver voor de bevordering ervan dienovereenkomstig toe. Hij groeide uit tot de belichaming van onthechting en werd steeds ongeduldiger om op gepaste wijze de geest te demonstreren waarmee zijn geloof hem had geïnspireerd. Bij het uiteenzetten van de betekenis van de verzen van de Qur’án en de tradities van de islam legde hij een inzicht aan de dag waarmee weinigen konden wedijveren en de welsprekendheid waarmee hij deze waarheden naar voren bracht leverde hem

de bewondering van zijn medediscipelen op. In de dagen dat het fort Ṭabarsí het verzamelpunt voor de discipelen van de Báb was geworden treurde hij ontmoedigd op een ziekbed, niet in staat zijn hulp te verlenen en zijn rol te spelen in de verdediging ervan. Toen hij hersteld was en hoorde dat die gedenkwaardige belegering was geëindigd met de slachting van zijn medediscipelen stond hij met nog meer vastberadenheid op om met inspanningen van zelfopoffering het verlies dat de Zaak had geleden goed te maken. Die vastberadenheid bracht hem uiteindelijk naar het veld van het martelaarschap en verleende hem zijn kroon.

Naar het blok geleid en wachtend op het moment van zijn executie, richtte hij zijn blik op de tweeling-martelaren die hem waren voorgegaan en die nog steeds in elkaars omhelzing lagen. “Goed gedaan, geliefde metgezellen!” riep hij uit terwijl hij zijn blik op hun bloederige hoofden richtte. “U hebt van Teheran een paradijs gemaakt! Was ik u maar voorgegaan!” Hij haalde een munt uit zijn zak, gaf die aan zijn beul en smeekte hem iets voor hem te kopen waarmee hij zijn mond zoet zou kunnen maken. Hij nam er iets van, gaf de rest aan de beul en zei: “Ik heb u uw daad vergeven, kom dichterbij en dien uw slag toe. Ik heb dertig jaar lang verlangd naar deze gezegende dag en was bang dat ik deze wens onvervuld in het graf zou meenemen.” “Aanvaard mij, o mijn God,” riep hij uit, terwijl hij zijn ogen hemelwaarts richtte, “hoe onwaardig ik ook ben en verwaardig U om mijn naam bij te schrijven in de boekrol van die onsterfelijken die hun leven hebben gegeven op het altaar van opoffering.” Hij was nog in staat van gebed toen de beul op zijn verzoek abrupt zijn gebed onderbrak.

4. Hij was nog maar net overleden toen Siyyid Ḥusayn-i-Turshízi, de mujtahid, op zijn beurt naar het blok werd geleid. Hij was een inwoner van Turshíz, een dorp in Khurásán en werd zeer gewaardeerd vanwege zijn vroomheid en rechtschapen gedrag. Hij had een aantal jaren in Najaf gestudeerd en werd door zijn medemujtahids aangesteld naar Khurásán afgevaardigd en daar de leerstellingen die hem geleerd waren te verspreiden. Toen hij in Kázimayn aankwam, ontmoette hij Hájí Muḥammad-Taqí-i-Kirmání, een oude bekende van hem en één van de belangrijkste kooplieden van Kirmán met een filiaal van zijn bedrijf in Khurásán. Daar hij onderweg was naar Perzië, besloot hij hem te vergezellen. Deze Hájí Muḥammad-Taqí was een goede vriend van Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí, de oom van moederskant van de Báb door wie hij zich in het jaar 1264 A.H. tot de Zaak had bekeerd, toen hij zich voorbereidde om vanuit Shíráz op pelgrimstocht te gaan naar Karbilá. Toen hij hoorde van de voorgenomen reis van Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí naar Chihríq met het doel de Báb te bezoeken, uitte hij zijn vurige verlangen om hem te vergezellen. Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí adviseerde hem echter zich aan zijn oorspronkelijke voornemen te houden en naar Karbilá te gaan en daar zijn brief af te wachten, waarin hem zou worden meegedeeld of het raadzaam zou zijn zich bij hem aan te sluiten. Vanuit Chihríq kreeg Hájí Mírzá Siyyid ‘Alí de opdracht naar Teheran te vertrekken, in de hoop dat hij na een kort verblijf in de hoofdstad opnieuw een bezoek aan zijn neef zou kunnen brengen. In Chihríq uitte hij zijn aarzeling om naar Shíráz terug te keren, omdat hij de toenemende arrogantie van de inwoners niet langer kon verdragen. Bij aankomst in Teheran verzocht hij Hájí Muḥammad-Taqí om hem te vergezellen. Siyyid Ḥusayn ging met hem mee van Bagdad naar de hoofdstad en via hem werd hij tot het Geloof bekeerd.

Terwijl hij tegenover de menigte stond die zich om hem heen had verzameld om getuige te zijn van zijn martelaarschap, verhief Siyyid Ḥusayn zijn stem en zei hij: “Hoor mij, o volgelingen van de islam! Mijn naam is Ḥusayn en ik ben een afstammeling van de Siyyidu’sh-Shuhadá die ook deze naam droeg. De mujtahid’s van de heilige steden Najaf en Karbilá hebben eensgezind getuigenis afgelegd van

mijn rang als de bevoegde uitlegger van de wet en leringen van hun Geloof. Pas onlangs heb ik de naam van Siyyid-i-Báb gehoord. Het meesterschap dat ik heb verworven over de ingewikkeldheden van de leringen van de islam heeft mij in staat gesteld de Boodschap die Siyyid-i-Báb heeft gebracht op waarde de schatten. Ik ben ervan overtuigd dat als ik de waarheid zou ontkennen die Hij heeft geopenbaard, ik mijn trouw aan elke openbaring die eraan voorafging, zou moeten loochenen. Ik smeeke u allen om een beroep te doen op de ‘ulamá’s en mujtahid’s van deze stad om een bijeenkomst te beleggen, waarbij ik in hun aanwezigheid de waarheid van deze Zaak zal vaststellen. Laat hen dan beoordelen of ik in staat ben de geldigheid van de aanspraken van de Báb aan te tonen. Als ze tevreden zijn met de bewijzen die ik zal aanvoeren ter ondersteuning van mijn betoog, laten ze dan ophouden met het vergieten van het bloed van onschuldigen. En als ik faal, laten ze mij dan de straf opleggen die ik verdien.” Nauwelijks waren deze woorden van zijn lippen gestroomd, toen een officier in dienst van de Amír-Nizám hooghartig tussenbeide kwam: “Ik heb uw verzegelde doodvonnis bij me, ondertekend door zeven van de erkende mujtahid’s van Teheran die u in hun eigen handschrift tot ongelovige hebben verklaard. Ik zal zelf op de Dag des Oordeels verantwoording afleggen aan God voor uw bloed en ik zal de verantwoordelijkheid bij de leiders leggen in wiens oordeel wij ons vertrouwen moeten stellen en aan wiens beslissingen we ons moeten onderwerpen.” Met deze woorden pakte hij zijn dolk en stak met zo’n kracht toe dat hij onmiddellijk dood aan zijn voeten viel.

5. Kort daarna werd Hájí Muḥammad-Taqí-i-Kirmání naar de plaats van executie geleid. De gruwelijke aanblik wekte zijn hevige verontwaardiging op. “Kom dichterbij, jij ellendige en harteloze tiran,” zo barstte hij los terwijl hij zich tot zijn beul wendde, “en haast je om mij te doden, want met ongeduld verlang ik ernaar om me bij mijn geliefde Ḥusayn te voegen. Na hem te moeten leven is een marteling die ik niet kan verdragen.”

6. Nauwelijks had Hájí Muḥammad-Taqí deze woorden geuit of Siyyid Murtaḍá, een vermaard koopman uit Zanján, haastte zich om voorrang te krijgen op zijn metgezellen. Hij wierp zich op het lichaam van Hájí Muḥammad-Taqí en smeekte dat, omdat hij een siyyid was, zijn martelaarschap verdienstelijker zou zijn in Gods ogen dan dat van Hájí Muḥammad-Taqí. Terwijl de beul zijn zwaard uit de schede trok, riep Siyyid Murtaḍá de herinnering op aan zijn broedermartelaar op die zij aan zij met Mullá Ḥusayn had gestreden. Zijn verwijzingen waren van dien aard dat de toeschouwers verbijsterd waren over de onverzettelijke vasthoudendheid van het geloof waarmee hij was bezielde.

7. Temidden van het tumult dat de aangrijpende woorden van Siyyid Murtaḍá veroorzaakte, snelde Muḥammad-Ḥusayn-i-Marághí’í naar voren en smeekte hem om onmiddellijk de marteldood te mogen sterven voordat zijn metgezellen door het zwaard zouden sterven. Zodra zijn blik op het lichaam van Hájí Mullá Ismá’il-i-Qumí viel, voor wie hij een diepe genegenheid koesterde, wierp hij zich impulsief op hem en hem omhelzend riep hij uit: “Ik zal er nooit in toestemmen gescheiden te worden van mijn zeer geliefde vriend, in wie ik het grootste vertrouwen heb en van wie ik zoveel bewijzen heb ontvangen van een oprechte en diepgevoelde genegenheid!”

Hun verlangen om de ander voor te zijn in het opofferen van hun leven voor hun Geloof verbaasde de menigte die zich afvroeg wie van de drie de voorkeur zou krijgen boven zijn metgezellen. Ze smeekten zo vurig dat ze uiteindelijk alle drie op één en hetzelfde moment werden onthoofd.

Zo'n groot geloof, zo'n aanblik van ongebreidelde wreedheid, heeft het menselijk oog zelden gezien. Hoe gering hun aantal ook was, toch zijn we, als we de omstandigheden van hun martelaarschap voor de geest halen, genoodzaakt het verbazingwekkende karakter van die kracht te erkennen die zo'n zeldzame geest van zelfopoffering kon opwekken. Als we ons de verheven rang in herinnering roepen die deze slachtoffers bekleedden, als we de mate van hun zelfverloochening en de vitaliteit van hun geloof zien, als we ons de druk in herinnering roepen die vanuit invloedrijke kringen werd uitgeoefend om het gevaar af te wenden waarmee hun leven werd bedreigd, zeker als we in gedachten de bezieling zien die alle gruweldaden weerstond, die een harteloze vijand zichzelf toestond hen toe te brengen, dan moeten we deze episode wel beschouwen als één van de meest tragische gebeurtenissen in de annalen van deze Zaak.”¹⁴

PARAGRAAF 10

Een andere krachtige kunstvorm is drama. Dramatische producties kunnen groots zijn, met uitgebreide decors, kostuums en rekwisieten. We denken natuurlijk niet aan drama in zulke complexe termen. Dat wil niet zeggen dat we accessoires helemaal moeten vermijden; soms kan een klein gebaar, zoals het opzetten van een hoed, de dramatische waarde van een activiteit vergroten. Maar zelfs het meest rudimentaire gebruik van drama kan diepgaande effecten hebben. Want naast zijn waarde als kunstvorm is het ook een belangrijk pedagogisch instrument. Door middel van drama kan men zichzelf in denkbeeldige situaties zien en onbewust zijn eigen gedrag en gewoonten onderzoeken.

Naarmate kinderen vorderen in het programma voor hun spirituele vorming, wordt in de lessen gebruik gemaakt van dit hulpmiddel om die gewoonten en gedragspatronen te cultiveren die een uitdrukking zijn van de spirituele kwaliteiten die zij trachten te ontwikkelen, en krijgen begeleiders hiervoor passende scenario's aangereikt. Maar begeleiders worden gewaarschuwd om voor de hogere niveaus, wanneer ze aan de geschiedenis van het Geloof toekomen, deze materie met grote zorgvuldigheid te benaderen. Ze reflecteren op de volgende richtlijnen, die evenzeer van toepassing zijn op alle stadia van het educatieve proces en meer in het algemeen op artistieke activiteiten. De eerste is een passage uit een brief die namens Shoghi Effendi is geschreven:

“Wat betreft uw vraag over de raadzaamheid van het uitbeelden van episodes uit de bahá'í-geschiedenis: de Behoeder keurt het zeker goed en moedigt het zelfs aan dat de vrienden zich bezighouden met dergelijke literaire bezigheden, die ongetwijfeld van onmetelijke pedagogische waarde kunnen zijn. Hij wil echter dat de gelovigen het uitbeelden van de personages van de Báb, Bahá'u'lláh en 'Abdu'l-Bahá vermijden, dat wil zeggen hen behandelen als toneelfiguren, als personages die op het podium verschijnen. Dit zou, zoals eerder gezegd, naar zijn mening zeer oneerbiedig zijn. Alleen al het feit dat zij op het podium verschijnen is een daad van onbeleefdheid die op geen enkele manier te rijmen valt met hun zeer verheven positie. Hun boodschap, of werkelijke woorden, dienen bij voorkeur te worden overgebracht door hun volgelingen die op het toneel verschijnen.”¹⁵

En het onderstaande fragment uit een brief van het Huis van Gerechtigheid biedt aanvullende leiding:

“Het verbod om de Manifestatie van God af te beelden op schilderijen en tekeningen of in toneelvoorstellingen geldt voor alle Manifestaties van God. Er

zijn natuurlijk grote en prachtige kunstwerken van voorbije Beschikkingen, waarvan vele de Manifestaties van God afbeelden in een geest van eerbied en liefde. In deze Beschikking echter stellen de grotere rijpheid van de mensheid en het grotere besef van de relatie tussen de Allerhoogste Manifestatie en Zijn dienaren ons in staat te beseffen dat het onmogelijk is de Persoon van Gods Manifestatie in welke menselijke vorm dan ook af te beelden, hetzij in beeldhouwwerk, hetzij in een toneelvoorstelling. Bij het uiteenzetten van het bahá'í-verbod heeft de geliefde Behoeder op deze onmogelijkheid gewezen.”¹⁶

En het onderstaande uittreksel uit een brief geschreven door het Universele Huis van Gerechtigheid biedt aanvullende leiding:

“...een onderzoek van de brieven van de geliefde Behoeder maakt absoluut duidelijk dat het niet geoorloofd is de gestalte van de Manifestatie van God, of zelfs van de Meester, op het toneel uit te beelden...

“Het gebruik van licht, hetzij van grote intensiteit of in verschillende kleuren, moet zorgvuldig overwogen worden. Als het gebruik van licht op enigerlei wijze een personificatie van de Manifestatie van God suggereert, moet het niet worden gebruikt, maar als het kan worden gedaan zonder op enigerlei wijze de indruk te wekken dat de Profeet wordt uitgebeeld of gepersonifieerd, dan is er geen bezwaar tegen het gebruik ervan.”¹⁷

In dit verband kunnen sommige episodes uit de begintijd van het Geloof weliswaar geschikt zijn om te worden nagespeeld, maar dit moet met de nodige omzichtigheid gebeuren. In het geval van bepaalde episodes zou het bijvoorbeeld mogelijk zijn dat één persoon de rol van verteller op zich neemt, die de structuur van een reeks gebeurtenissen aangeeft en op de juiste momenten pauzeert om anderen de gelegenheid te geven bepaalde delen na te spelen. Kies vandaag samen met de leden van je groep één episode uit de vroege geschiedenis van het Geloof en beslis vervolgens welke delen van het verhaal moeten worden verteld en welke zich lenen voor een voorstelling. Bespreek op welk moment in de studie van de hoofdreeks het nuttig zou zijn om een groep jongeren te helpen bij het maken van een dergelijk drama.

Drama-activiteiten hoeven natuurlijk niet beperkt te blijven tot het naspelen van historische gebeurtenissen. Zoals eerder vermeld, kunnen eenvoudige vormen van drama dienen als hulpmiddel om de leerervaring te verrijken. Om een dergelijk hulpmiddel effectief te laten zijn, is het echter noodzakelijk dat er een sfeer van liefdevolle kameraadschap heerst, vrij van lichtzinnigheid en spot, waarin een groep studeert en reflecteert, of het nu gaat om een leerkring, een instituutscampagne of een kamp. Wanneer de vereiste spirituele discipline onder de leden aanwezig is, kunnen degenen die enthousiast en getalenteerd zijn eenvoudige sketches en rollenspellen bedenken en uitvoeren die een concrete uitdrukking

geven aan enkele van de concepten en spirituele principes die zij in de cursussen van het instituut bestuderen. Denk aan het eerste hoofdstuk van Boek 1 en bespreek welke ideeën en spirituele concepten door sketches en rollenspellen kunnen worden versterkt. Hoe zou je ervoor zorgen dat deze activiteit met gratie en schoonheid wordt uitgevoerd, zonder de lichtzinnigheid en het gebrek aan respect voor de menselijke waardigheid die deze kunstvorm helaas hebben gediskwalificeerd?

Er zullen momenten zijn waarop de leden van een leerkring een toneelvoorstelling willen opnemen in een programma dat ze voor een publiek organiseren. Een van die gelegenheden is de viering die vaak wordt gehouden na afloop van een cursus, waarvoor meestal de families en vrienden van de deelnemers worden uitgenodigd. Deze gewoonte wordt ook gevolgd door een groep jeugd wanneer zij klaar zijn met het bestuderen van een tekst. Bij dit soort evenementen geven de leden niet alleen dramatische voorstellingen, maar dragen zij ook gedichten voor, houden zij lezingen, vertellen zij verhalen en brengen zij muziek ten gehore.

PARAGRAAF 11

Artistieke expressie omvat een breed gebied van menselijke activiteiten dat bekend staat als ambachten. Hier worden tal van materialen – zoals leer, wol, katoen, zijde, steen, klei, glas, metaal, hout, was, stro en gedroogde bloemen – op talloze manieren door bekwame handen omgevormd tot objecten, zowel praktische als decoratieve, waarbij de inherente eigenschappen van de materialen worden getemd om schoonheid te creëren. De lijst van ambachten is inderdaad lang. Tot de bekendste behoren weven, borduren, borduren met naald, breien, haken, naaien, verven, keramiek, pottenbakken, sieraden maken, leerbewerking, mandenvlechten, houtsnijden, houtbewerking, lijsten maken, kaarsen maken, poppen maken, speelgoed maken, prenten maken, kantklossen en quilten. Je kunt vast nog wel wat aan de lijst toevoegen. Bespreek daarna met je groep welke ambachten het meest prominent aanwezig zijn in jouw regio.

Als je als animator van een jeugdgroep hebt gewerkt, heb je waarschijnlijk enige ervaring met het leren van lokale ambachten. Hoe je het maken van ambachtelijke producten effectief kunt introduceren in het educatieve proces voor jongeren en oudere volwassenen, vereist zorgvuldige afweging. Het is van groot belang dat je rekening houdt met de omstandigheden van de leden van elke groep en hun talenten, de beschikbaarheid van middelen, enzovoort. Bovendien moet je, tenzij je toevallig bedreven bent in een of meer ambachten, iemand vinden met de nodige kennis om je te helpen. Er kunnen zich mogelijkheden voordoen, vooral tijdens een kamp of een intensieve campagne, om verschillende sessies te organiseren waarin deelnemers de vaardigheden van een bepaald ambacht kunnen leren. Om je te helpen nadenken over het belang van deze vorm van artistieke expressie, lees je de volgende twee citaten uit de Geschriften en bespreek je ze met de andere leden van je groep:

“Eén van de namen van God is de Vormer. Hij houdt van vakmanschap. Daarom is eenieder van Zijn dienaren die deze eigenschap vertoont, aanvaardbaar in de ogen van deze Verguisde. Vakmanschap is een boek onder de boeken van de goddelijke wetenschappen, en een schat onder de schatten van Zijn hemelse wijsheid. Dit is betekenisvolle kennis, terwijl sommige wetenschappen komen voort uit woorden en eindigen met woorden.”¹⁸

“De enige ware God, verheven zij Hij, houdt ervan getuige te zijn van het met groot vakmanschap vervaardigde werk dat door Zijn geliefden is gemaakt. Gezegend bent u, want wat uw bekwaamheid is voortgebracht, heeft de tegenwoordigheid van uw Heer, de Banneling, de Verguisde, bereikt. Moge het God behagen dat ieder van Zijn vrienden in staat wordt gesteld om één van de ambachten te leren en bekrachtigd wordt in het naleven van wat is verordend in het Boek van God, de Almachtige, de Alwijze.”¹⁹

PARAGRAAF 12

Er wordt gehoopt dat de voorgaande secties je bewustzijn hebben vergroot van de rol die artistieke bezigheden spelen in de verrijking van het educatieve proces dat aan de basis wordt bevorderd, evenals in de levendigheid van onze gezamenlijke inspanningen. Misschien ben je je er ook van bewust geworden dat wanneer dergelijke bezigheden – vooral in het geval van ambachten – zoveel mogelijk putten uit de artistieke tradities van een regio, ze veel kunnen bijdragen aan het vergroten van waardering voor de rijkdom van diverse culturen. Daarbij herinner je je natuurlijk het punt dat in Boek 5 werd aangehaald: dat artistieke activiteit, als een uiting van cultuur, waarden met zich meedraagt. Je zult er dan bedacht op zijn geschikte kunstzinnige bezigheden te kiezen, bezigheden die niet onbedoeld waarden opleggen die op subtiele manieren het educatieve proces of de patronen van gemeenschapsleven die hierdoor worden gevormd, ondermijnen. Dergelijke patronen weerspiegelen, zo moet worden erkend, de waarden van een nieuwe opkomende cultuur die wordt geïnspireerd door de Openbaring van Bahá'u'lláh. Lees het volgende citaat uit een boodschap van het Universele Huis van Gerechtigheid, dat je gedeeltelijk hebt bestudeerd in Boek 6:

“Voortgedreven door krachten die zowel binnen als buiten de bahá'í-gemeenschap worden opgewekt, kan men de volkeren van de aarde vanuit verschillende richtingen zien voortbewegen, steeds dichterbij elkaar toe, naar dat wat een wereldbeschaving zal zijn die zo ontzagwekkend van aard is dat het nutteloos zou zijn om te proberen ons daarvan nu een voorstelling te maken. Naarmate deze middelpuntzoekende beweging van

bevolkingen zich over de hele aarde versnelt, zullen enkele elementen van elke cultuur, die niet in overeenstemming zijn met de leringen van het Geloof, geleidelijk aan wegvallen, terwijl andere versterkt zullen worden. Evenzo zullen zich na verloop van tijd nieuwe cultuurelementen ontwikkelen wanneer mensen, komend vanuit elke mensengroep en geïnspireerd door de Openbaring van Bahá'u'lláh, vorm zullen geven aan denk- en handelingspatronen voortgebracht door Zijn leringen, deels door middel van artistieke en literaire werken. Met zulke overwegingen in gedachten verwelkomen wij het besluit van het Ruhi-instituut om bij de opzet van zijn cursussen het aan de vrienden over te laten om thema's die met artistieke activiteit verbandhouden plaatselijk op te pakken. Wat wij in dit stadium dan vragen, nu er energie moet worden geïnvesteerd in de uitbreiding van kinderklassen en jeugdgroepen, is dat de vermenigvuldiging van de aanvullende onderdelen voor dit doel op een natuurlijke wijze zal opkomen, als een voortvloeiende van het proces van gemeenschapsopbouw dat in dorpen en buurten aan stuwkracht wint. Wij zien er bijvoorbeeld verlangend naar uit dat er vanuit elk deel van de wereld, in elke taal, pakkende liedjes opkomen die het bewustzijn van de jonge mensen zullen doordringen van de diepzinnige concepten die in Bahá'u'lláh's Openbaring verborgen liggen. Maar zo'n opbloei van creatief denken zal zich niet verwezenlijken als de vrienden, hoe onbedoeld ook, zouden vervallen in patronen die in de wereld gangbaar zijn en aan diegenen die over financiële middelen beschikken toestaan om hun culturele opvatting aan anderen op te leggen en hen te overstelpen met agressief gepromote materialen en producten. Verder zou alles in het werk gesteld moeten worden om geestelijke opvoeding te beschermen tegen de gevaren van commercialisering.”²⁰

Cultuur zal dan een van je voortdurende aandachtspunten zijn. Je zult op je hoede moeten zijn als je de invloed wilt weerstaan van de materialistische cultuur die het leven van de mensheid binnendringt, en je zult ervoor willen zorgen dat ten minste een deel van de kunstzinnige uitingen die je kiest de rijkdom van de cultuur van jouw volk vertegenwoordigt, waarbij gebruik wordt gemaakt van traditionele methoden en instrumenten, maar met een nieuwe spirituele en morele inhoud die door het Geloof wordt geïnspireerd. Dit is dan wellicht een goede gelegenheid om even stil te staan bij het artistieke erfgoed van jouw volk. Beantwoord de volgende vragen en schrijf een korte alinea over dit onderwerp:

- a. Welke verschillende soorten muziek spelen of beluisteren mensen in jouw regio? Heeft de regio eigen traditionele werklieden, zoals die gezongen worden op de velden tijdens de oogst of bij het hoeden van dieren, of eigen liefdesliederen, slaapliedjes, kinderliedjes en sacrale muziek? Is er een bepaald soort muziek dat traditioneel wordt gebruikt voor speciale gelegenheden, zoals bruiloften, begrafenissen of vieringen? Wat zijn enkele voorbeelden van liederen en muziek die in jouw regio zijn ontstaan naarmate het instituutproces aan kracht heeft gewonnen?
- b. Zijn er muziekinstrumenten die specifiek zijn voor de regio? Voor welk soort muziek zijn ze geschikt? Zijn er instrumenten die jongeren en ouderen bespelen om gemeenschapsevenementen op te vrolijken?
- c. Is verhalen vertellen een traditie onder jouw volk? Is deze traditie verrijkt door het delen van verhalen uit het leven van 'Abdu'l-Bahá en de geschiedenis van het Geloof tijdens huisbezoeken en gemeenschapsbijeenkomsten?

-
- This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

PARAGRAAF 13

Zoals je ongetwijfeld hebt begrepen uit je studie van dit hoofdstuk, hoef je geen acteur, toneelschrijver, dichter of muzikant te zijn om de kunsten op lokaal niveau te bevorderen. Wat je moet onthouden is dat de cursussen van het instituut in de kern gericht zijn op spirituele en morele versterking, op het ontsluiten van de krachten van de menselijke geest. Als begeleider, door de kunsten en ambachten te bevorderen op de manieren die hier worden beschreven, draag je bij aan het openen van creatieve kanalen waardoor inspiratie en de aantrekkingskracht tot schoonheid kunnen stromen.

REFERENTIES

1. Uit een boodschap van 30 december 2021 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan de Conferentie van de Continentale Colleges van Raadgevers, alinea 12.
2. ‘Abdu’l-Bahá in *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá’í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (Ingleside: Bahá’í Publications Australia, 2020), nr. 23.
3. ‘Abdu’l-Bahá in *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá’í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (Ingleside: Bahá’í Publications Australia, 2020), nr. 24.
4. *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá’í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 175, alinea 1.
5. Uit een toespraak van 18 juni 1912, gepubliceerd in *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá’í Publishing, 2012), alinea 2.
6. Bahá’u’lláh in *De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, 1997), K51.
7. *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá’í Publishing, 2010, 2015 printing), nr. 74, alinea 1.
8. ‘Abdu’l-Bahá in de *Compilatie Muziek* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2024), nr. 15, alinea 8.
9. ‘Abdu’l-Bahá in *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá’í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (Ingleside: Bahá’í Publications Australia, 2020), nr. 10.
10. ‘Abdu’l-Bahá in de *Compilatie Muziek* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2024), nr. 14, alinea 1.
11. ‘Abdu’l-Bahá in de *Compilatie Muziek* (Den Haag: Bahá’í Uitgeverij Nederland, digitale versie 2024), nr. 14, alinea 2.
12. Naschrift in het handschrift van Shoghi Effendi, toegevoegd aan een namens hem geschreven brief van 17 november 1932 aan een gelovige.
13. Uit een brief van 8 juni 1933, geschreven namens Shoghi Effendi aan een gelovige.
14. *The Dawn-Breakers: Nabil’s Narrative of the Early Days of the Bahá’í Revelation* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 1932, 2021 printing), blz. 446-458.
15. Uit een brief van 25 juli 1936, geschreven namens Shoghi Effendi, gepubliceerd in *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá’í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (Ingleside: Bahá’í Publications Australia, 2020), nr. 35.

16. Uit een brief van 9 maart 1977, geschreven namens het Universele Huis van Gerechtigheid aan een gelovige, gepubliceerd in *The Importance of the Arts in Promoting the Faith: Extracts from the Bahá'í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2020), nr. 49.
17. Uit een brief van 12 augustus 1975 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan een individuele gelovige, aangehaald in *Lights of Guidance: A Bahá'í Reference File* (New Delhi: Bahá'í Publishing Trust, 1988, 2010 printing), nr. 343.
18. Bahá'u'lláh in "Extracts from the Writings concerning Arts and Crafts", gepubliceerd in *The Compilation of Compilations* (Maryborough: Bahá'í Publications Australia, 1991), deel 1, nr. 2.
19. Bahá'u'lláh in "Extracts from the Writings concerning Arts and Crafts", gepubliceerd in *The Compilation of Compilations* (Maryborough: Bahá'í Publications Australia, 1991), deel 1, nr. 4.
20. Uit een boodschap van 12 december 2011 van het Universele Huis van Gerechtigheid aan alle Nationale Geestelijke Raden, alinea 19.